

அருணாசல அக்ஷரமணமாலை

பாயிரம்

விருத்தம்

தருண ருணமணி கிரண வலிநிகர்
தரும ஶ்ஷரமண மகிழ்மாலை
தெருண டியதிரு வடியார் தெருமரல்
தெளியப் பரவுதல் பொருளாக
கருண கரமுனி ரமண ரியனுவ
கையினுற் சொலியது கதியாக
வருண சலமென வகமே யறிவொடு
மாழ்வார் சிவனுல காள்வாரே.

- முருகனார்

காப்பு

அருணாசல வரற்கேற்ற வக்ஷரமண மாலைசாற்றக்
கருணாகர கணபதியே கரமருளிக் காப்பாயே.

நூல்

அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !
அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !

1. அருணா சலமென வகமே நினைப்பவ
ரகத்தைவே ரறுப்பா யருணாசலா (அ)
2. அழகுசுந் தரம்போ லகமும் நீயுமுற்
றபின்னமா யிருப்போ மருணாசலா (அ)
3. அகம்புகுந் தீர்த்துன் னககுகை சிறையா
யமர்வித்த தென்கொ லருணாசலா (அ)
4. ஆருக் காவெனை யாண்டனை யகற்றிடி
லகிலம் பழித்திடு மருணாசலா (அ)
5. இப்பழி தப்புனை யேனினைப் பித்தா
யினியார் விடுவா ரருணாசலா (அ)
6. ஈன்றிடு மன்னையிற் பெரிதருள் புரிவோ
யிதுவோ வுனதரு ளருணாசலா (அ)
7. உனையே மாற்றி யோடா துளத்தின்மே
லுறுதியா யிருப்பா யருணாசலா (அ)
8. ஊர்சுற் றுளம்விடா துனைக்கண் டடங்கிட
வுன்னழ கைக்காட் டருணாசலா (அ)
9. எனையழித் திப்போ தெனைக்கல வாவிடி
லிதுவோ வாண்மை யருணாசலா (அ)
10. ஏனிந்த வறக்க மெனைப்பிற ரிழுக்க
விதுவுனக் கழகோ வருணாசலா. (அ)

11. ஐம்புலக் கள்வ ரகத்தினிற் புகும்போ
தகத்தினீ யிலையோ வருணசலா (அ)
12. ஒருவனா முன்னே யொளித்தெவர் வருவா
ருன்கு தேயிது வருணசலா (அ)
13. ஓங்கா ரப்பொரு ளொப்புயர் வில்லோ
யுனையா ரறிவா ரருணசலா (அ)
14. ஓளவைபோ லெனக்குன் னருளைத் தந்தெனே
யாளுவ துன்கட னருணசலா (அ)
15. கண்ணுக்குக் கண்ணாய்க் கண்ணின்றிக் காணுனைக்
காணுவ தெவர்பா ரருணசலா (அ)
16. காந்த மிரும்புபோற் கவர்ந்தெனே விடாமற்
கலந்தெனே டிருப்பா யருணசலா (அ)
17. கிரியுரு வாகிய கிருபைக் கடலே
கிருபை கூர்ந் தருளுவா யருணசலா (அ)
18. கீழ்மே லெங்குங் கிளரொளி மணியென்
கீழ்மையைப் பாழ்செய் யருணசலா (அ)
19. குற்றமுற் றறுத்தெனைக் குணமாய்ப் பணித்தாள்
குருவுரு வாயொளி ரருணசலா (அ)
20. கூர்வாட் கண்ணியர் கொடுமையிற் படாதருள்
கூர்ந்தெனைச் சேர்ந்தரு ளருணசலா (அ)
21. கெஞ்சியும் வஞ்சியாய்க் கொஞ்சமு மிரங்கிலே
யஞ்சலென் றேயரு ளருணசலா (அ)
22. கேளா தளிக்குமுன் கேடில் புகழைக்
கேடுசெய் யாதரு ளருணசலா (அ)
23. கையினிற் கனியுன் மெய்ரசங் கொண்டு
கைவெறி கொளவரு ளருணசலா (அ)
24. கொடியிட் டடியரைக் கொல்லுனைக் கட்டிக்
கொண்டெங்ஙன் வாழ்வே னருணசலா. (அ)

25. கோபமில் குணத்தோய் குறியா யெனைக்கொளக்
குறையென் செய்தே னருணசலா (அ)
26. கௌதமர் போற்றுங் கருணைமா மலையே
கடைகணித் தாள்வா யருணசலா (அ)
27. சகலமும் விழுங்குங் கதிரொளி யினமன
சலச மலர்த்தியி டருணசலா (அ)
28. சாப்பா டுன்னைச் சார்ந்துண வாயான்
சாந்தமாய்ப் போவ னருணசலா. (அ)
29. சித்தங் குளிரக்கதி ரத்தம்வைத் தமுதவா
யைத்திற வருண்மதி யருணசலா (அ)
30. சீரை யழித்துநிர் வாணமாச் செய்தருட்
சீரை யளித்தரு ளருணசலா (அ)
31. சுகக்கடல் பொங்கச் சொல்லுணர் வடங்கச்
சும்மா பொருந்திடங் கருணசலா (அ)
32. சூதுசெய் தென்னைச் சோதியா தினியுன்
சோதி யுருக்காட் டருணசலா. (அ)
33. செப்படி வித்தைகற் றிப்படி மயக்குவிட்
டுருப்படு வித்தைகாட் டருணசலா (அ)
34. சேரா யெனின்மெய் நீரா யுருகிக்கண்
ணீராற் றழிவே னருணசலா (அ)
35. சையெனத் தள்ளிற் செய்வினைசுடுமலா
லுய்வகை யேதுரை யருணசலா. (அ)
36. சொல்லாது சொலிநீ சொல்லற நில்லென்று
சும்மா விருந்தா யருணசலா (அ)
37. சோம்பியாய்ச் சும்மா சுகமுண் டுறங்கிடிற்
சொல்வே றென்கதி யருணசலா. (அ)
38. செளரியங் காட்டினை சழக்கற்ற தென்றே
சலியா திருந்தா யருணசலா (அ)

39. ஞமலியிற் கேடா நானென் னுறுதியா
 னாடிநின் னுறுவே னருணசலா. (அ)
40. ஞானமில் லாதுன் னசையாற் றளர்வற
 ஞானந் தெரித்தரு ளருணசலா (அ)
41. ஞிமிறுபோ னீயு மலர்ந்திலை யென்றே
 நேர்நின் றனையென் னருணசலா. (அ)
42. தத்துவந் தெரியாதத்தனை யுற்றாய்
 தத்துவ மிதுவென் னருணசலா. (அ)
43. தானே தானே தத்துவ மிதனைத்
 தானே காட்டுவா யருணசலா (அ)
44. திரும்பி யகந்தனைத் தினமகக் கண்காண்
 டெரியுமென் றனையென் னருணசலா. (அ)
45. தீரமி லகத்திற் றேடியுந் தனையான்
 றிரும்பவுற் றேனரு ளருணசலா. (அ)
46. துப்பறி வில்லா விப்பிறப் பென்பய
 னெப்பிட வாயே னருணசலா. (அ)
47. தூய்மன மொழியர் தோயுமுன் மெய்யகந்
 தோயவே யருளென் னருணசலா. (அ)
48. தெய்வமென் றுன்னைச் சாரவே யென்னைச்
 சேர வொழித்தா யருணசலா (அ)
49. தேடா துற்றநற் றிருவரு ணிதியகத்
 தியக்கந் தீர்த்தரு ளருணசலா (அ)
50. தைரிய மோடு முன் மெய்யக நாடயான்
 றட்டழிந் தேனரு ளருணசலா (அ)
51. தொட்டருட் கைமெய் கட்டிடா யெனிலியா
 னட்டமா வேனரு ளருணசலா (அ)
52. தோடமி னீயகத் தோடொன்றி யென்றுஞ்சந்
 தோடமொன் றிடவரு ளருணசலா (அ)

53. நகைக்கிட மிலேநின் னுடிய வெனையரு
ணகையிட்டுப் பார்நீ யருணசலா (அ)
54. நாணிலை நாடிட நானு யொன்றிநீ
தாணுவா நின்றனை யருணசலா (அ)
55. நின்னெரி யெரித்தெனை நீருக் கிடுமுன்
னின்னருண் மழைபொழி யருணசலா (அ)
56. நீநா னறப்புலி நிதங்கனி மயமா
நின்றிடு நிலையரு ளருணசலா (அ)
57. நுண்ணுரு வுனையான் விண்ணுரு நண்ணிட
வெண்ணலை யிறுமென் றருணசலா (அ)
58. நூலறி வறியாப் பேதைய னென்றன்
மாலறி வறுத்தரு ளருணசலா (அ)
59. நெக்குநெக் குருகியான் புக்கிட வுனைப்புக்
னக்களு நின்றனை யருணசலா (அ)
60. நேசமி லெனக்குன் னுசையைக் காட்டிநீ
மோசஞ் செயாதரு ளருணசலா (அ)
61. நைந்தழி கனியா னலனிலை பதத்தி
னுடியுட் கொள்நல மருணசலா (அ)
62. நொந்திதா துன்றனைத் தந்தெனைக் கொண்டிலை
யந்தக னீயெனக் கருணசலா (அ)
63. நோக்கியே கருதிமெய் தாக்கியே பக்குவ
மாக்கிநீ யாண்டரு ளருணசலா (அ)
64. பற்றிமால் விடந்தலை யுற்றிரு முனமருள்
பற்றிட வருள்புரி யருணசலா (அ)
65. பார்த்தருண் மாலறப் பார்த்திலை யெனினருள்
பாருனக் கார்சொல்வ ரருணசலா (அ)
66. பித்துவிட் டுனேநேர் பித்தகைக் கினையருள்
பித்தந் தெளிமருந் தருணசலா (அ)

67. பீதியி லுனைச்சார் பீதியி லெனைச்சேர்
பீதியுன் றனக்கே னருணசலா (அ)
68. புல்லறி வேதுரை நல்லறி வேதுரை
புல்லிட வேயரு ளருணசலா (அ)
69. பூமண மாமனம் பூரண மணங்கொளப்
பூரண மணமரு ளருணசலா (அ)
70. பெயர்நினைத் திடவே பிடித்திழுத் தனையுன்
பெருமையா ரறிவா ரருணசலா (அ)
71. பேய்த்தனம் விடவிடாப் பேயாப் பிடித்தெனை
பேயனாக் கினையென் னருணசலா (அ)
72. பைங்கொடி யாநான் பற்றின்றி வாடாமற்
பற்றுக்கோ டாய்க்கா வருணசலா (அ)
73. பொடியான் மயக்கியென் போதத்தைப் பறித்துள்
போதத்தைக் காட்டின யருணசலா (அ)
74. போக்கும் வரவுமில் பொதுவெளி யினிலருட்
போராட் டங்காட் டருணசலா. (அ)
75. பௌதிக மாமுடற் பற்றற்று நாளுமுன்
பவிசுகண் டுறவரு ளருணசலா (அ)
76. மலைமருந் திடநீ மலைத்திட வோவருண்
மலைமருந் தாயொளி ரருணசலா (அ)
77. மானங்கொண் டுறுபவர் மானத்தை யழித்தபி
மானமில் லாதொளி ரருணசலா (அ)
78. மிஞ்சிடிற் கெஞ்சிடுங் கொஞ்ச வறிவனியான்
வஞ்சியா தருளெனை யருணசலா (அ)
79. மீகாம னில்லாமன் மாகாற் றலைகல
மாகாமற் காத்தரு ளருணசலா (அ)

80. முடியடி காணு முடிவிடுத் தனைநேர்
முடிவிடக் கடனிலை யருணசலா (அ)
81. மூக்கிலன் முன்காட்டு முகுரமா காதெனைத்
தூக்கி யணைந்தரு ளருணாசலா (அ)
82. மெய்யகத் தின்மன மென்மல ரணையினு
மெய்கலந் திடவரு ளருணசலா (அ)
83. மேன்மேற் ருழந்திடு மெல்லியர்ச் சேர்ந்துநீ
மேன்மையுற் றனையென் னருணசலா (அ)
84. மைமய னீத்தருண் மையினு லுனதுண்
மைவச மாக்கினை யருணசலா (அ)
85. மொட்டை யடித்தெனை வெட்ட வெளியினீ
நட்டமா டினையென் னருணசலா (அ)
86. மோகந் தவிர்த்துன் மோகமா வைத்துமென்
மோகந்தீ ராயென் னருணசலா (அ)
87. மெளனியாய்க் கற்போன் மலரா திருந்தான்
மெளனமி தாமோ வருணசலா (அ)
88. யவனென் வாயின் மண்ணினை யட்டி
யென்பிழைப் பொழித்த தருணசலா (அ)
89. யாருமறி யாதென் மதியினை மருட்டி
யெவர்கொனை கொண்ட தருணசலா (அ)
90. ரமணனென் றுரைத்தேன் ரோசங் கொளாதெனை
ரமித்திடச் செயவா வருணசலா (அ)
91. ராப்பக வில்லா வெறுவெளி வீட்டில்
ரமித்திடு வோம்வா வருணசலா (அ)
92. லட்சியம் வைத்தரு ளஸ்திரம் விட்டெனைப்
பட்சித்தாய் பிராணனே டருணசலா (அ)

93. லாபநீ யிகபர லாபமி லெனையுற்று
லாபமென் னுற்றனை யருணைசலா (அ)
94. வரும்படி சொலிலை வந்தென் படியள
வருந்திடுன் றலைவிதி யருணைசலா (அ)
95. வாவென் றகம்புக்குள் வாழ்வரு ளன்றேயென்
வாழ்விழந் தேனரு ளருணைசலா. (அ)
96. விட்டிடிற் கட்டமாம் விட்டிடா துனையுயிர்
விட்டிட வருள்புரி யருணைசலா (அ)
97. வீடுவிட் டீர்த்துள வீடுபுக்குப் பையவுள்
வீடுகாட் டினையரு ளருணைசலா (அ)
98. வெளிவிட்டே னுன்செயல் வெறுத்திடா துன்னருள்
வெளிவிட் டெனக்கா வருணைசலா (அ)
99. வேதாந் தத்தே வேறற விளங்கும்
வேதப் பொருளரு ளருணைசலா. (அ)
100. வைதலை வாழ்த்தா வைத்தருட் குடியா
வைத்தெனை விடாதரு ளருணைசலா (அ)
101. அம்புவி லாலிபோ லன்புரு வுனிலெனை
யன்பாக் கரைத்தரு ளருணைசலா (அ)
102. அருணையென் றெண்ணயா னருட்கண்ணி பட்டேனுன்
னருள்வலை தப்புமோ வருணைசலா (அ)
103. சிந்தித் தருட்படற் சிலந்திபோற் கட்டி
சிறையிட் டுண்டனை யருணைசலா (அ)
104. அன்பொடுன் னுமங்கே ளன்பர்த மன்பருக்
கன்பனா யிடவரு ளருணைசலா (அ)
105. என்போலுந் தீனரை யின்புறக் காத்துநீ
யெந்நாளும் வாழ்ந்தரு ளருணைசலா (அ)

106. என்புரு கன்பர்த மின்சொற்கள் செவியுமென்
புன்மொழி கொளவரு ளருணசலா (அ)
107. பொறுமையாம் பூதர புன்சொலை நன்சொலாப்
பொறுத்தரு ளிஷ்டம்பின் ளருணசலா (அ)
108. மாலை யளித்தரு ணசல ரமணவென்
மாலை யணிந்தரு ளருணசலா (அ)

அருண சலசிவ அருண சலசிவ
அருண சலசிவ அருணசலா !
அருண சலசிவ அருண சலசிவ
அருண சலசிவ அருணசலா !

* * *

Marital Garland of Letters

1. அருணா சலமென அகமே நினைப்பவர்
அகத்தைவேர் அறுப்பாய் அருணாசலா.

(a) *O Arunachala, you root out the ego of those who think of you at heart.*

(b) *O Arunachala, you root out the ego of those who think "Arunachala am I"*

Since Arunachala stands for the spiritual 'Heart', the traditional belief that a thought of Arunachala confers moksha is no superstition.

In the double meaning of this first verse, we have already taken off to the clear sky of jnana.

Dwelling on the identity of I with pure awareness, of which this Hill is the solid, tangible symbol, the separate I fades away or is rooted out. Its place is taken by the universal Self dwelling in this body and fulfilling the universal purpose.

* * *

அ) அருணாசலா ! தம் இதயத்தில் “அருணாசலம்” என நினைப்பவரின் அகந்தையை வேரோடு நீக்கிடுவாய்.

ஆ) அருணாசலா! “அருணாசலமே நான்” என நினைப்பவரின் அகந்தையை வேரோடு நீக்கிடுவாய்.

அருணாசலம் என்பது ஆன்மீக இதயத்தைக் குறிப்பதால், அருணாசலத்தின் நினைப்பு மோகமும் ஈயும் என்ற பாரம்பரிய நம்பிக்கை, மூட நம்பிக்கை அல்ல.

முதல் செய்யுளின் இந்த இரண்டு விளக்கங்களினால், நாம் ஏற்கனவே, சுத்த ஞானாகாசத்திற்குக் கிளம்பி விட்டோம்.

அருணாசலம் என்னும் மலையே சுத்த சுயவுணர்வின் வெளிப்படையான உருவமாகும். உள்ளத்தில், “இந்த மலையே நான்” என சிந்திப்பவரின் அகந்தை மறைந்து

விடும் அல்லது நசிந்து விடும். இந்த உடலுள் வாசம் செய்யும் “தான்” (Self) என்னும் பரிபூர்ண ஆன்மா, அகந்தையின் இடத்தை நிரப்பி, பிரபஞ்சத்தின் காரண காரியங்களை நிறைவேற்றுகிறது.

2. அழகுசுந் தரம்போல் அகமும் நீயுமுற்(று)
அபின்னமா யிருப்போம் அருணாசலா.

O Arunachala, may I and you, like Azhagu and Sundaram become one and be indivisible !

Azhagu and Sundaram are two words meaning one and the same thing, beauty. They differ in form but are identical in substance. So also, the empirical I and the universal Self are one in reality, though they appear to be different.

The verse has a further biographical and cultural significance. Azhagu, Bhagavan's mother's name, is pure Tamil with its peculiar zh sound. Sundaram, his father's name, is Sanskrit in origin but is accepted and widely used in current Tamil. Between Sundaram and Azhagu, between husband and wife, between the spiritual I and the natural I, between Sanskrit and Tamil, unity is real, differences are apparent. Let us dwell on the basic unity and forget the apparent differences.

The added beauty of this verse is that it reminds us of the auspicious pair who gave to the world blessed Bhagavan.

* * *

அருணாசலா! நானும் நீயும், அழகு சுந்தரம் போல் ஒன்றாய், பிரிக்க இயலாததாய் இருப்போம்.

“அழகு”, “சுந்தரம்” என்ற இரு சொற்களும் ‘அழகு’ என்னும் ஒரு பொருளையே குறிக்கும். அவை வடிவால் வேறுபடினும், பொருளால் ஒன்றே ஆகும். அதே போல், நாம் நடைமுறையில் குறிக்கும் “நான்” என்பதும், ஸர்வ வியாபகமான ஆன்மாவாகிய “தான்” என்பதும் வேறாகத் தோன்றினும், உண்மையில் ஒன்றேயாகும்.

மேலும், இச் செய்யுளுக்கு ஒரு வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்பும், பண்பாட்டு முக்கியத்வமும் உள்ளன. அழகு என்னும் பகவானின் தாயாரின் பெயர், தமிழ் மொழிக்கே உரித்தான “ழ” ஓசையுடன் கூடிய தூய தமிழாகும். சுந்தரம் என்னும் இவர் தந்தையின் பெயர், சம்ஸ்கிருத (வடமொழி) சொல்லாயிருப்பினும், இன்றைய நடைமுறை தமிழில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு பரவலாக உபயோகப்பட்டு வருகிறது. சுந்தரம் அழகுக்கு இடையிலும், கணவன் மனைவிக்கு இடையிலும், ஆன்மீக “தான்”க்கும், இயல் நடைமுறை “நான்”க்கும் இடையிலும், சம்ஸ்கிருதம் தமிழுக்கும் இடையேயும் உள்ளது, ஒற்றுமை (ஒருமை, ஐக்கியம்) என்பதே உண்மை; வேறுபாடுகளாவன வெறும் தோற்றமே. நாம் அடிப்படை ஒற்றுமையை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு, வேறுபாடுகளான தோற்றத்தை மறந்து விடுவோம்.

இச்செய்யுளுக்கு மேலும் அழகு கூட்டுவது, புண்ணிய மூர்த்தியான பகவானை உலகிற்கு அளித்த புனித தம்பதிகளை நமக்கு நினைவு கூர்வதாகும்.

3. அகம்புகுந் தீர்த்துன் அகருகை சிறையாய்
அமர்வித்த தென்கொல் அருணாசலா.

O Arunachala, why did you enter my home and carry me away and why do you keep me now a prisoner in your home, the cave of the Heart ?

The mind is the home of the Jiva, the Heart of Siva. The maiden carried away by the warrior and being kept a prisoner is the mind merging in the heart. Bhagavan was a willing, cheerful and active prisoner of Arunachala for 54 years.

Siva's capture of Bhagavan in Madurai, carrying him off to Arunachala and keeping him a prisoner in the heart's cave are wonderful manifestations of unpredictable and inexplicable grace. Siva is a robber who comes unexpectedly in a flash of surprise and carries off our precious ego.

* * *

அருணாசலா ! என் வீட்டிற் புகுந்து என்னைத் தூக்கிச் சென்றதேனோ? இப்போது என்னை உன் வீடான இதயகுகையில் கைதியாய் ஏன் வைத்துள்ளாய்?

மனம் ஜீவனின் வீடு, இதயம் சிவனின் வீடு. ஓர் மாவீரர் கன்னிப் பெண்ணைத் தூக்கிச் சென்று சிறையிலிட்டிருப்பது, மனமானது இதயத்தில் ஒன்றாகக் கலந்து விடுதலாகும். (பகவான் தானே விரும்பி, மகிழ்ந்து, செயலாற்றலுடன் 54 ஆண்டுகள் அருணாசலமாம் சிறையிலிருந்தார்.)

சிவன், பகவானை மதுரையில் வலிய ஆட்கொண்டு அருணாசலத்திற்குத் தூக்கிச் சென்று இதயகுகையில் சிறை வைத்திருந்தது எதிர்பாரா, விளக்கவொண்ணா பேரருளின் வியப்பூட்டும் வெளிப்படை நிகழ்ச்சிகளாகும். சிவன், எதிர்பாராது, அதிசயிக்கத்தக்க ஓர் மின்வேகத்தில் வந்து, நமது மதிப்புமிக்க அகந்தையை எடுத்துச் சென்றிடும் ஓர் கள்வன்.

4. ஆருக் காஎனை யாண்டனை அகற்றிடில்
அகிலம் பழித்திடும் அருணாசலா.

For whose sake did you conquer me? Was it for your pleasure or my good ? If now you cast me off, the world would blame you, Arunachala.

"First you captured me and now you are indifferent towards me." This is playing with the idea of duality. For the moment the Jiva forgets the identity with Siva, feels abandoned and blames Siva.

* * *

அருணாசலா ! எவர்பொருட்டு என்னை நீ ஆட்கொண்டாய்? அது உன் இன்பத்திற்காகவா அல்லது என் நன்மைக்கா? இப்போது என்னை நீ ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டால், உலகம் உன்னைத் தூற்றும்.

“முதலில் என்னை நீ கைப்பற்றினாய். இப்போது என்னிடம் உதாசீனமாய் உள்ளாய்”. இது துவித எண்ணத்தின்

ஓர் விளையாட்டாகும். ஒரு கணம் ஜீவன், சிவனுடன் தனது ஐக்கியத்தை மறந்துவிடுகிறது; தான் கைவிடப்பட்டதாக நினைந்து, சிவனைக் குற்றம் சாற்றுகிறது.

5. இப்பழி தப்(பு)உனை ஏன்நினைப் பித்தாய்
இனியார் விடுவார் அருணாசலா.

*Escape this blame. Why did you make me remember you ?
Who will let you go hereafter ?*

This has reference to the blame mentioned in the previous verse.

It is Siva who reveals himself to us and recalls us to Him. Once we have been called, chosen, governed by Him, He may seem to forsake us, we may forget Him for a while, but it will not be for long.

* * *

அருணாசலா ! இந்தப் பழியினின்று தப்பித்துக்கொள். எதற்காக உன்னை நான் நினைக்கும்படிச் செய்தாய்? இனி உன்னை யார் நழுவவிடுவர்?

இது முன் செய்யுளில் கூறப்பட்ட “பழி”யைக் குறிக்கிறது.

சிவனே நமக்குத் தன்னை உணர்ப்பித்து, மீண்டும் நம்மை தன்னிடம் அழைக்கிறார். ஒரு முறை அவரால் அழைக்கப்பட்டு, தேர்வு செய்யப்பட்டு ஆட்கொள்ளப்பட்ட பின், அவர் நம்மைக் கைவிட்டதாகத் தோன்றலாம், சில காலம் நாம் அவரை மறக்கலாம்; ஆனால் அது நீண்ட காலம் நீடிக்காது.

6. ஈன்றிடும் அன்னையின் பெரிதருள் புரிவோய்
இதுவோ உனதருள் அருணாசலா.

*(a) Kinder far are you than one's own mother. And is this
your kindness, O Arunachala ?*

This is a complaint in the form of a question uttered by the devotee who feels forsaken.

(b) *Kinder far are you, O Arunachala, than one's own natural mother. Such is your abundant grace.*

This second meaning is Bhagavan's assertion that the grace of God is infinitely greater than any human mother's earthly love.

If the second meaning is adopted இது – capturing me and keeping me in your heart - cave referred to in verse 3 – is the proof of such abundant grace.

ஈன்றிடும் அன்னை, mother who gave one, birth, not step-mother or foster mother or some other substitute.

a) இதுவோ – Is this alone your grace ?

b) இது ஓ – இதுவே ஓ – Such and so great is your grace.

* * *

அ) அருணாசலா ! தனது சொந்தத் தாயைக் காட்டிலும் மிகுந்த அன்பு செலுத்துவோன் நீ. அப்படி இருக்க, இது தானோ உனதன்பு?

இது ஒரு அடியாரின் முறையீடு. அவர், தான் கைவிடப் பட்டதாகக் கருதி இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்கிறார்.

ஆ) அருணாசலா ! நீ தன்னைப் பெற்றெடுத்த இயற்கைத் தாயினும் அன்பு மிக்கோன். உனது அபரிமிதமான அருள் அத்தகையது.

இரண்டாவது விளக்கமான இது, இறை அருள் எந்த ஒரு மானிடத் தாயின் உலகியல் அன்பைக் காட்டிலும் எண்ணிலா மடங்கு அதிகமானது என்று பகவான் உறுதியாகக் கூறுவதாகும்.

இந்த இரண்டாவது விளக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், “இதுவோ உனதருள்” என்பதற்கு 3-ம் செய்யுளில் கூறப்பட்ட “என்னைச் சிறைபிடித்து உனது இதய குகையில் வைத்திருப்பது” அத்தகைய அபரிமிதமான அருளுக்கு அத்தாட்சியாகும்.

ஈன்றிடும் அன்னை - பெற்ற தாய். மாற்றாந்தாயோ, வளர்ப்புத் தாயோ, சொந்த தாய்க்குப் பதிலான வேறு எவருமோ இல்லை.

அ) இதுவோ - இதுதானா உனதருள்.

ஆ) இது ஓ - இதுவே ஓ, இதுதான் அன்றோ உனது பேரருள்.

7. உனையே மாற்றி ஓடா(து) உளத்தின்மேல்
உறுதியா யிருப்பாய் அருணாசலா.

(a) *Stay firmly in my mind, O Arunachala, so that it may not elude you and wander elsewhere.*

(b) *Without changing yourself into a stranger and running away from me, sit firmly in my mind, O Arunachala.*

(c) *Stay firmly in my mind, O Arunachala, and keep watch, so that this mind of mine may not change even you into me and the world, and wander away from you, the Real.*

உனை ஏமாற்றி உனையே(நீ) மாற்றிக் கொண்டு
உனையே (நான்) மாற்றி விட்டு
உனையே மாற்றி

* * *

அ) அருணாசலா! என் மனம் உன்னை ஏமாற்றி வேறெங்கும் அலையாதிருக்க என் மனதில் உறுதியாய் இரு.

ஆ) அருணாசலா! நீ ஓர் அன்னியனாக மாறி என்னை விட்டோடாது என் மனதில் திடமாய் வீற்றிரு.

இ) அருணாசலா! இந்த என் மனமானது உன்னையும் கூட என்போலும், உலகுபோலும் மாற்றிடாமலும், சத்தான உன்னை விலகி திரியாமலிருக்கவும் என் மனதில் நீ அசையாது நிலைத்திருந்து காவல் கா.

உனை ஏமாற்றி - உனையே(நீ) மாற்றிக் கொண்டு
உனையே (நான்) மாற்றிவிட்டு; உனையே மாற்றி.

8. ஊர்சுற் றுளம்விடா(து) உனைக்கண் டடங்கிட
உன்னழ கைக்காட் டருணசலா

Reveal your true beauty, O Arunachala, so that the fickle mind is prevented from wandering in the streets and is stilled by your Presence.

This verse is linked with the previous verse and suggests a panacea to prevent the mind from looking outside.

The mind wanders in the world in search of pleasures until it turns within, sees the real and permanent beauty of Arunachala as the Self, and abides in blissful peace.

* * *

அருணாசலா ! நிலையற்ற மனம் தெருத்தெருவாய்த்
திரியாமல் உன் முன்னிலையில் மோன அமைதியில்
நிலைத்திட உன் உண்மை அழகைக் காண்பித்தருள்.

இச் செய்யுள் முன் செய்யுளுடன் இணைந்துள்ளது.
மனதின் வெளிநோக்கைத் தவிர்க்க அருமருந்தொன்றைக்
குறிப்பாகத் தெரிவிக்கிறார்.

மனம் உள்நோக்கி, அருணாசலத்தின் உண்மையான
நிரந்தர அழகையே “தானாய்”க் கண்டு, பேரானந்த
அமைதியில் நிலைக்கும் வரை, அது (மனம்) உலகில்
இன்பத்தைத் தேடி அலைகிறது.

9. எனையழித் திப்போது எனைக்கல வாவிடில்
இதுவோ ஆண்மை அருணசலா.

Is it manliness, O Arunachala, if you fail now to embrace me and destroy my maidenhood ?

This is a daring plea for union through self-destruction, a total surrender of body, mind and soul. The maiden un-ashamedly offers up her body for violation, the *sadhaka* lays bare his ego for sacrifice. It is a challenge to *purusha* to

overpower *prakriti* to make her His own, irrevocably and finally, once and for ever.

The erotic imagery is purely symbolical and should not be taken literally. The destruction of the ego and the union of *jiva* with *Siva* are meant.

The key word is இப்போது now, this moment.

* * *

அருணாசலா ! இப்பொழுது என்னைத் தழுவி
எனது கன்னித் தன்மையை அழிக்காமல் இருப்பது
ஆண்மையோ?

தன்னை அழித்துக்கொண்டு, உடல், மனம், ஆவியை முழுமையாக அர்ப்பணித்து ஐக்கியமாவதற்கு இது ஒரு மிகத் துணிகரமான முறையீடாகும். மங்கையானவள் நாணமின்றி தன் உடலைக் கற்பழிக்கத் தானே வலியத் தருகிறாள்; சாதகன் தனது அகந்தையை முற்றுமாகத் தியாகம் செய்ய சமர்ப்பிக்கிறான். இது மாறுதலின்றி, நிரந்தரமாகவும், முடிவாகவும், தன்னை அடக்கி, அவன் தன் உடைமையாக்கிக்கொள்ள, இயற்சக்தியானது (பிரக்கிருதி, ஜீவபோதம்) பரம்பொருளுக்கு (புருஷத்திற்கு, ஆண்மைக்கு) விடும் ஒரு அறைகூவல்.

இந்த காமம் சார்ந்த உருவக அணி, ஒரு உவமைக்கான குறுப்பீடே ஆகும். இதை அப்படியே அப்பட்டமான நேர் பொருளாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இதன் பொருள், அகந்தையின் நாசமும், ஜீவன் சிவனுடன் ஐக்கியமாதலுமே ஆகும்.

இச்செய்யுளின் அடிப்படை மூலச் சொல் (Keyword) இப்போது, இக்கணம்.

10. ஏனிந்த உறக்கம் எனப்பிற ரிழுக்க
இதுவனக் கழகோ அருணாசலா.

Is it proper, O Arunachala, that you should pretend to be asleep when strangers are dragging me away from you?

By right and nature the soul belongs to God. But the pleasures of the senses are ready to carry it away. It is for God, the owner, to protect His property from strangers who are about to steal it. "The others" (பிறர்) are the five senses referred to in the following verse: verses 10, 11 and 12 form one series.

* * *

அருணாசலா ! என்னை அன்னியர் உன்னிடமிருந்து இழுத்துச் செல்லும்போது, நீ தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்தல் சரியோ?

உரிமைப்படியும், இயல்பாகவும், ஆன்மா இறைவனுக்குச் சொந்தமானது. ஆனால், புலன்களின் இன்பங்கள் அதைத் தூக்கிச் சென்றிட ஆயத்தமாய் இருக்கின்றன. இறைவன் தான், தனக்கு உரித்தான சொத்தை, அன்னியர்களவாட வரும் நேரம் அதைப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

“பிறர்” என்பது பின்வரும் செய்யுளில் குறிப்பிட்டுள்ள ஐம்புலன்கள் ஆகும். செய்யுட்கள் 10,11,12 ஒரு தொடராகும்.

11. ஐம்புலக் கள்வர் அகத்தினிற் புகும்போது
அகத்தில் நீ யிலையோ அருணாசலா.

When those robbers, the five senses, enter my mind, are you not present there at home to keep them out ?

When the owner is not at home and the house lies vacant, thieves break in and steal. But this owner, the Self, is ever present and cannot leave the house. And it is ever awake as awareness and cannot sleep either. Hence it is present and awake, and only pretends to be absent or asleep. This idea is made clear in the next verse, number 12. Man is free and shares this gift with God. The Self therefore permits the visit of the five senses. This is due to the freedom given to man to look without or look within. Such freedom is only a trick, a piece of jugglery. Temptation comes to purify and strengthen us.

* * *

அருணாசலா ! ஐம்புலன்களாகிய அக்கள்வர்கள் என் உள்ளத்தில் நுழையும் பொழுது, அவர்களைத் தடுப்பதற்கு, அங்கே, வீட்டில் நீ இல்லையோ?

வீட்டின் உரிமையாளர் (சொந்தக்காரர்) வீட்டில் இல்லாமல், வீடு காலியாய் இருக்கும்போது, கள்வர் வீட்டை உடைத்து வந்து, களவாடுவர். ஆனால் இந்த சொந்தக்காரரான ஆன்மா என்றென்றும் உள்ளது, வீட்டை விட்டு அகல இயலாதது. அது எப்போதும் விழிப்புடன் உணர்வாக இருக்கிறது, தூங்கவும் முடியாது. ஆதலால் அது இருந்து கொண்டும், விழிப்புடனும் உள்ளது. இல்லாதது போலும் அல்லது தூங்குவது போலும் பாசாங்கு தான் செய்கிறது. இந்தக் கருத்து அடுத்து வரும் 12-ம் எண் செய்யுளில் மிகத் தெளிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. மனிதன் சுதந்திரம் உடையவன், இந்தப் பரிசை இறைவனுடன் பங்கு கொள்கிறான். ஆகையால் ஐம்புலன்களின் நுழைவை ஆன்மாவானது அனுமதிக்கிறது. மனிதன் இந்த சுதந்திரத்தின் விளைவால் வெளிநோக்குடையவனாகவும் இருக்கலாம்; உள்நோக்குடையவனாகவும் இருக்கலாம். இத்தகைய சுதந்திரம் ஒரு சூழ்ச்சியே, ஒரு மாயாஜாலமே (செப்பிடு வித்தையே) ஆகும். ஆசைத் தூண்டுதல்கள் நம்மைத் தூயப்படுத்தவும், பலப்படுத்தவும் வருகின்றன.

12. ஒருவனும் உன்னை ஒளித்தெவர் வருவார்
உன்கு தேயிது அருணாசலா.

You are the one without a second, the sole, real being, O Arunachala. Who can hide you or hide from you and come in here? If strangers come in, it is with your knowledge. All this is but your jugglery.

* * *

அருணாசலா ! நீயே இரண்டற்ற, ஒரே உண்மைப் பொருள் (சத்வஸ்து). உன்னை யார் மறைக்க முடியும் அல்லது, உன்னிடமிருந்து ஒளிந்து இங்கே வரமுடியும்?

அந்நியர் உள்ளே வருவார்களேயாயின், அது உனக்குத் தெரிந்ததே. இவையெல்லாம் உனது மாயாஜாலமே அன்றி வேறில்லை.

13. ஓங்கா ரப்பொருள் ஒப்புயர் வில்லோய்
உனையார் அறிவார் அருணாசலா.

Import of AUM, unequalled, unsurpassed, who can understand you, O Arunachala?

The mystic syllable is all-inclusive and all-transcendent. It includes apparent evil, which we can overcome only with the help of this mysterious Power, AUM.

The meaning and power of AUM cannot be explained in words or conceived by the mind. It can only be experienced as the bliss of Being in full identity with the Self. The meaning of AUM is the same as Arunachala, the Self, I AM, pure Being.

* * *

அருணாசலா! “ஓம்” ன் உட்கருத்தானவனே, உனக்கு சரிசமமானவரும், உன்னிலும் மிக்கோனும் இல்லாதவனே, உன்னைப் புரிந்து கொள்ள யாரால் முடியும்?

(இந்த மறைமெய்மை சார்ந்த சொற்குறிப்பீடான (Mystic syllable) “ஓம்” எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியது; எல்லாவற்றையும் கடந்தது. இதனுள் தீமைபோல் தோன்றுபவைகளும் அடங்கும். இதை நாம் “ஓம்” ன்னுள் புதைந்திருக்கும் சக்தி (mysterious power)யின் உதவி கொண்டு தான் வெல்ல முடியும்.

“ஓம்”ன் பொருளையும், சக்தியையும் சொற்களால் விவரிக்க இயலாது, மனதினால் எண்ண முடியாது. இதை, ஆன்மாவுடன் பரிபூரண ஒன்றுதலான, பேராணந்தத்தில் திளைக்கும் இருப்பாக இருந்து அனுபவிக்கத் தான் இயலும். “ஓம்”ன் பொருள் அருணாசலம், ஆன்மா, “தான்” எனும் உணர்வு, தூய இருப்பு.

14. ஓளவைபோல் எனக்குள் அருளைத் தந்தெனை
ஆளுவ துன்கடன் அருணாசலா.

(a) *Like a good mother, you are bound in duty to bestow your grace on me and govern me.*

(b) *As Siva was gracious to old Avvai or to my mother or to Goddess Uma, to me too you are bound to be gracious, O Arunachala, and me too you should govern. (I am like Avvai)*

* * *

அ) அருணாசலா! ஒரு நல்ல தாயைப்போல எனக்கு உன் அருளை அளித்து என்னை ஆளுவது உன் கடமையே ஆகும்.

ஆ) அருணாசலா! முதியவளான ஓளவையாருக்கு அல்லது என் தாய்க்கு அல்லது உமைதேவிக்கு சிவன் அருள் வழங்கியது போல, எனக்கும் நீ அருள் பாலிப்பது உன் கடமையாகும்; என்னையும் ஆள வேண்டும். (நான் ஓளவையைப் போன்றவன்).

15. கண்ணுக்குக் கண்ணாய்க் கண்ணின்றிக் காண் உனைக்
காணுவ தெவர்பார் அருணாசலா.

(a) *Eye of the eye you are and without eyes you see. Who can see you, O Arunachala?*

(b) *You are the sight within the eye and without eyes you see. Who can see you but yourself, O Arunachala?*

(c) *You are the all-seeing witness, seeing all sights and seen by none. Who can see you? It is for you to see me and give me your grace.*

* * *

அ) அருணாசலா! கண்ணுக்குக் கண்ணானவன் நீ, கண்கள் இல்லாமலும் காண்பவன் நீ. உன்னை யன்றி, உன்னைக் காணக்கூடியவர் யார்?

ஆ) அருணாசலா! கண்ணினுள் உள்ளப் பார்வை நீ, கண்கள் இல்லாமலும் காண்பவன் நீ. உன்னை யன்றி, உன்னைக் காணக்கூடியவர் யார்?

இ) அருணாசலா! நீ அனைத்தையும் காணும் சாட்சி, எல்லா காட்சிகளையும் காண்பவன், ஒருவராலும் காணமுடியாதவன். யாரால் உன்னைக் காண முடியும்? நீ தான் என்னைப் பார்த்து உன் அருளைத் தரவேண்டும்.

16. காந்தம் இரும்புபோல் கவர்ந்தெனை விடாமல்
கலந்தெனே டிருப்பாய் அருணாசலா.

*As a magnet draws iron, draw me to yourself, O Arunachala:
hold me fast, be one with me.*

In the பதிகம் (Decad V.10) Bhagavan calls Arunachala the magnetic mountain – உயிர் வலி காந்த பருவதம்.

Arunachala is the active force. We have only to turn towards it and go near and be passive. We shall be taken up and held fast by it.

* * *

அருணாசலா! காந்தமானது இரும்பை ஈர்ப்பது போல் என்னை உன்பால் ஈர்த்துக்கொள்; என்னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள், என்னுடன் ஒன்றாய் இரு.

பதிகத்தில் (v.10) பகவான் அருணாசலத்தை, காந்தமலை-உயிர்வலிகாந்த பருவதம் – என்று அழைக்கிறார்.

அருணாசலம் செயல்திறமுள்ள விசை. நாம் அதன் பக்கம் திரும்பி, அருகில் சென்று செயலற்று இருக்க வேண்டியது தான். அது நம்மைத் தூக்கி எடுத்து, கெட்டியாக அரவணைத்துக் கொள்ளும்.

17. கிரியுரு வாகிய கிருபைக் கடலே
கிருபைகூர்ந் தருளுவாய் அருணாசலா.

Ocean of compassion manifesting as a mountain, have mercy on me, give me your grace, O Arunachala.

* * *

அருணாசலா ! மலையாக காட்சி தரும் கருணைக்கடலே, என்மீது இரக்கம் கொள், உன்னருளைத் தா.

18. கீழ்மே லெங்குங் கிளரொளி மணிஎன்
கீழ்மையைப் பாழ்செய் அருணாசலா.

Gem of awareness shining in all creatures low or high, destroy the meanness in my heart, O Arunachala.

* * *

அருணாசலா ! தாழ்ந்த, உயர்ந்த உயிரினங்கள் எல்லா வற்றிலும் உணர்வாக ஒளிரும் இரத்தினமே, என் கயமையை அழித்திடு.

19. குற்றம்முற்று) அறுத்து எனைக் குணமாய்ப் பணித்(து)ஆள்
குருவுரு வாயொளிர் அருணாசலா.

O Arunachala, you who stand and shine before me in the form of my guru, destroy utterly my faults, cure me and convert me, and as your servant govern me.

Egoism, the separate I, is the cause of all faults, the original sin. Disinterestedness, detachment, egolessness is the one qualification for the service of God.

குணமாதல் is the christian word for 'conversion'. By implication Arunachala is here the Teacher Jesus, as much as Siva.

* * *

அருணாசலா ! என்முன் நின்று எனது குருவாய் ஒளிர்கின்ற நீ எனது குற்றங்கள் அனைத்தையும் அறவே

அழித்து, என்னைக்குணப்படுத்தி, மாற்றி, உன்னுடைய சேவகனாக என்னை ஆண்டருள்.

ஆணவம், தனிப்பட்ட நான் எனும் முனைப்பு எல்லா குற்றங்களுக்கும் காரணம், மூலபாவமாகும். விருப்பின்மை, பற்றின்மை, அகந்தையின்மை, இவையே இறைவன் பணிக்கு (சேவைக்கு) வேண்டிய ஒரே தகுதியாகும்.

குணமாதல் “மாற்றம்” (*conversion*) என்பதின் கிறிஸ்துவச் சொல் ஆகும்.

அருணாசலமானது, சிவனைப் போன்று, போதகரான ஏசுவும் ஆவார் என்று இங்கு குறிப்பாக சுட்டிக்காட்டப் பட்டுள்ளது.

20. கூர்வாட் கண்ணியர் கொடுமையில் படா(து)அருள் கூர்ந்(து)எனைச் சேர்ந்(து)அருள் அருணாசலா.

(a) *Save me from the sword (sharp glances) of women, O Arunachala, give me your grace and be one with me.*

(b) *Save me from the cruel power of men with sharp swords and cunning snares. O Arunachala, give me your grace and be one with me.*

The scheme of the poem makes the speaker a woman, hence Muruganar gives the meaning at (b)

Save me from those worldly people who look like friends but who are in reality cruel enemies.

* * *

அ) அருணாசலா! மாதரின் வாள் போன்ற கூரிய கண் பார்வையினின்று என்னைக் காப்பாற்று; எனக்கு உனதருளைத் தந்து என்னுடன் ஒன்றாய் இரு.

ஆ) அருணாசலா! கூரிய வாட்களும், வஞ்சனைப் பொறிகளும் உடைய கொடூர சக்தி வாய்ந்த

ஆண்களிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றி எனக்கு
உனதருளைத் தந்து என்னுடன் ஒன்றாய் இரு.

இப்பாக்களின் திட்டப்படி (முறை வகுப்பு - scheme)
கூறுபவர், ஒரு மாது ஆகும். ஆதலால் (ஆ)வில்
குறிப்பிட்டிருக்கும் பொருளை முருகனார் தருகிறார்.

“நண்பர்கள் போல் தோன்றும், ஆனால் உண்மையில்
கொடிய எதிரிகளான அந்த உலகீய மனிதரிடமிருந்து
என்னைக் காப்பாற்று.”

21. கெஞ்சியும் வஞ்சியாய்க் கொஞ்சமும் இரங்கிலை
அஞ்சலென் றேயருள் அருணாசலா.

*Though I beg and beg, you are cruel and show no
mercy. Now at least say 'Fear Not', O Arunachala.*

The apparent hard-heartedness of God is also a form of
real kindness. By prolonged waiting, man's will is tempered,
his faith is strengthened, his mind purified. Grass grows
quickly, tall trees yield fruit after decades.

* * *

அருணாசலா! நான் மிகமிக யாசித்து வேண்டியும், நீ
கொடூரமானவனாய் இருக்கிறாய்; கொஞ்சமும் இரக்கம்
காட்டவில்லை. இப்பொழுதாவது “பயம் வேண்டாம்”
என்று சொல்.

இறைவன் கல்நெஞ்சன் போல் தோன்றுவதும் ஒரு
விதமான உண்மை அன்பே. நீண்ட காலம் காத்திருப்
பதனால், மனிதனின் மனத்திட்பம் (will) உறுதியடைகிறது,
நம்பிக்கை திடமாகிறது, மனம் தூய்மை அடைகிறது. புல்
விரைவில் வளரும்; உயர் மரங்கள் பல்லாண்டுகளுக்குப்
பிறகு கனிகள் தருகின்றன.

22. கேளா தளிக்கும்உன் கேடில் புகழைக்
கேடுசெய் யாதருள் அருணாசலா.

Great is your fame as a giver of gifts unasked. Be gracious to me, Arunachala and do not spoil your own good name.

Answer soon my prayer for your grace. cf verses 4,5.
அகிலம் பழித்திடும், இப்பழி தப்பு.

* * *

அருணாசலா! நீ கேட்காமலே பரிசுகள் வழங்குபவன் என்னும் உனது புகழ் மேலோங்கி உள்ளது. எனக்கு அருள்புரி. உனக்கே உரித்தான நல்ல பெயரை நீயே கெடுத்துக் கொள்ளாதே.

உனதருளுக்காக இறைஞ்சும் என் பிரார்த்தனையை விரைவில் நிறைவேற்று. செய்யுள் எண் 4, 5 வுடன் ஒப்பு நோக்குக. அகிலம் பழித்திடும், இப்பழி தப்பு.

23. கையினில் கனியுன் மெய்ரசங் கொண்டுஉவ
கைவெறி கொளவருள் அருணாசலா

Ripe fruit in my hand, O Arunachala, let me drink in your true sweetness and be mad with joy.

The fruit may be a grape, plum or anything else. It is not enough to hold it in the palm (Hastamalaka). One must drink in its juice and rejoice.

* * *

அருணாசலா! என் கையில் பழுத்தப் பழமாய் உள்ளாய். உனது அப்பட்டமான இனிப்பை அருந்தி, பித்தேறி, பேரானந்தத்தில் திளைத்திருக்க அருளாய்.

பழமானது திராகை அல்லது இனிய சதைப் பற்றுள்ள வேறு எந்தப் பழவகையாகவும் இருக்கலாம். அதை உள்ளங்கையில் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் போதாது (ஹஸ்தாமலகம்). அதன் சாற்றைக் குடித்து அதன் ருசியை அனுபவித்து மகிழ வேண்டும்.

24. கொடியிட்டு அடியரைக் கொல்உனைக் கட்டிக்
கொண்டுளங்ஙன் வாழ்வேன் அருணாசலா.

You have raised the flag vowing the death of the ego in your devotees. How then can I survive after wedding you, O Arunachala.

The human being cannot enjoy divine bliss unless he first dies as a separate entity.

* * *

அருணாசலா ! நீ உனது அடியார்களின் அகந்தையைக் கொல்லுவதே சபதமாகக் கொண்டு உனது கொடியை ஏற்றியிருக்கிறாய். அப்படி இருக்க, உன்னை மணம் புரிந்து நான் பிழைப்பது எப்படி?

முதலில் “தனிப்பட்டவன் (வேறுபட்டவன்) நான்” என்பது (அகந்தை) இறந்தாலன்றி, மனிதன் தெய்வீகப் பேரின்பத்தில் திளைக்க இயலாது.

25. கோபமில் குணத்தோய் குறியாய் எனைக்கொளக் குறையென் செய்தேன் அருணாசலா.

(a) *O Arunachala, unruffled by anger, what fault have I committed that you do not make me, that is, my ego, your target?*

(b) *O Arunachala, unruffled by anger, what penance did I perform that you should make me your target (that you should have destroyed my ego)?*

In (a) the ego has yet to be destroyed; God's grace is yet to come.

In (b) God's grace has already descended and the ego has been destroyed.

* * *

அ) அருணாசலா ! கோபத்தால் பாதிக்கப்படாதவனே, நான் என்ன தவறு செய்தேன், நீ என்னை, அதாவது எனது அகந்தையை, உன் குறியாய் ஆக்காம லிருப்பதற்கு ?

ஆ) அருணாசலா! கோபத்தால் பாதிக்கப்படாதவனே, நீ என்னைக் குறியாக்கி, என் அகந்தையை அழித்திட நான் என்ன தவம் செய்தேன்?

அ) வில், அகந்தை இன்னும் அழிப்படவில்லை; இறைவனின் அருள் இன்னும் வரவில்லை.

ஆ) வில், இறைவனின் அருள் ஏற்கனவே கிட்டி விட்டது; அகந்தை அழிந்து விட்டது.

26. கௌதமர் போற்றுங் கருணைமா மலையே
கடைக்கணித் தாள்வாய் அருணாசலா.

*Great mountain of compassion praised by Gautama,
glance on me with grace and govern me, O Arunachala.*

Rishi Gautama is associated with both Tiruchuzhi and Tiruvannamalai.

* * *

அருணாசலா! கௌதமரால் புகழப்பட்ட அருள்மிகுந்த பெரும் மலையே, உனது கருணைக் கடைக்கண் நோக்கால் என்னை ஆண்டருள்.

கௌதம ரிஷி, திருச்சுழி, திருவண்ணாமலை இரண்டுடனும் சம்பந்தப்பட்டுள்ளார்.

27. சகலமும் விழுங்கும் கதிரொளி இனமன
சலசம் அலர்த்திடு அருணாசலா.

*Sun whose bright rays envelop the whole world,
O Arunchala, make my heart-lotus blossom.*

The sun swallows up the world and drives out darkness. The ego's darkness hidden in the heart-lotus flees when its petals open and admit the sun's rays. As in Arunachala Pancharatnam, here is an explicit identification of Arunachala with the Sun and of the heart with the lotus.

* * *

அருணாசலா ! தனது ஒளிமிசுந்த கதிர்களினால் உலகனைத்தையும் சூழ்ந்து கொள்ளும் சூரியனே ! என் இதயத்தாமரையை மலரச் செய்.

சூரியன் உலகை விழுங்கி இருளை விரட்டி விடுகிறது. அகத்தாமரையின் இதழ்கள் விரிந்து, சூரியனின் கதிர்கள் அதனுள்ளே நுழைய அனுமதிக்கப் பட்டதும், இதயத் தாமரையுள் பதுங்கிக் கிடந்த அகந்தையான இருள் ஓடிவிடுகிறது. அருணாசலத்திற்கும் சூரியனுக்கும், இதயத்திற்கும் தாமரைக்கும் உள்ள ஒருமைப்பாட்டை “அருணாசல பஞ்சரத்தின்”த்தில் கூறியதுபோல், இங்கும் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

28. சாப்பாடு உன்னைச் சார்ந்து உண வாய்யான்
சாந்தமாய்ப் போவன் அருணாசலா.

(a) *Let me, your prey, surrender and be consumed by you O Arunachala, and so have peace.*

(b) *To feed on you I came, O Arunachala, but I have become your food and am now at peace.*

In verses 92 and 103 also, the devotee is consumed as food by God. To abide in God is to be consumed by Him.

Parallels can be found in Nammalwar and Manikkavachagar. God is the Annavan and Annada, the owner and eater of food. Man is only food, the more passive partner in this job of eating. God is a Person, the active principle. Man is a creature, a thing. He becomes a Person by awareness of the presence of God as bliss. In poetry, whether Nammalwar's or Manikkavachagar's or Ramana Maharshi's, we go out to enjoy God and find at last that He alone exists as joy and we have no separate identity.

* * *

அ) அருணாசலா! உனது இரையாகிய நான் உன்னிடம் சரணடைந்து, உன்னால் உட்கொள்ளப்பட்டு, அதனால் அமைதி பெறுவேன்.

ஆ) அருணாசலா! நான் உன்னை உண்பதற்காக வந்தேன். ஆனால் உனது உணவாகி விட்டேன். இப்பொழுது நிம்மதியாய் உள்ளேன்.

92, 103 செய்யுட்களிலும் கூட, பக்தன் உணவாக இறைவனால் உண்ணப்படுகிறான் என்பது குறிக்கப் பட்டுள்ளது. இறைவனுடன் ஒன்றி இருத்தல் என்பது அவனால் உண்ணப்படுதல் ஆகும்.

இதற்கு ஒத்தாற் போன்ற கருத்து நம்மாழ்வாரும், மாணிக்கவாசகரும் கூறியுள்ளதைக் காணலாம். இறைவன் அன்னவானும், அன்னதாவும் ஆவன்; உணவின் உடைய வனும் (உரிமையாளனும் – owner) அவனே; உண்பவனும் (eater) அவனே. மனிதன் உணவு மட்டுமே; உண்ணும் செயலில் அவன் பங்கு மிகவும் குறைவே. கடவுள் ஓர் தனித்தன்மையன் (Person); செயலின் தத்துவம் (principle அடிப்படை மெய்மை). மனிதன் ஓர் உயிரினம் (creature); ஓர் பொருள் (a thing). மனிதன் கடவுளின் இருப்பை பேரானந்தமாக உணர்ந்த பிறகு அவன் தனித்தன்மையன் (Person) ஆகிறான். கவிதையில் (in poetry) நம்மாழ்வார், மாணிக்கவாசகர் அல்லது ரமணமகரிஷியின் பாடல்கள் வாயிலாக கடவுளைப் பற்றி அறிந்து ஆனந்திக்கிறோம்; இறுதியில், அவன் ஒருவனே இருக்கிறான்; அதுவே ஆனந்தம்; நமக்கென ஓர் தனித்தன்மை இல்லை என்பதைக் கண்டு கொள்கிறோம்.

29. சித்தங் குளிரக்கதி(ர்) அத்தம்வைத்து அமுதவா யைத்திற அருள்மதி அருணாசலா

Arunachala, O moon of grace, with your rays as with cool fingers, touch my heart and open the nectar mouth within.

In V. 27, Arunachala is the Sun making the heart-lotus blossom. Here it is the moon opening the water-lily and releasing the fountain of bliss within.

In *Forty Verses Suppl.* 18, the spiritual heart is located two fingers to the right and compared to a water-lily bud.

* * *

அருணாசலா! கருணை நிறை நிலவே! குளிர்ந்த
விரல்கள் ஒத்த உனது கதிர்களால் என் இதயத்தைத்
தொட்டு உள்ளிருக்கும் அமுத வாயைத் திறந்திடு.

27-ம் செய்யுளில், இதயத்தாமரையை மலரச் செய்வது
அருணாசலனான சூரியன். இங்கு அருணாசலம் நிலவா
யிருந்து, நீர்-அல்லியைத் திறந்து உள்ளிருக்கும் ஆனந்த
ஊற்றைப் பாயச் செய்கிறது.

உள்ளது நாற்பது அனுபந்தத்தில் 18-ம் செய்யுளில்,
ஆன்ம இதயம் வலப்பக்கம் (நடுமார்பிலிருந்து) இரண்டு
விரல்கள் தள்ளி இருக்கிறது என்றும், அது நீர்-அல்லி (*water-
lily*) அரும்புடனும் ஒப்பிடப் பட்டுள்ளது.

30. சீரை யழித்துநிர் வாணமாச் செய்(து)அருட்
சீரை யளித்தருள் அருணாசலா.

(a) *Remove this cloth, expose me naked and then clothe
me with your loving grace, O Arunachala.*

(b) *Destroy my (false) greatness, lay me bare, and give
me the real greatness of your grace.*

சீரை may be taken as nominative in form, accusative
(2nd case) in meaning and meaning 'cloth'.

சீரை may be accusative in form and meaning. சீர் being
greatness, prosperity.

* * *

அ) அருணாசலா ! இந்த உடையை நீக்கி, நிர்வாணமாய் (அம்மணமாய்ச் செய்து), பின் உந்தன் அன்புமிக்க அருள் ஆடையால் என்னை உடுத்து.

ஆ) எனது (பொய்) சிறப்பை அழித்து, என்னை வெட்டவெளியாக்கி, உனது அருளின் சிறப்பை அளித்தருள்.

சீரை என்றால் ஆடை அல்லது சேலை என்று பொருள் கொள்ளலாம். அல்லது “சீர்” என்று கொண்டால், சிறப்பு, செழுமை எனலாம்.

31. சுகக்கடல் பொங்கச் சொல்லுணர் வடங்கச்
சும்மா பொருந்திடங்கு அருணாசலா.

For the sea of joy to surge, for speech and feeling to subside, rest, O Arunachala, there (in the heart).

In the divine presence, the bliss of being surges of its own accord, words and thoughts die down.

* * *

அருணாசலா ! ஆனந்த சாகரம் எழும்ப, பேச்சும், உணர்ச்சியும் அடங்க நீ அங்கு (என் இதயத்துள்) தங்கு.

இறைவன் சந்நிதியில் ஆனந்தநிலை (இருப்பு) தானாக எழும்புகிறது. பேச்சும், எண்ணங்களும் நசித்து விடுகின்றன.

32. சூதுசெய்து என்னைச் சோதியாது இனியுன்
சோதி உருக்காட்டு அருணாசலா.

Stop deceiving me, testing and proving me, O Arunachala and henceforward reveal to me instead, your form of light.

இனி can be read with the clause which precedes or that which follows. Stop testing me as you have hitherto done or show me your true form henceforward.

* * *

அருணாசலா ! என்னை ஏமாற்றாது, பரிசோதிக்காது, பதிலாக இனியாயினும், உனது ஒளி உருவைக் காண்பி.

“இனி” என்னும் சொல், அச்சொல்லிற்கு முன்னுள்ள அல்லது பின்னுள்ள வாக்கிய உறுப்பு (clause) எதனுடன் வேண்டுமானாலும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். அதாவது, இதுவரை செய்தது போல் இனி என்னைப் பரிசோதிப்பதை நிறுத்திக் கொள் **அல்லது** இனியாயினும் உன் சூயரூபத்தை எனக்குக் காட்டு.

33. செப்படி வித்தைகற்று இப்படி மயக்குவிட்டு
உருப்படு வித்தைகாட்டு அருணாசலா

Reveal to me true formative knowledge (or knowledge of your true form) - so that I may give up this delusive worldly knowledge.

செப்படி வித்தை – sleight of hand, *mayajala*, *aghatita-ghatana* (making pitcher appear and disappear).

இப்படி – in this way or this world; படி – world, people of the world.

* * *

அருணாசலா ! நான் உலக மாயா மயக்க அறிவை விட்டுவிடுதற்கு உன்னுடைய உண்மையான சொருப அறிவை (அல்லது, உனது உண்மை உருவின் அறிவை) எனக்குக் காட்டு.

செப்படி வித்தை – மாயா ஜாலம், அகடிதகடனா (பாணையைத் தோற்றுவித்தலும், மறைத்தலும்)

இப்படி – இந்த விதம் அல்லது இந்த உலகம்; படி – உலகம், உலகோர்.

34. சேராய் எனின்மெய் நீராய் உருகிக்கண்
ணீராற்று அழிவேன் அருணாசலா.

Unless you join me, O Arunachala, this body will melt away in a river of tears and I shall die.

* * *

அருணாசலா! நீ என்னுடன் கூடாவிடில் இந்த உடல், ஆறுபோல் பெருகும் என் கண்ணீரில் கரைந்து, நான் இறந்து விடுவேன்.

35. சையெனத் தள்ளின் செய்வினை சுடுமலால்
உய்வகை யே(து)உரை அருணாசலா.

If you say 'Fie' and scorn me, O Arunachala, my past deeds will torture me and where is the hope of life for me?

* * *

அருணாசலா! நீ “சீ” என்று என்னைத் தூற்றி ஒதுக்கி விட்டால், என் பழைய வினைகள் என்னைச் சித்திரவதை செய்யும்; நான் எதை நம்பி உயிர் வாழ்வேன்?

36. சொல்லாது சொலிநீ சொல்லற நில்லென்று
சும்மா இருந்தாய் அருணாசலா.

*In wordless silence you told me to abide in silence.
And you abide still and quiet, O Arunachala.*

* * *

அருணாசலா! வார்த்தைகளில்லா மௌனத்தின் மூலம் என்னை மோனநிலையில் நிலைக்கச் சொல்லி, நீ அசலமாய், அமைதியாய் இருக்கிறாய்.

37. சோம்பியாய்ச் சும்மா சுகம்உண்டு உறங்கிடில்
சொல்வேறு என்கதி அருணாசலா.

- a) *If you slumber in quiet repose enjoying the bliss – being, O Arunachala, tell me what other recourse I have.*

(b) *If I slumber in quiet repose enjoying the bliss of being, what other moksha is there, tell me, O Arunachala.*

கதி – recourse, hope.

கதி – Moksha.

* * *

அ) அருணாசலா! நீ அமைதியாய் தானான நிலையில் ஆனந்தத் துயிலில் திளைத்திருப்பாயாயின் எனக்கு வேறு புகலிடம் ஏது, கூறு.

ஆ) அருணாசலா! நான் அமைதியாய் தானான நிலையில் ஆனந்தத் துயிலில் திளைத்திருப்பேனாயின், இதனினும் வேறு மோகஷம் ஏதும் உண்டோ, கூறு.

கதி – புகலிடம், நம்பிக்கை.

கதி – மோகஷம்.

38. செளரியங் காட்டினை சமூக்கற்றது என்றே
சலியா திருந்தாய் அருணாசலா.

(a) *You showed your prowess. Then you said, “The flaw is gone” and you remain unmoving, O Arunachala.*

(b) *Your sunlike splendour you revealed and having destroyed my illusion, now you remain inactive and unmoving (as a mountain), O Arunachala.*

The magnetic mountain acts, attracts. The Sun dispels darkness. Here action is inaction, stillness. The teaching is being, not thought or action. *Sourya* (செளரியம்) - prowess, the Sun's power.

* * *

அ) அருணாசலா! நீ உன் வீரத்தைக் காண்பித்தாய். பிறகு, “குற்றங்குறைகள் போயின” என்று சொல்லி, நீ சலனமற்று இருக்கிறாய்.

ஆ) அருணாசலா ! உனது சூரியன் ஒத்த ஒளி பிரபாவத்தை நீ காண்பித்து எனது மாயையை அழித்து, இப்பொழுது நீ செயலற்று, சலனமற்று (மலையாய்) இருக்கிறாய்.

காந்த மலை செயல்படும், ஈர்க்கும். சூரியன் இருளைப் போக்கும். இங்கு “செயல்” என்பது செயலற்றிருத்தல், சும்மாயிருத்தல். இது கற்பிப்பது (போதிப்பது), தானா யிருத்தல்; எண்ணமோ, செயலோ அல்ல.

சௌரியம் – வீரம், சூரியனின் சக்தி.

39. ஞமலியிற் கேடா நான்என் உறுதியால்
நாடிநின் உறுவேன் அருணாசலா.

(a) *I am worse than a dog. With what strength can I trace you and reach you, O Arunachala?*

(b) *Am I worse than a dog? Certainly not. By my own strength I shall trace you and reach you, O Arunachala.*

The second meaning is more appropriate. Man is not worse than a dog.

ஞமலியிற் கேடா நான்? Am I worse than a dog? By the 'I' scent, by asking 'who am I?' and 'Whence am I?' one reaches the source, the Heart.

* * *

அ) அருணாசலா ! நான் ஒரு நாயினும் இழிவானவன். நான் எந்த பலம் (வலிவு) கொண்டு உன்னை நாடி அடைய முடியும்?

ஆ) அருணாசலா ! நான் நாயினும் இழிவானவனா? நிச்சயமாய் இல்லை. என்னுடைய சொந்த பலத்தால் நான் உன்னைத்தேடி அடைவேன்.

ஆ)வில் கூறிய பொருள் (அ)வில் கூறியதை விட அதிக பொருத்தமானது. மனிதன் நாயைவிட கேவலமானவன் அல்ல.

ஞாமலியாற் கேடா நான்?-நான் நாயினும் கடையவனா?

“நான்” எனும் மோப்பப்பொருளால், “நான்” யார்? “நான்” எங்கிருந்து கிளம்புகிறது? என்று விசாரித்தால், ஒருவன் மூலத்தை (உற்பத்தி ஸ்தானத்தை), இதயத்தை அடைகிறான்.

40. ஞானமில் லாதுஉன் ஆசையால் தளர்வற
ஞானந் தெரித்தருள் அருணாசலா.

With no knowledge and with only blind desire for you, I have begun the quest and am tired. To end this weariness, give me the clear knowledge to carry on the quest, O Arunachala.

God can only be reached through *jnana* and then he is seen as the Self. Unless *bhakti* leads to *jnana* it is only *fatiguing and stagnant*. But *bhakti* leads to *Jnana*. When *jnana* comes and duality ceases, when *bhakti* has ripened into *jnana*, one sees, loves and serves God, in and as the whole living universe.

* * *

அருணாசலா! அறிவொன்றுமில்லாது, உன்னிடம் உள்ள குருட்டுத்தனமான ஆசையினால் மட்டுமே, நான் இத்தேடலைத் தொடங்கி அயர்ந்து விட்டேன். இந்தக் களைப்பு தீர்ந்து, விசாரணை தொடர்ந்து நடைபெற எனக்குத் தெளிந்த அறிவைக் கொடு.

ஞானத்தின் மூலமாகத்தான் கடவுளை அடைய முடியும். அப்பொழுது கடவுள் “தான்” ஆகக் காணப்படும். பக்தி, ஞானத்திற்குக் கொண்டு சென்றாலன்றி, அது தளர்ச்சியுடையதாகவும், தேக்கமாகவும் தான் இருக்கும். ஆனால்

பக்தி ஞானத்திற்குக் கொண்டு செல்லும். ஞானம் வந்ததும் துவிதம் இருக்காது; பக்தி ஞானமாய் முதிர்ச்சி அடைந்ததும் ஒருவன் பிரபஞ்சத்தில் வாழும் அனைத்து உயிரினங்களையும் கடவுளாகக் கண்டு அன்பு செய்வான்.

41. ஞிமிறுபோல் நீயு மலர்ந்திலை யென்றே
நேர்நின் றனைஎன் அருணாசலா.

(a) *How is it that even you, O Arunachala, should like a helpless bee stand in front of me saying, "The bud is not yet open?"*

(b) *How could you, O Arunachala, the Sun itself, stand in front of me saying, like the poor bee, "The bud is not yet open?"*

The bee has to wait till the bud opens. It might even be caught within the flower. Not so the Sun, transcendent and all-powerful, which can masterfully open the bud and make it blossom. Arunachala, the Sun which can open all hearts, pretends to be a poor, helpless bee waiting for our stupid, little hearts to open.

என்றே – Saying.

என்றே – The Sun itself.

* * *

அ) அருணாசலா ! நீயும் எப்படி ஒரு செயலற்ற வண்டு போல் என் முன் நின்று “இந்த மொட்டு இன்னும் மலரவில்லை” என்று கூறுகிறாய்?

ஆ) அருணாசலா ! சூரியனேயாகிய நீ எப்படி என்முன் நின்று, ஓர் அல்ப வண்டு போல் “இந்த மொட்டு இன்னும் மலரவில்லை” என்று கூறுகிறாய்?

வண்டானது மொட்டு மலரும் வரை காத்திருக்க வேண்டும். அது மலரினுள் சிக்கிக் கொள்ளவும் கூடும். ஆனால் சூரியன் அப்படி அல்ல. அது அனைத்தும் கடந்து,

அபார சக்தி வாய்ந்தது; வெகுத் திறமையாக அரும்பை விரித்து மலரும்படி செய்யும். நம் இதயங்களைத் திறக்கக் கூடிய அருணாசல சூரியன், ஓர் எளிய, செயலற்ற வண்டு போல் பாசாங்கு செய்துகொண்டு, நம்முடைய சோர்ந்த இதயங்கள் திறக்க காத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

என்றே – சொல்லி.

என்றே – சூரியனே.

42. தத்துவந் தெரியாது அத்தனை உற்றாய்
தத்துவம் இதுஎன் அருணாசலா.

(a) *Without knowing the Mahavakya (That thou art), you attained God, became Siva, That itself. Make clear to me and say emphatically, O Arunachala, that this is the Truth.*

(b) *You are beyond the knowledge of all tattvas, all philosophies. You are only this, the Truth at once transcendent and immanent, you are my Arunachala.*

தத்துவம் – Tat-tvam: That thou (art-asi) Tattva – suchness, reality, principle, strength.

அத்தனை – God, Siva, That itself, so much.

என் – Declare-say clearly (imperative).

என் – My, my own.

Keyword – இது (not அது) – whatever **Tat**, That may be, this, your presence here and now, you and I being here together, this our nearness, our mutuality, our oneness, this is the whole and sole and sufficient truth.

* * *

அ) அருணாசலா ! “அது நீ” என்னும் மகா வாக்கியத்தை அறியாமலேயே, நீ கடவுளை அடைந்து, சிவனாகி, அது **அதுவே** ஆனாய்.

எனக்குத் தெளிவுபடுத்தி, இது தான் உண்மை என்று சாற்று.

ஆ) நீ அனைத்து தத்துவ, சாஸ்திர ஞானங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். நீ இது தான், அனைத்தையும் உடன் கடந்ததும், அனைத்திலும் உள்ளார்ந்ததுமான சத்தியம், நீ என் அருணாசலா.

தத்துவம் – தத்-த்வம்: அது நீ.

தத்வா – அதுவானது, உள்ளது, அடிப்படை, மெய்மை, வலிமை.

அத்தனை – கடவுள், சிவன், அது தான், அவ்வளவு

என் – சாற்று, தெளிவாய் கூறு.

என் – எனது, என் உடைமை.

முக்கிய சொல் :- இது (அது அல்ல) – அது எதுவாயினும், அது இருக்கட்டும், இந்த உனது இருப்பு இங்கே இப்பொழுது, நீயும் நானும் இங்கே ஒன்றாயிருப்பது, இந்த நம்முடைய நெருக்கம், நம் பரஸ்பர பரிமாற்றம், நம் ஒருமை, இது தான் முழுமையான ஒரே நிறைவான சத்தியம்.

43. தானே தானே தத்துவம் இதனைத்

தானே காட்டுவாய் அருணாசலா.

(a) *Reveal naturally by yourself, O Arunachala, that each one is himself, the real Self.*

(b) *You are the sole Reality, O Arunachala. Reveal yourself as such.*

(c) *"Reality is nothing but the Self". This is all your wish to reveal, is it not, O Arunachala?*

தான்—repeated thrice – *Antarjyoti, bahir jyoti, pratyakijyoti.*

The light of the Self, the universal, shines as I, as I within each living being. Hence தானே தானே தத்துவம்

இதனை – this truth inexpressible but intimately felt, the inner most reality.

தானே காட்டல் – Reveal yourself, as the Sun, the source of light, not like the moon whose light is borrowed and whose presence is revealed by the Sun.

* * *

அ) அருணாசலா ! ஒவ்வொருவரும் அவரே உண்மையான “தான்” (Self) என்று உணரும்படி நீயே உன்னியல்பாக காண்பித்தருள்.

ஆ) அருணாசலா ! நீ தான் உள்ளதாம் ஒரே பொருள். நீயே அதுவாக காண்பித்தருள்.

இ) அருணாசலா ! “உள்ளது தான் என்பதன்றி வேறு எதுவும் இல்லை”, இது தான் நீ தெரிவிக்க விரும்புவது அல்லவா?

தான் - மூன்று முறை கூறப்பட்டுள்ளது. அந்தர் ஜோதி, பஹிர் ஜோதி, ப்ரத்யக் ஜோதி, “தான்”ன் ஒளி, படைப்பு முழுமையிலும், நான், நான் என்று ஒவ்வொரு ஜீவனிலும் ஒளிர்கிறது.

ஆகையால் தானே, தானே தத்துவம் இதனை – இந்த உண்மை விளக்க இயலாதது. ஆனால் மிகவும் உள்ளார்ந்துணர்ந்து, உள்ளுக்குள்ளே ஆழ்ந்திருக்கும் உள்ள பொருள்.

தானே காட்டல் – இரவல் ஒளிகொண்டு ஒளிரும் சந்திரன், சூரியனின் ஒளியினால் தன்னிருப்பைக் காண்பிப்பது போல் அல்லாமல், ஒளியின் மூலமுதலான (ஆதாரமான) சூரியனாக உன்னைக் காட்டியருள்.

44. திரும்பி அகம்தனைத் தினம்அகக் கண்காண்
தெரியுமென் றனைஎன் அருணாசலா.

(a) How is it, O Arunachala, you told me; “Turn and look within and ever seek the Self with the inner eye and you will see It”?

(b) “Turn (within) and uninterruptedly see yourself with an introverted mind and It will be revealed”. Thus you told me, Oh, my Arunachala.

Discovering the Self is self-extinction through self-enquiry. This verse brings out the very core of Bhagavan's teachings.

அகம் – I

அகம் – Inner.

என் – How is it?

என் – My.

* * *

அ) “திரும்பி உன் அகக்கண் மூலமாக உள்நோக்கி, விடாமல் தன்னைத் தேடினால், நீ அதைக் காண்பாய்” என்று நீ என்னிடம் கூறினாய். அது எப்படி அருணாசலா?

ஆ) என் அருணாசலா! “திரும்பி (உள்ளே) விடாமல் அகமுகச் சிந்தனையால் உன்னை நீ பார். அது காண்பிக்கப்படும்”. இப்படி நீ எனக்குக் கூறினாய்.

தன்னை அறிதல் என்பது, நான் யார் விசாரணையின் மூலம், அகந்தையின் அழிவாம். இந்தச் செய்யுள் பகவானின் அதிமுக்கிய உள்மைய (core) உபதேசத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

அகம் – தான்.

அகம் – உட்புறம்.

என் – எப்படி?

என் – என்னுடைய.

45. தீரமில் அகத்தில் தேடிஉந் தனையான்
திரும்பவுற் றேன்அருள் அருணாசலா.

(a) *Faint-hearted though my search was, I have, by your grace, attained the Self, O Arunachala.*

(b) *Seeking you with my weak mind, I have come back empty-handed. Aid me, O Arunachala.*

(c) *Seeking you in the infinite Self, I regained my own self,
O Arunachala.*

Muruganar gives the last meaning first, as most acceptable.

Verses 44, 45, 46 and 50 deal with self-enquiry.

தீரமில் – (*dhira*-strength) faint.

தீரமில் – (*tira*-shore, limit) - Infinite.

உந்தனை-உன்னை – You.

தேடி உந்தனை – I got you.

தேடியும் தனை – Though I searched faint - heartedly,
I got the Self.

திரும்ப வற்றேன் – Came back after failing, retreated.

திரும்ப வற்றேன் – Regained, got back my self.

* * *

அ) அருணாசலா! எனது தேடல் உள்ளூரமற்றதாய்
(தளர்வுற்றதாய்) இருந்த போதிலும், உன்னருளால்
நான் தான் ஆகும் பேறு பெற்றேன்.

ஆ) எனது தளர்வுற்ற மனதால் உன்னைத்தேடி, நான்
வெறுங்கையனாய் திரும்பி விட்டேன். எனக்கு
உதவிடு, அருணாசலா.

இ) அருணாசலா! கரையற்ற (அளவற்ற) ஆன்ம
ஸ்வரூபத்தில் உன்னைத் தேடி, நான் என்னை
மீண்டும் பெற்றேன்.

முருகனார் (இ) ல் கூறிய பொருள் மிகவும் பொருத்த
மானது என்று அந்தப் பொருளுக்கு முதலிடம் தருகிறார்.

செய்யுட்கள் 44, 45, 46, 50 ஆன்மவிசாரம் பற்றியன.

தீரமில் – (தீரம் – வலு) தளர்வு.

தீரமில் – (தீர – கரை, அளவு) கரையற்ற;
அளவற்ற.

உந்தனை – உன்னை – நீ.

தேடி உந்தனை – நான் உன்னைக் கிடைக்கப் பெற்றேன்.

தேடியும் தனை – வலிவற்ற இதயத்தால் நான் தேடியும், நான் ஆன்ம ஸ்வரூபத்தைப் பெற்றேன்.

திரும்பவுற்றேன் – தோற்றுத் திரும்பினேன், பின் வாங்கினேன்,

திரும்பவுற்றேன் – மறுபடியும் கிடைக்கப் பெற்றேன், என்னைத் திரும்ப (மீண்டும்) பெற்றேன்.

46. துப்பறி வில்லா இப்பிறப்பு என்பயன்
ஒப்பிட வாயேன் அருணாசலா.

- (a) *Of what use is this birth without the power of self-enquiry? Come and fill this void, O Arunachala.*
- (b) *Of what use is this birth? I won't search for a way unaided by you, O Arunachala.*
- (c) *Of what use is this birth without the Intelligence for self-enquiry? What right have I to open my mouth and compare myself with any creature?*

துப்பு – vigour, strength, manliness, enjoyment, purity, enquiry, search.

ஒப்பிடு – compare, level up; fill a pit.

வாய் ஏன் – What right have I to open my mouth?

வாயேன் – Do come.

ஆயேன் – ஆயமாட்டேன். I will not enquire.

* * *

அ) அருணாசலா ! ஆன்மவிசாரம் செய்ய சக்தியில்லாத இந்த பிறப்பின் பயன் என்ன? நீ வந்து இந்த வெறுமையை (வெற்றிடத்தை) நிரப்பு.

ஆ) அருணாசலா ! இந்த பிறப்பின் பயன் என்ன? உன் உதவியின்றி நான் வழி ஒன்றும் தேட மாட்டேன்.

இ) அருணாசலா ! ஆன்ம விசாரம் செய்ய அறிவுத் திறமில்லாத இந்த பிறப்பின் பயன் என்ன? மற்ற எந்த உயிரினத்துடனும் என்னை ஒப்பிட்டு வாய்திறந்து பேச எனக்கு என்ன உரிமை உள்ளது?

துப்பு - திடம், வலிமை, ஆண்மை, மகிழ்தல், தூய்மை, விசாரம், தேடுதல்.

ஒப்பிடு - ஒத்துப்பார், சமப்படுத்து, பள்ளத்தை (குழியை) நிரப்பு.

வாய் ஏன் - வாய் திறக்க எனக்கு என்ன உரிமை?

வாயேன் - கட்டாயம் வா.

ஆயேன் - ஆயமாட்டேன் - நான்ஆராயமாட்டேன்

47. தூய்மன மொழியர் தோயும்உன் மெய்யகம்

தோயவே அருள்என் அருணாசலா.

(a) *O my lord Arunachala, let me by your grace merge in your true being where only the pure and mind-free merge.*

(b) *O my lord Arunachala, let me, even me, merge in your true body, where only those of pure mind and speech merge.*

மனம் ஒழியர் - Those whose mind has been transcended.

மனமொழியர் - mind and speech.

உன்மெய் - your body.

அகம் - I

உன்மெய்யகம் - Your true being, your true heart.

* * *

அ) என் ஆண்டவ, அருணாசலா! புனிதமானவரும், மனோ நாசமடைந்தோரும் மட்டுமே இரண்டற கலக்கும் உனது உண்மை இருப்பில் உன்னருளால் நானும் கலந்திட அருள் புரிவாய்.

ஆ) என் ஆண்டவ, அருணாசலா! பரிசுத்தமான மனமும் வாக்கும் உடையோர் மட்டுமே இரண்டற கலக்கும் உனது உண்மை உருவத்தில் கடையனான நானும் கலந்திட அருளாய்.

மனம் ஒழியர் - மனத்தைக் கடந்தவர்.

மனமொழியர் - மனமும், வாக்கும்.

உன்மெய் - உன் உருவம்.

அகம் - நான்.

உன் மெய்யகம் - உனது உண்மை இருப்பு, உனது உண்மை இதயம்.

48. தெய்வமென் றுன்னைச் சாரவே என்னைச்
சேர ஒழித்தாய் அருணாசலா.

*To you as to my only God I came, O Arunachala and
me you have totally destroyed.*

Bhakti begins as *dvaita* with my going to God. It ends as *advaita jnana*, the ending of the separate ego and survival of the sole reality, God.

உன்னைச் சாரவே - Constantly meditating on you.

என்னைச் சேர - me utterly, altogether.

* * *

அருணாசலா! என்னுடைய ஒரே கடவுள் என்று நான் உன்னிடம் வந்தேன், நீ என்னை முற்றிலும் அழித்து விட்டாய்.

நான் கடவுளிடம் செலுத்தும் பக்தி துவிதமாக தொடங்குகிறது. அது அத்துவித ஞானமாக முடிவுறுகிறது. தனிப்பட்ட அகந்தை அழிந்திட, இருப்பது ஒரே மெய்ப்பொருளான இறைவன்.

உன்னைச் சாரரே - இடைவிடாது உன்னைத்
தியானித்தல்.

என்னைச் சேர - என்னை முழுமையாக, முற்றிலும்.

49. தேடா துற்றநல் திருவருள் நிதிஅகத்
தியக்கம் தீர்த்தருள் அருணாசலா.

(a) *Wealth benignant, holy grace that came to me unsought, dispel my mind's bewilderment, O Arunachala.*

(b) *Wealth benignant, holy grace that came to me unsought, end my mind's despondency, O Arunachla.*

தியக்கம் - confusion, bewilderment, melancholy, depression.

* * *

அ) அருணாசலா ! நலமுடைய செல்வமும், புனித அருளும் தேடாமலே எனக்குக் கிடைத்தன, என் மனக்கலக்கத்தை போக்கி அருள்.

ஆ) அருணாசலா ! நலமுடைய செல்வமும், புனித அருளும் தேடாமலே எனக்குக் கிடைத்தன, என் மனச்சோர்வை முடித்தருள்.

தியக்கம் - குழப்பம், தடுமாற்றம், துயரார்ந்த நிலை, மனத் தளர்ச்சி.

50. தைரிய மோடும்உன் மெய்யகம் நாடயான்
தட்டழிந் தேன்அருள் அருணாசலா.

(a) *Boldly seeking your true self, I am ship-wrecked, ruined. Have mercy on me, O Arunachala.*

(b) *I am bewildered, have mercy.*

(c) *I am defeated, have mercy.*

(d) *Thanks to your grace, I have overcome the obstruction (of my ego).*

தட்டு – deck, floor, bottom, steadiness, obstruction.

Boldness implies confrontation, duality. In *bhakti*, humility is better than courage and is more likely to succeed. The strength to rely on, is the power of grace, not one's ego-strength.

Boldness is commended in *jnana*, as a coward cannot commit suicide. The courage to be is the courage to be the Whole, or the courage to be a living member of a living universe, not the courage to be a separate self in conflict with the world.

Please see verses 44, 45 and 46, which also deal with self-enquiry.

* * *

அ) அருணாசலா ! உனது நிஜ சொருபத்தை தைரிய முடன் நாட, நான் உடைகலப்பட்டேன் (ship-wrecked), நாசமானேன். என் மீது தயை கொள்.

ஆ) நான் தடுமாறுகிறேன், தயை கொள்.

இ) நான் தோற்றுவிட்டேன். தயை கொள்.

ஈ) உனதருளினால் என் அகந்தையின் தடங்கலை நான் கடந்துவிட்டேன்.

தட்டு - கப்பலின் மேல் தளம், அடிதளம், தளரா உறுதி, தடங்கல்

தைரியம், மறைமுகமாக, நேருக்குநேர் எதிர்ப்பை (confrontation) சுட்டிக் காட்டுகிறது. இது துவிதம், **பக்தியில்**, தைரியத்தைக் காட்டிலும் அடக்கமே மேலானது. அதுவே வெற்றி பெற அதிக வாய்ப்புடையது. அருளின் சக்தியில் நம்பிக்கை வேண்டும்; ஒருவரின் அகந்தை பலத்தில் அல்ல.

தெரியம், ஞானத்தில் போற்றப்படுகிறது. ஏனெனில் ஒரு கோழை தற்கொலை செய்து கொள்ள மாட்டான். தெரியமாயிருத்தல் என்பது முழுமையாய் இருத்தல் அல்லது எல்லா உயிரினங்களும் வாழும் பிரபஞ்சத்தின் ஓர் அங்கமாக வாழ்தல் ஆகும். உலகத்தை எதிர்த்து தனித்த நான் என வாழ்தல் துணிவு அல்ல.

செய்யுட்கள் 44, 45, 46 ஆன்ம விசாரத்தைப் பற்றின என்பதைக் காணவும்.

51. தொட்டுஅருள் கைமெய் கட்டிடாய் எனில்யான்
நட்டமா வேன்அருள் அருணாசலா.

Unless you touch me with your hand of grace and embrace me, I am lost, O Arunachala.

The devotee's role is passive surrender. Energy, action, movement belong to God.

* * *

அருணாசலா! நீ உன் அருட்கையினால் என்னைத் தொட்டுத் தழுவிக் கொள்ளாவிடில், நான் அழிவேன்.

பக்தனின் பங்கு இங்கு செயலற்ற சரணாகதி. சக்தி, செயல், அசைவு கடவுளுடையது.

52. தோடமில் நீயகத் தோடுஒன்றி என்றும்சந்
தோடம் ஒன்றிட அருள் அருணாசலா.

O Arunachala, You are wholly free from fault, be one with me at heart so that eternal joy alone abides.

This union once attained persists for ever. Hence ஒன்று – to join; ஒன்றிட – to remain as one.

* * *

அருணாசலா ! நீ முற்றிலும் குற்றமில்லாதவன். நிரந்தர ஆனந்தம் மட்டுமே என்னுள் தங்கிட என் இதயத்துடன் நீ ஒன்றி இரு.

இந்த ஒன்றுதல் ஒரு முறை கிட்டினால், அது நிரந்தரமாக இருக்கும். ஒன்று - இணைவது; ஒன்றிட - ஒன்றாக இருப்பது.

53. நகைக்கிடம் இலைநின் நாடிய எனைஅருள்
நகையிட்டுப் பார் நீ அருணாசலா.

(a) *Don't laugh at me, who seek you. Decorate me with your grace and then look at me, O Arunachala.*

(b) *Smile on me, with grace and not with scorn, for I have come to you for shelter, O Arunachala.*

நகை - Smile, Ornament

* * *

அ) அருணாசலா ! உன்னை நாடும் என்னைப் பார்த்து சிரிக்காதே. என்னை உனது அருளினால் அலங்கரித்து, பிறகு என்னை நோக்கு.

ஆ) அருணாசலா ! என்மீது ஏளனமின்றி அருள் புன்னகை புரி. ஏனெனில் நான் உன்னிடம் அடைக்கலத்திற்காக வந்துள்ளேன்.

நகை - புன்னகை, அணிகலன்.

54. நாணிலை நாடிட நாடாய் ஒன்றிநீ
தாணுவா நின்றனை அருணாசலா.

(a) *When I approached you to become one with you, O Arunachala, you were not ashamed but stood unmoving like a pillar.*

(b) *You felt no shyness, you stood unmoved, at one with me, as myself indeed, O Arunachala.*

ஒன்றி – united with me.

ஒன்றி – to be one with you.

நானாய் – of my own accord.

நானாய் ஒன்றி நீ – you stood as I myself.

* * *

அ) அருணாசலா ! நான் உன்னிடம் ஒன்றிட வந்தபோது நீ வெட்கமில்லாமல் ஒரு அசைவில்லா தூணாய் நின்றாய்.

ஆ) அருணாசலா ! நீ சற்றும் வெட்கமில்லாமல், அசைவில்லாது என்னுடன் ஒன்றாய், நானாகவே இருந்தாய்.

ஒன்றி – என்னுடன் சேர்ந்திருத்தல்.

ஒன்றி – உன்னுடன் ஒன்றாயிருத்தல்.

நானாய் – என் சொந்த விருப்பப்படி.

நானாய் ஒன்றி நீ – நீ நானாக நின்றாய்.

55. நின்ளரி எரித்துஎனை நீருக் கிடுமுன்
நின்அருள் மழைபொழி அருணாசலா.

Before your fire (of jnana) burns me to ashes, pour down on me your rain of grace.

In *Jnana* there is no duality, no fuel, no burning, no flame, only one thing, ashes, residual, unchangeable. Grace is the link between God and man, the rain that falls from heaven to earth. The Jiva wants to enjoy its separateness for a while, does not want to die too soon. It would enjoy God's grace before itself becoming God and His grace.

* * *

அருணாசலா ! உன்னுடைய ஞானத்தீ என்னை எரித்துச் சாம்பலாக்கிடும் முன் நீ உன் அருள் மழையை என் மீது பொழி.

ஞானத்தில் துவிதம் கிடையாது; எரிபொருளோ, எரிவதோ, தீயோ கிடையாது; மாற்றமுடியாத தங்கியுள்ள சாம்பல் ஒன்றே ஒன்று தான் உள்ளது. அருள்தான் இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள இணைப்பு, வானுலகிலிருந்து பூமியில் விழும் மழை. ஜீவன் தனது தனித்தன்மையை சிறிது காலம் ஆனந்திக்க விரும்புகிறது, சீக்கிரமாக இறக்க விரும்பவில்லை. அது இறைவனாயும், அவனது அருளாயும் ஆகும் முன் இறைவனின் அருளை ஆனந்திக்கும்.

56. நீநான் அறப்புலி நிதம்களி மயமாய்
நின்றிடும் நிலையருள் அருணாசலா.

(a) *Embracing me till there is no you or I, give me the state of being one eternal bliss, O Arunachala.*

(b) *Embracing me till there is no I, abide as one eternal bliss, O Arunachala.*

புலி (புல்லி) – Embrace.

நிதம் – always, for ever.

களி மயமாய் – as mere joy.

* * *

அ) அருணாசலா ! நீ என்றும், நான் என்றும், இல்லாத வரை என்னைத் தழுவி, ஒரு நிரந்தரமான பேரானந்த நிலை அளித்தருள்.

ஆ) அருணாசலா ! நான் (அகந்தை) இல்லாதவரை நீ என்னைத் தழுவி ஒரு பேரானந்த நிலையாய் தங்கு.

புலி(புல்லி) – தழுவி.

நிதம் – எப்பொழுதும், நிரந்தரம்.

களிமயமாய் – வெறும் ஆனந்தமாய்.

57. நுண்ணூரு உனையான் விண்ணூரு நண்ணிட
எண்ணலை யிறுமென்று அருணாசலா.

(a) *When will I reach you Arunachala, subtle, ethereal being, so that the waves of thought (in my mind) may end?*

(b) *When will the waves of thought (in my mind) end, so that I may reach you Arunachala, subtle, ethereal being?*

* * *

அ) என் மனதின் எண்ண அலைகள் முற்றற, நுட்ப
மானவனும், வானுலகத்தவனுமான அருணாசலா,
உன்னை நான் அடைவது எப்போது?

ஆ) நுட்பமானவனும், வானுலகத்தவனுமான
அருணாசலா, உன்னை அடைவதற்கு என் மனதின்
எண்ண அலைகள் முற்றறுவது எப்போது?

58. நூலறிவு அறியாப் பேதையன் என்றன்
மாலறிவு அறுத்தருள் அருணாசலா.

(a) *I am a simple fellow with no book learning. Destroy my illusion, O Arunachala..*

(b) *I am a simple fellow with no knowledge of the scriptures. Destroy my wrong understanding, O Arunachala.*

நூலறிவு (நூலறிவு) – not even book-learning. For realization book-knowledge is not necessary. But it may not be condemned so long as it does not strengthen the ego. Here, learning is esteemed when humility is shown.

நூலறிவறியா – One who has not correctly understood the scriptures.

மாலறிவு – ignorance, illusion, poetic vision of Vishnu.

மாலறிவு – Wrong notions due to mis-reading the Sastras,
Poetic (subjective) truth.

மாலறிவு – illusory knowledge, conceptual (pragmatic and poetic) knowledge.

மால் – Maya, illusion.

Beyond மாலறிவு and நூலறிவு is வாலறிவு, ultimate knowledge.

* * *

அ) அருணாசலா! நான் புத்தகப் படிப்பில்லாத சாமானியன். என் மருளை மாய்த்திடு.

ஆ) அருணாசலா! நான் மறை நூல்களின் அறிவில்லாத சாமானியன். என் மடமையை அழித்திடு.

நூலறிவு (நூலறிவும்) – புத்தகப்படிப்பும் கூட. ஆன்ம ஞானம் அடைவதற்கு புத்தக அறிவு அவசியமில்லை. ஆனால் அது அகந்தையை வலுபடுத்தாத வரை, அதைப் பழிக்க வேண்டியதில்லை. இங்கு, அடக்கம் இருப்பின் கற்றல் போற்றப்படுகிறது.

நூலறிவறியா – மறை நூல்களை சரியாக புரிந்து கொள்ளாத ஒருவன்.

மாலறிவு – மடமை, மாயை, விஷ்ணுவின் கவித்துவ காக்கி.

மாலறிவு – மறைகளின் கவித்துவ (உள்ளுணர்வு) உண்மையைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு படிக்காததினால் ஏற்படும் தப்பிதமான மெய்யிலா கருத்துக்கள்.

மாலறிவு – போலி (மெய்யில்லா) அறிவு, கற்பனையான (பிடிவாதமான, கவிதை சார்ந்த) அறிவு.

மால் - மாயை, பொய்த்தோற்றம்.

மாலறிவுக்கும், நூலறிவுக்கும் அப்பாற்பட்டது வாலறிவு, இறுதி முடிவான அறிவு.

59. நெக்குநெக் குருகியான் புக்கிடம் உனைப்புகல்
நக்கனா நின்றனை அருணாசலா.

When I melted away and merged in you, my refuge, you stood there naked, O Arunachala.

நக்கம் : Naked – formless, as I.

As snow in water, let me melt as love in you (அம்புவில் ஆலிபோல் verse 101). When the mind dies, God with form disappears.

* * *

அருணாசலா! என் அடைக்கலமே, நான் குழைந்து உருகி உன்னிடம் ஒன்றிய போது, நீ அங்கு நிர்வாணமாய் நின்றாய்.

நக்கம் (அம்மணம், நிர்வாணம்) - உருவற்ற, தானாக. வெண் பனி தண்ணீரென, உன்னிடம் என்னை அன்பாய் உருக விடு (“அம்புவில் ஆலிபோல்” செய்யுள்-101). மனம் இறந்த நிலையில் இறை உரு மறைகிறது.

60. நேசமில் எனக்குஉன் ஆசையைக் காட்டி நீ
மோசஞ் செயாதருள் அருணாசலா.

In my loveless heart you planted love of you, O Arunachala. Now do not betray me.

* * *

அருணாசலா! நீ, உன் மீது ஆசையை எனது அன்பிலா இதயத்தில் ஊன்றினாய். இப்பொழுது எனக்கு வஞ்சனை செய்யாதே.

61. நைந்தழி கனியால் நலனிலை பதத்தில்
நாடியுட் கொள்நலம் அருணாசலா.

(a) *Fruit over-ripe and rotten is worthless. Eat and enjoy it when just ripe. O Arunachala.*

(b) *Now I am fit, not over-ripe and rotten. Draw me now into the heart and instal me in the state supreme, O Arunachala.*

பதம் – Proper condition, correct ripeness.

(பரம) பதம் – state of bliss eternal,

கனியால் – by the fruit.

கன்னியால் – by the virgin.

* * *

அ) அருணாசலா! அளவு மீறி கனிந்து அழுகிய பழம் பயனற்றது. அதை சரியான பதமாய் இருக்கும் போது உண்டு மகிழ்.

ஆ) அருணாசலா! இப்பொழுது நான் தகுதியற்றிருக்கிறேன். அளவுமீறி கனிந்தும், அழுகியும் இல்லேன். இப்பொழுது என்னை உன் இதயத்துள் ஈர்த்து, உச்ச உயர் நிலையில் அமர்த்து.

பதம் – பொருத்தமான நிலை, சரியான பக்குவம்.

(பரம) பதம் – நிரந்தர பேரானந்த நிலை.

கனியால் – பழத்தால்.

கன்னியால் – கன்னிப்பெண்ணால்.

62. நொந்திடாது உன்றனைத் தந்துஎனைக் கொண்டிலை
யந்தகன் நீ எனக்கு அருணாசலா.

(a) *Painlessly, you have bartered yourself for me. You have been death to me, O Arunachala.*

(b) *Without my undergoing any pain, without an effort on my part, you have bartered yourself for me (giving*

all and taking nothing). You are blind, are you not, compared to me, O Arunachala?

நொந்திடாது – without your inflicting any pain, without my making effort.

கொண்டிலை, கொண்டாய் அல்லவா? – Bartered away, have you not?

அந்தகன் – death, Yama, blind one, fool.

கொண்டது என் தன்னை தந்தது உன் தன்னை சங்கரா யார் கொலோ சதுரர். (மாணிக்கவாசகர்)

When God gives himself in exchange for man, who makes the better bargain? - Manikkavachagar.

* * *

அ) அருணாசலா! எனக்கோர் துன்பமுமின்றி நீ என்னுடன் பரிவர்த்தனை செய்துள்ளாய். நீ எனக்கு எமன் ஆனாய்.

ஆ) அருணாசலா! நான் எவ்வித துன்பமும் அடையாமல், எனது முயற்சி ஏதுமின்றி, நீ என்னுடன் பரிவர்த்தனை செய்துள்ளாய் (அனைத்தையும் ஈந்து, எதையும் பெறாமல்). என்னுடன் ஒப்பிடும் போது நீ குருடனல்லவா?

நொந்திடாது – நீ ஒருவித துன்பமும் சுமத்தாமல், என்னுடைய முயற்சி ஏதுமின்றி.

கொண்டிலை, கொண்டாய் அல்லவா? – நீ பரிவர்த்தனை செய்துள்ளாய் அல்லவா?

அந்தகன் – சாவு, எமன், குருடன், முட்டாள்தனம்.

கொண்டது என் தன்னை தந்தது உன் தன்னை சங்கரா யார் கொலோ சதுரர் (மாணிக்கவாசகர்).

கடவுள், தன்னை மனிதனுடன் பரிவர்த்தனை செய்யும் பேரத்தில், யாருக்கு அதிக லாபம்?

63. நோக்கியே கருதியே தாக்கியே பக்குவம்
ஆக்கிநீ ஆண்டருள் அருணாசலா.

Look at me! Think of me! Touch me! Make me fit, ripen me! Then be my master, govern me, O Arunachala.

நோக்கியே, கருதியே, தாக்கியே – giving *diksha* by a glance, a thought or a touch, the modes of fish, tortoise and bird.

Use any one of these modes. Use all these modes. Only somehow make me fit to be your servant and thus make yourself my master.

மெய் – body, truth.

* * *

அருணாசலா! என்னைப் பார்! என்னை நினை!
என்னைத்தொடு! என்னைத் தகுதி செய், பக்குவமாக்கு!
பிறகு என் எஜமானராகி என்னை ஆட்சி புரி.

நோக்கியே, கருதியே, தாக்கியே – மீன், ஆமை, பறவை
போல கண்ணோக்காலும், எண்ணத்தாலும், ஸ்பரிசத்தாலும்
(தொடுதல்) தீகைக் கொடுக்கும் முறைகள்.

“இந்த முறைகளில் ஏதேனும் ஒன்றையோ, அல்லது
இந்த அனைத்து முறைகளையும் பயன்படுத்தியோ,
எப்படியாவது என்னை உன்னுடைய பணியாளாக
(சேவகனாக) இருப்பதற்குத் தகுதியாக்கி, நீ உன்னை என்
எஜமானர் ஆக்கிக்கொள்.”

மெய் – உடல், உண்மை.

64. பற்றிமால் விடம்தலை யுற்றிறு முனம்அருள்
பற்றிட அருள்புரி அருணாசலா.

Before the venom of the serpent called Maya mounts to my head and kills me, grant me your grace, the nectar of immortality and save me, O Arunachala.

Grace is the nectar of immortality which alone can over-come the serpent venom, *Maya*. But no antidote can be effective if it is administered too late. Grace should operate in good time. Else one might die in ignorance. And who knows when death will come? Hence grace must be granted right now, without delay. Every moment is precious.

Already the venom of *Maya* (forgetfulness of the Self) has started spreading upwards to our head.

* * *

அருணாசலா! மாயை என்னும் பாம்பின் விஷம் என் தலைக்கேறி என்னைக் கொல்லும் முன் சாவினமை என்னும் அருளமுதை ஈந்து என்னைக் காப்பாற்று.

அருள் தான் அழிவில்லா நிலை நல்கும் அமுதமாகும்; அது ஒன்றே மாயையான பாம்பின் விஷத்தை முறிக்க வல்லது. ஆனால், எந்த மாற்று மருந்தும் வெகு நேரம் சென்று கொடுத்தால் அது பயனளிக்காது. சரியான நேரத்தில் அருள் செயல்படவேண்டும். இன்றேல் ஒருவன் அறியாமை நிலையில் இறக்கக்கூடும். சாவு வருவது எப்போது என்று யாருக்குத் தெரியும்? ஆதலால், நேரம் கடத்தாமல் அருள் இப்பொழுதே அருளப்படவேண்டும். ஒவ்வொரு கணமும் மதிப்புமிக்கது.

ஏற்கனவே மாயையின் விஷம் (தன்னை மறந்திருத்தல்) நம் தலைக்குப் பரவ தொடங்கிவிட்டது.

65. பார்த்தருள் மால்அறப் பார்த்திலை யெனின்அருள்
பார்உனக்கு ஆர்சொல்வர் அருணாசலா.

*Regard me graciously and dispel my illusion, If you don't,
who in the world will plead with you, O Arunachala?*

You are grace manifest and therefore my mother. If a mother fails her child who else in the world can help the child?

பார் – பாரில் – in the world.

* * *

அருணாசலா ! என் மீது அக்கரை கொண்டு அருள் பாலித்து எனது மாயையை அகற்று. இதை நீயே செய்யாவிடில், உலகில் என் சார்பில் உன்னுடன் வாதாடுவார் யார்?

நீ அருளுருவானவனாதலால், நீ என் தாய். ஒரு தாய் தன் குழந்தையைக் கவனிக்கத் தவறினால், உலகில் வேறு யார் அந்தக் குழந்தைக்கு உதவுவர்?

பார் - பாரில், உலகில்.

66. பித்துவிட்டு உனநேர் பித்தன்ஆக் கினைஅருள்
பித்தந் தெளிமருந்து அருணாசலா.

You made me give up craze for the world and made me crazy for you, O Arunachala. Now give me a medicine to cure every kind of madness.

As a thorn is used to drive out a thorn in one's foot, and then both thorns are thrown away, love of Arunachala is a madness which is a cure for the worse madness, love of the world. *Bhakti* drives out love of sense – pleasure. But finally all desire, even desire for God, is to be transcended. The cure for the love of God is more and more of God till there is only He and no I.

Another analogy is the stick used to push the corpse into the fire on a funeral pyre. At last, when the job is over the stick itself is to be thrown into the fire.

* * *

அருணாசலா ! நீ என் உலக ஆர்வவெறியை விடும்படி செய்து, என்னை உந்தன் கிறுக்கன் ஆக்கினாய். இப்பொழுது எனக்கு அனைத்துவித பைத்தியத்தையும் குணப்படுத்தும் அருமருந்தொன்று அளி.

ஒருவன் காலில் தைத்த முள்ளை, மற்றொரு முள்ளைக் கொண்டு எடுத்தப்பின், இரண்டு முட்களையும் எறிந்து

விடுவது போல், அருணாசலம் மீதுள்ள காதல் பைத்தியமானது உலக ஆசையான, மிக மோசமான வெறியைக் குணப்படுத்தும் மருந்தாகும். பக்தியானது புலநுகர்வு சார்ந்த இன்ப ஆசைகளை விரட்டி விடுகிறது. ஆனால் முடிவில் எல்லா ஆசைகளையும், கடவுள் மீதுள்ள ஆசையைக் கூட கடந்துவிட வேண்டும். கடவுள் மீதுள்ள ஆசையைக் குணப்படுத்த, “இருப்பது அவன் ஒருவன் தான், நான் என்பதில்லை” என்னும் நிலை வரும் வரை, மேலும் மேலும் கடவுள் மீது காதல் கொள்வதே ஆகும்.

மற்றொரு உதாரணம்: ஒரு சடலத்தை ஈமத்தீயில் தள்ள உபயோகிக்கும் ஒரு கழி, அதன் வேலை முடிந்த பின், அக்கழியும் இறுதியில் அத்தீயிலே எறியப்படும்.

67. பீதியில் உனைச்சார் பீதியில் எனைச்சேர்

பீதிஉன் றனக்கேன் அருணாசலா.

(a) *You are fearless. And I unafraid seek you who are fearless. Why then are you afraid to embrace me, O Arunachala.*

(b) *You are fearless, And I being afraid seek you who are fearless, O Arunachala?*

You are fearless, because you see no other, you perceive no duality. I am a creature of fear, I see duality. I see you and keep the difference between you and me. I ought to be afraid of you and keep at a distance. But I have overcome my fear and I boldly approach you. Now, at this stage, why are you, the ever-fearless one, afraid of accepting me?

பீதியில் – பீதியில்லாத – fearless, unafraid.

பீதியில் – in fear, because I was afraid of this world. Fleeing from the world in fear, I try to take refuge in you and what do I find? You are afraid to come near me who am afraid of the world! (I have good cause to be afraid and I am not afraid. And you are afraid for no cause at all)

* * *

அ) அருணாசலா ! நீ பயமில்லாதவன். பயமில்லாத உன்னை நான் பயமின்றி நாடுகிறேன். பிறகு நீ ஏன் என்னைத் தழுவிக்கொள்ள அஞ்சுகிறாய்?

ஆ) அருணாசலா ! நீ பயமில்லாதவன். ஆனால் நான் பயந்தவனாய் இருப்பதால், பயமில்லாத உன்னை நாடுகிறேன்.

நீ பயமில்லாதவன், ஏன்னறால் நீ வேறு ஒன்றையும் பார்ப்பதில்லை, நீ துவிதத்தைக் காண்பதில்லை. நான் ஒரு பயந்த பிராணி, நான் துவிதத்தைப் பார்க்கிறேன். நான் உன்னைப் பார்க்கிறேன். உனக்கும் எனக்கும் இடையே வேற்றுமை வைத்துக் கொள்கிறேன். நான் உனக்கு பயந்து தொலைவில் இருக்க வேண்டும். ஆனால் நான் என் பயத்தைக் கடந்து விட்டேன். நான் துணிவுடன் உன்னை நெருங்குகிறேன். இப்பொழுது இந்த நிலையில் நீ, எப்பொழுதும் பயமில்லாத ஒருவனான நீ, ஏன் என்னை ஏற்றுக்கொள்ள அஞ்சுகிறாய்?

பீதியில் - பீதியில்லாத - பயமில்லாமல், அஞ்சாமல்.

பீதியில் - பயத்தில், இந்த உலகத்தைக் கண்டு நான் பயப்படுவதால்.

பயத்துடன் இவ் உலகை விட்டு ஓடும் போது நான் உன்னிடம் தஞ்சமடைய முயல்கிறேன். ஆனால் நான் என்ன காண்கிறேன்? இவ்வுலகைக் கண்டு அஞ்சும் என் அருகில் நீ வர பயப்படுகிறாய்! (நான் அஞ்சுவதற்கு உரிய காரணம் இருப்பினும் நான் அஞ்சவில்லை. ஆனால், ஒரு காரணமும் இன்றி நீ அஞ்சுகிறாய்)

68. புல்லறிவு ஏதுரை நல்லறிவு ஏதுரை புல்லிட
வேயருள் அருணாசலா.

(a) Tell me what is wrong knowledge. Tell me what is right knowledge. Grant me your grace to get the latter, O Arunachala.

(b) *Where is ignorance and where is wisdom, tell me, if you graciously embrace me, O Arunachala.*

* * *

அ) அருணாசலா! தவறான அறிவு எது என எனக்குக் கூறு: சரியான அறிவு எது என எனக்குக் கூறு. நான் சரியான அறிவு பெற உந்தன் அருள் ஈவாய்.

ஆ) அருணாசலா! நீ என்னை அருளொடு தழுவிக்கொண்டால், அறியாமை எங்கே, விவேகம் எங்கே? நீ கூறு.

69. பூமண மாமனம் பூரண மணம்கொளப்
பூரண மணமருள் அருணாசலா.

(a) *My mind is now fragrant like a blossom. Add your perfect fragrance to it and make it infinite, O Arunachala.*

(b) *My mind now smells of the world. Wed me, O Arunachala, so that it may be fragrant with infinitude.*

பூமணம் – fragrant like a flower.

பூமணம் – smelling of the earth.

பூரண – infinite, perfect.

மணம் – fragrance, marriage.

பூரணமணம் – perfect, eternal wedlock, complete identity, union of atman and Brahman.

Aksharamana - Eternal marriage, unfading fragrance.

* * *

அ) அருணாசலா! இப்பொழுது என் மனம் கனிதரும் மலர் போல் மணக்கிறது. அதற்கு உன் முழு நிறைவான மணத்தைக் கூட்டி, அதை முடிவற்றதாக்கு.

ஆ) அருணாசலா! இப்பொழுது என் மனம் உலக

நாற்றம் உடையதாய் இருக்கிறது. அது முழு நிறைவான நறுமணம் உற, நீ என்னை மணந்து கொள்.

பூ மணம் - மலரின் நறுமணம் போல்.

பூ மணம் - மண்ணிலக வாசனை.

பூரண - முடிவில்லாத, முழுநிறைவான.

மணம் - நல் வாசனை, திருமணம்.

பூரண மணம் - முழு நிறைவான, நிரந்தரமான திருமணம், முழுமையான ஒருமை, ஆன்ம பிரம்ம இணைப்பு.

அக்ஷர மண - நிரந்தர திருமணம், குறையா நறுமணம்.

70. பெயர்நினைத் திடவே பிடித்திழுத் தனைஉன்
பெருமையார் அறிவார் அருணாசலா.

The moment I thought of your name, you caught and drew me to yourself. Who can know the greatness of your grace, O Arunachala?

This has a biographical touch. From infancy Bhagavan Sri Ramana used to be aware of "the greatness of Arunachala". It was the thought of Arunachala which drew him to Tiruvannamalai, where he remained for 54 years after realisation.

* * *

அருணாசலா! நான் உன் பெயரை நினைத்த மாத்திரத்தில் நீ என்னைப் பிடித்து ஈர்த்துக் கொண்டாய். உன் அருளின் சிறப்பைத் தெரிந்து கொள்பவர் யாருளர்?

இது அவர் வாழ்க்கை வரலாறுடன் ஒட்டியுள்ளது. குழந்தை பருவம் முதல் பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் "அருணாசல மகிமையின்" உணர்வு உடையவராய் இருந்து வந்தார். அருணாசலத்தின் நினைப்புதான் அவரை திருவண்ணாமலைக்கு ஈர்த்தது; ஞானோதயம் பெற்ற பின் 54 ஆண்டுகள் அங்கேயே தங்கி இருந்தார்.

71. பேய்த்தனம் விடவிடாப் பேயாப் பிடித்துஎனைப்
பேயனாக் கினைஎன் அருணாசலா.

My Arunachala, you have driven out of me the evil spirit of worldliness and possessed me so that I can never shake you off, and have made me indifferent to the world.

பேய்த்தனம் – craze for the world, the demon of worldly desires.

விடாப்பேய் – unexorcisable spirit.

பேயன் – one indifferent to the world.

Seekers of God are irresponsible like mad folk, பித்தர் போலவும், பேயர் போலவும்.

* * *

என் அருணாசலா! என்னுள் இருந்த உலகப்பற்று என்னும் தீய பிசாசை விரட்டிவிட்டு, உன்னை நான் உதறி விலக்கிவிட இயலாதவாறு, நீ என்னை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு, உலகப் பற்றற்று இருக்கச் செய்து விட்டாய்.

பேய்த்தனம் – உலக வெறி, உலக ஆசைகளின் பிசாசு.

விடாப் பேய் – விரட்டி ஓட்டிவிடமுடியாத ஆவி.

பேயன் – உலகப்பற்று இல்லாதவன்

கடவுளை நாடுவோர் புத்திமாறாட்டம் உடையவர் போலவும், பித்தர் போலவும், பேயர் போலவும் பொறுப்பற்றிருப்பர்.

72. பைங்கொடி யாய்நான் பற்றின்றி வாடாமல்
பற்றுக்கோ டாய்க்கா அருணாசலா.

Let me not like an unsupported tender creeper droop and fade. Be a strong staff for me, hold me up and guard me.

பற்று, பற்றுக்கோடு – support, stay, staff, something to hold on and cling to.

கா – guard, protect.

* * *

அருணாசலா ! தாங்குவதற்கு ஊன்று கோலில்லா இளம் கொடி போல், நான் துவண்டு வதங்காமல் இருக்க வேண்டும். நீ எனக்கு ஒரு பலமுள்ள கழியாக இருந்து, என்னைப் பிடித்துத் தாங்கி காப்பாற்று.

பற்று, பற்றுக்கோடு – தாங்குதல், ஊன்று கோல், கழி, பிடித்துக் கொள்ளவும் பற்றிக் கொள்ளவும் உதவும் ஒரு கருவி.

கா - காவாய், காப்பாற்று.

73. பொடியால் மயக்கினன் போதத்தைப் பறித்துஉன் போதத்தைக் காட்டினே அருணாசலா.

With some magic powder, you stupefied me, robbed me of my jiva-hood and revealed instead your Siva-hood.

மறைத்து – hid, destroyed.

காட்டினே – revealed, demonstrated.

Relative knowledge, knowledge of name and form, *jiva-bodha*, the sense of separate ego perceiving objects, has to go before Siva-bodha, Sivananda, absolute knowledge, the pure joy of being-awareness, can come.

* * *

அருணாசலா ! ஏதோ ஒரு மந்திரப் பொடியால் நீ என்னை மதிமயங்கச் செய்து என் ஜீவத்தன்மையைக் களவாடி, அதற்குப் பதிலாக உன் சிவத்தன்மையை வெளிப்படுத்தினாய்.

மறைத்து - ஒளித்து, அழித்து.

காட்டினை - வெளிப்படுத்தினாய், செய்து காண்பித்தாய்.

சிவ போதம், சிவானந்தம், வாலறிவு, சுத்தானந்தமான இருப்பு - உணர்வு, இவை வருவதற்கு முன், சார்ந்த அறிவு, பெயர், உரு பற்றிய அறிவு, ஜீவபோதம், தனிப்பட்ட அகந்தையால் பொருள்களைக் காணாதல், யாவும் நீங்கிட வேண்டும்.

74. போக்கும் வரவும்இல் பொதுவெளி யினில்அருட்
போராட் டங்காட்டு அருணாசலா.

*In the wide open space of pure being, where there is
no going and no coming, reveal to me the joy of wrestling
with your Grace, O Arunachala.*

அருள் போராட்டம் - The struggle, ding-dong battle, the prolonged wrestling which is the operation of grace. In the Old Testament, Jacob wrestles with God a whole long night. (Until God reveals Himself as ' I am That I am. ')

* * *

அருணாசலா ! போவதும், வருவதும் இல்லாத சுத்த இருப்பின் அகண்ட திறந்த வெட்ட வெளியில் நான் உனது அருளுடன் மல்யுத்தம் புரியும் ஆனந்தத்தை நீ எனக்கு வெளிப்படுத்து.

அருள் போராட்டம் - நீடித்த கடும் முயற்சி; மாறி, மாறி வெற்றி தோல்வி வரும் போர், நீண்ட மல்யுத்தம்; இவை அருளின் செயல்பாடு. கிறிஸ்துவ திருமறை பழைய ஏற்பாடில் (*Old Testament*), ஜாகப் (*Jacob*) நீண்ட இரவு முழுதும் கடவுளுடன் போராடுகிறார் (நான் அதுவே **தான்** என்பதை கடவுள் வெளிப்படுத்தும் வரையில்)

75. பௌதிக மாம்உடல் பற்றற்று நாளும்உன்
பவிசுகண் டுறவருள் அருணாசலா.

*Let attachment to the physical body end, O Arunachala, and
let me see and be for ever the splendour of your being.*

பௌதிகமாம் உடல் – The body composed of the five
elements, earth, water, fire, air and ether.

பற்று – identity with or desire for.

நாளும் – every day, eternally and permanently.

உன் பவிசு – the glory, the splendour of your being, *your*
nature, your *svarupa*.

கண்டு உற – *to perceive, become and be.*

* * *

அருணாசலா! இந்த பௌதிக உடலின் பற்று
முடியட்டும். உனது தேஜோமயமான இருப்பைக் கண்டு
என்றென்றைக்கும் நான் அதுவாக இருக்க வேண்டும்.

பௌதிகமாம் உடல் – பூமி, நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம்
ஆகிய பஞ்ச பூதங்களால் உண்டான உடல்.

பற்று – ஒன்றுதல் அல்லது ஆசை.

நாளும் – ஒவ்வொரு நாளும், நிடுழியாகவும், நிரந்தர
மாகவும்.

உன் பவிசு – உன் மகிமை, தேஜோமயமான உனது
இருப்பு, உனது இயல்பு, உனது சொரூபம்.

கண்டு உற – காணுதல், அதுவாகி இருத்தல்.

76. மலைமருந்து இடநீ மலைத்திட வோஅருள்
மலைமருந் தாய்ஒளிர் அருணாசலா.

*(a) You having applied the remedy for my confusion, how
can I still remain confused? You shine do you not, as
the mountain medicine made up of grace?*

(b) *You whose grace shines as Sanjivi mountain able to cure all maladies, why are you afraid of applying to me the remedy for confusion?*

மலைமருந்து இட (எனக்கு இட) – To apply to me the medicine for confusion; மலைப்புக்கு மருந்து மலை மருந்து – remedy for confusion.

மலைத்திடவோ – do you hesitate, are you afraid?

அருள் மலை மருந்து – Mountain of grace which is itself a cure for all ills. Bhagavan's grace. Arunachala is a *Sanjivi parvata*, a universal remedy.

ஒளிர் – adj. ஒளிர்கின்ற or verb : shine.

* * *

அ) அருணாசலா! நீ எனது குழப்பத்திற்குப் பரிகாரம் ஈந்தாய். இன்னமும் நான் எவ்வாறு குழப்ப முற்றிருப்பேன்? நீ அருள் மருந்து மலையாக ஒளிர்கின்றாய் அல்லவா?

ஆ) அருணாசலா! உனது அருள் எல்லா நோய்களையும் குணப்படுத்தக் கூடிய சஞ்சீவி மலையென ஒளிரும் போது, எனது குழப்பத்திற்குப் பரிகாரம் புரிய நீ ஏன் அஞ்சுகிறாய்?

மலைமருந்து இட (எனக்கு இட) – எனது குழப்பத்திற்கு மருந்து ஈய; மலைப்புக்கு மருந்து மலை மருந்து – குழப்பத்திற்குப் பரிகாரம்.

மலைத்திடவோ – நீ தயங்குகிறாயா? அஞ்சுகிறாயா?

அருள் மலை மருந்து – அருளே மலையான அதுவே, அனைத்துப் பிணிகளையும் நீக்கும். பகவானின் அருள். அருணாசலம் ஒரு சஞ்சீவி பர்வதம், எல்லாவற்றிற்கும் பரிகாரம்.

77. மானங்கொண் டுறுபவர் மானத்தை யழித்துஅபி
மானமில் லாதொளிர் அருணாசலா.

*Accepting those who approach you with attachment,
destroy their individuality and then shine free from wrong
attachment and identity with individuals; O Arunachala.*

மானம் is the attachment, the individuality, in *Bhakti*.

cf. Kural அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்? ஆர்வலர்
புன்கணிர் பூசல் தரும்.

Love cannot be hidden behind a door shut and bolted;
Tears of compassion will announce the love within.

செரு அச்சிறு சொல்லும் செற்றார் போல் நோக்கும்
உருஅர் போன்று உற்றார் குறிப்பு.

Harsh words and apparently hateful looks express the
love of lovers who agree to behave like strangers.

* * *

அருணாசலா ! பற்றுடன் உன்னை அணுகுபவரை ஏற்று,
அவர்களின் தனித்தன்மையை அழித்து, பின்பு
அவருடன் தவறான பற்றுதலும், அவருடன்
தனித்துவமும் இல்லாமல் ஒளிர்.

மானம் என்பது பக்தியில், பற்றும், தனித்தன்மையும்
ஆகும்.

குறள்:- அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்? ஆர்வலர்
புன்கணிர் பூசல் தரும்.

அன்பை மூடி தாழிட்ட ஒரு கதவின்பின் ஒளித்து வைக்க
இயலாது. பரிவுடன் பெருகும் கண்ணீர் உள்ளிருக்கும்
அன்பைப் பறை சாற்றும்.

செறா அச்சிறு சொல்லும் செற்றார் போல் நோக்கும்
உறாஅர் போன்று உற்றார் குறிப்பு.

கடுஞ் சொற்களும், வெறுப்பானப் பார்வை போன்ற
தோற்றமும், அந்நியர் போல் இருக்க ஒப்புக்கொண்ட
காதலர்களின் காதலை வெளிப்படுத்தும்.

78. மிஞ்சிடில் கெஞ்சிடும் கொஞ்ச அறிவன்யான்
வஞ்சியாது அருள்எனை அருணாசலா.

(a) *I am a fool who prays for help only when overwhelmed
by misery. Yet do not abandon me, O Arunachala.*

(b) *I am a fool and coward who bullies my inferiors and
quails before my superiors. But do not on that account
make me weaker and more confused, O Arunachala.*

One should worship God at all times, in prosperity and
adversity alike. But I turn to you only in my helplessness, in
adversity.

(a) மிஞ்சிடில் – துன்பம் மிஞ்சிடில்.
when overwhelmed by misery.

(b) பிறர், எதிரிகள் மிஞ்சிடில்.
when overpowered by enemies.

வஞ்சியாது – சோதிக்காது - without testing me too much.

* * *

அ) அருணாசலா! நான் ஒரு மடையன். நான் அளவு
மீறிய துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது தான் உன்
உதவி வேண்டி பிரார்த்திக்கிறேன். அவ்வாறு
இருப்பினும் என்னை நீ கைவிடாதே.

ஆ) அருணாசலா! நான் ஒரு மடையன், ஒரு கோழை;
என்னைவிடத் தாழ்ந்தவரை மிரட்டியும், என்னை
விட மேலோங்கியவரிடம் நடுக்கமுற்றவனாயும்
இருக்கிறேன். ஆனால், அக்காரணத்தினால் என்னை
பலவீனனாகவும், மேலும் குழப்பமுற்றவனாகவும்
செய்யாதே.

ஒருவன் கடவுளை எல்லா நேரங்களிலும் - நல்ல நிலையிலும், துன்பத்திலும் - ஒரே மாதிரியாக துதிக்க வேண்டும். ஆனால், நான் துன்பத்தால் செயலற்றிருக்கும் போது தான் உன்னை அணுகுகிறேன்.

அ) மிஞ்சிடில் - துன்பம் மிஞ்சிடில்.

ஆ) பிறர், எதிரிகள் மிஞ்சிடில்.

வஞ்சியாது - சோதிக்காது

79. மீகாமன் இல்லாமல் மாகாற் றலைகலம்

ஆகாமற் காத்தருள் அருணாசலா.

Let me not like a ship without a helmsman flounder in the storm. Guard me with your grace, O Arunachala.

In the ocean of *samsara* the ship of life will be wrecked unless it is steered by the helmsman, the I.

மீகாமன் - மாலுமி, helmsman.

மாகாற்று - tempest.

அலைகலம் - tossing ship.

* * *

அருணாசலா! நான், மாலுமி இல்லாது பெரும் புயலில் சிக்கித் தடுமாறும் ஓர் கப்பல் போல் ஆகாமல் என்னை நீ காத்தருள்.

சம்சாரமான சமுத்திரத்தில், வாழ்க்கை என்னும் கப்பல், தான் (I) என்னும் மாலுமியால் திசையறிந்து செலுத்தப் படா விடில் சீர்குலைந்து அழிந்துவிடும்.

மீகாமன் - மாலுமி, கப்பல் இயக்குனர்.

மாகாற்று - சூறாவளி.

அலைகலம் - ஆட்டம் கண்ட கப்பல்.

80. முடியடி காண முடிவிடுத் தீனேநேர்

முடிவிடக் கடன்இலை அருணாசலா.

You have undone the knot which shows no beginning and no end. And now should you not like a mother complete the task, O Arunachala.

You have cut the knot of my ego. You have given me a glimpse of transcendence, a moment of *nirvikalpa samadhi*, of pure, non-objective awareness. Complete the task. Make this state of egolessness permanent and natural, give me *sahaja samadhi*.

* * *

அருணாசலா! ஆரம்பமும், முடிவுமில்லாத முடிச்சை அவிழ்த்து விட்டாய். இப்பொழுது நீ ஒரு தாயைப் போல் இப்பணியை முற்றிலும் முடிக்க வேண்டாமா?

என் அகந்தையின் முடிச்சை அறுத்துவிட்டாய். கணநேரத்தோற்றம் நீ எனக்கு தத்துவம் கடந்த நிலையான சுத்த, உருவற்ற உணர்வான நிர்விகல்ப சமாதி அளித்தாய். இந்தப்பணியை முடி. இந்த அகந்தையற்ற நிலையை நிரந்தரமாகவும், இயல்பாகவும் இருக்கச் செய்து எனக்கு சஹஜ சமாதி அளி.

81. மூக்கிலன் முன்காட்டும் முகூரமா காதுஎனைத்
தூக்கி யனைந்தருள் அருணாசலா.

Don't be a mirror held in front of a noseless man. Lift me up and embrace me, O Arunachala.

The mirror only shows up the ugliness of the noseless man. It does nothing to improve his appearance. The Self is Truth which reveals the fact and changes it. Love is an active force. It adopts the ugly as its own and so makes the ugly beautiful. "I may now be full of faults, but you can improve me and make me perfect and fit to be your servant. Don't stand there like a mirror. Behave like a mother who cleans and does not condemn a child covered with dirt." cf 19. குற்ற முற்றறுத்தெனைக் குணமாய்ப் பணித்தாள். Also 53, நகைக்கிடமிலை நின்னாடிய எனை அருள்

நகை யிட்டுப் பார், Grace can convert, cure, cleanse, adorn, uplift. Don't laugh at me or reject me. Take me as I am and make me by your grace worthy of your grace. God's love is like the Sun's light, spontaneous, unilateral. There is no question of earning it or deserving it. Practice, *abhyasa* is a minor element, the powerful operation of grace is the greater force in bringing about perfection. The Grace of Bhagavan sweeps away the darkness of our mind.

* * *

அருணாசலா ! மூக்கிலாத ஓர் மனிதன் முன் காட்டிய நிலைக்கண்ணாடியாய் நீ இருக்காதே. நீ என்னைத் தூக்கித் தழுவிக்கொள்.

நிலைக்கண்ணாடி ஒரு மூக்கில்லாத மனிதனின் அழகின்மையைத்தான் காட்டும். அது அவனுடையத் தோற்றத்தை மேம்படுத்த ஒன்றும் செய்யாது. ஆன்மா (தானானத்தன்மை) தான் சத்தியம். அது இருக்கும் நிலையைத் (அகந்தையை) தெரிவித்து, அதை மாற்றுகிறது. அன்பானது ஒரு செயல் திறமுடைய சக்தி. அது அழகின்மையைத் தன்னுடையதாக ஏற்றுக்கொண்டு, அதை அழகுடையதாகச் செய்கிறது. “நான் இப்பொழுது குற்றங்குறைகள் நிறைந்தவனாய் இருக்கலாம். ஆனால், நீ என்னை மேம்படுத்தி முழுமையாக்கி, உனது சேவகனாக இருப்பதற்குத் தகுதி ஆக்கு. நீ ஒரு நிலைக்கண்ணாடி போல் அங்கு நிற்காதே. அழுக்கு படிந்த குழந்தையை ஒரு தாய் வெறுக்காமல் சுத்தப்படுத்துவாள். நீ அந்தத் தாயைப்போல் நடந்து கொள்.”

ஒப்பிட்டுப்பார்க்கவும் :- 19-ம் செய்யுள்.

குற்ற முற்றறுத்தெனைக் குணமாய்ப் பணித்தாள்.

53 - ம் செய்யுள் :- நகைக்கிடமிலை நின்னாடிய எனை அருள் நகையிட்டுப் பார்.

அருளானது மாற்றி, குணப்படுத்தி, சுத்தப்படுத்தி, அழகு செய்து மேம்படுத்தும். “என்னைப் பார்த்து சிரிக்காதே, தள்ளிவிடாதே. நான் எவ்வாறு இருக்கிறேனோ, அவ்வாறே என்னை ஏற்றுக் கொண்டு, உன்னருளாலே உன்னருளுக்குத் தகுதியாக்கு.” கடவுளின் அன்பானது சூரிய ஒளியைப் போன்றது; தானாக, தன்னியல்பாக, ஒரு சார்பாக இயங்கும். அதைச் சம்பாதிக்க வேண்டும் அல்லது அதற்குத் தகுதியடைய வேண்டும் என்பதில்லை. பயிற்சி, அப்பியாசம் இவை ஒரு சிறு பங்கேயாகும். பூர்ணத்துவம் அடைவதற்கு அருளின் அபார சக்தியின் செயலே மிகவும் வலுவானது. நம் மன இருளை, பகவானின் அருள் அறவே அகற்றிவிடும்.

82. மெய்யகத் தின்மன மென்மலர் அணையிலநாம்
மெய்கலந் திடஅருள் அருணாசலா.

*In the body's inner chamber, on the flower-soft bed of
mind, let us merge in one true being, O Arunachala.*

A beautiful blending of the language and imagery of human love and mystical union.

மெய் means both body and truth.

cf. Upadesa Undiar. இருக்கும் இயற்கையால் ஈச சீவர்கள் ஒரு பொருளே யாவர். உபாதி உணர்வே வேறு.

In the nature of their being as awareness, man and God are one in substance. They only differ in the sense of separateness and limitation.

* * *

அருணாசலா! உடலின் உள் அறையுள், மெல்லிய மலர் படுக்கையாகிய மனதில் நாம் ஓர் உண்மையான இருப்பில் ஒன்றி இருப்போம்.

இச்செய்யுளில், கல்பனையும் மொழியும் வெகு அழகாக சேர்ந்து, மனிதநேயத்தைப் பற்றியும், ஆன்மீக ஒன்றுதலைப் பற்றியும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மெய் என்பது உடல், உண்மை இரண்டையும் குறிக்கும்.

ஒப்புநோக்குக - உபதேச உந்தியார்:

இருக்கும் இயற்கையால் ஈச சீவர்கள் ஒரு பொருளே யாவர். உபாதி உணர்வே வேறு.

உணர்வாக இருக்கும் இயல்பில் மனிதனும், கடவுளும், பொருளில் ஒன்றே ஆவர். கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள ஒரே வித்தியாசம் : மனிதன், தான் தனிப்பட்டவனென்றும், ஒரு எல்லைவரையறைக்குள் இருப்பதாகவும் கருதுவதே யாகும்.

83. மேன்மேல் தாழ்ந்திடும் மெல்லியர்ச் சேர்ந்துநீ

மேன்மையுற் றனைஎன் அருணாசலா.

How is it that by more and more of union with the poor and humble, you have become more and more noble and famous?

This is the opposite of what happens in the world where association with the high and mighty is necessary for advancement.

மெல்லியர் - a) weak and poor persons.

b) women (all human beings are women, weak and helpless before the sole, strong *purusha*, God.)

* * *

அருணாசலா ! நீ ஏழைகளுடனும், தாழ்ந்தோருடனும் மேலும், மேலும் கலந்து, எப்படி மேலும், மேலும் பெருந்தன்மை உடையவனாகவும், புகழ் பெற்றவனாகவும் ஆனாய்?

இது உலகத்தில் நடப்பதற்கு நேர் மாறானது; இங்கு முன்னேற்றமடைவதற்கு உயர்ந்தோருடனும், வலிமை உள்ளோருடனும் இணக்கம் தேவை.

மெல்லியர் : (அ) பலவீனமும், ஏழையுமான மனிதர்.

(ஆ) பெண்கள் (பலம் வாய்ந்த ஒரே புருஷனான கடவுள் முன்பு எல்லா மனிதர்களும் பலவீனமும், தன்செயலுமற்ற பெண்களே ஆவர்.)

84. மைமயல் நீத்தருள் மையினால் உனதுஉண்
மைவச மாக்கினை அருணாசலா.

*Removing the dark blindness of my ignorance, you have
with the collyrium of your grace made me truly yours,
O Arunachala.*

You have cured me of the *maya* of myself and the world.
By your charm you have enslaved me and made me a servant
of Truth.

cf. 73. பொடியால் மயக்கி என் போதத்தைப்
பறித்து உன் போதத்தைக் காட்டினே.

You have robbed me of my *jiva*-hood and revealed to
me your *Siva* – hood.

Grace is like a magic powder, a magic collyrium, and
has power to enslave and govern one.

* * *

அருணாசலா ! எனது இருண்ட, கண்மறைப்பான
அறியாமையை நீக்கி நீ உன் அருளான மையினால்
என்னை உனது உண்மை உடைமையாகச் செய்து
கொண்டாய்.

எனது மாயையினின்றும், உலக மாயையினின்றும்
என்னை நீ குணப்படுத்திவிட்டாய். உன்னுடைய வசீகரத்
தினால் என்னை அடிமைக் கொண்டு, சத்தியத்தின் ஒரு
சேவகனாக்கினாய்.

ஒப்பிடுக : 73வது செய்யுள்.

பொடியால் மயக்கி என் போதத்தைப்பறித்து உன்
போதத்தைக் காட்டினேன்.

என்னுடைய ஜீவத்தன்மையைக் கொள்ளை கொண்டு
உன் சிவத்தன்மையைக் காண்பித்தாய்.

அருள் ஒரு மந்திரப் பொடி, மந்திர மை. அதற்கு
ஒருவரை அடிமைக் கொண்டு, ஆட்சி புரிய சக்தி உண்டு.

85. மொட்டை *யடித்தெனை வெட்டவெளியில் நீ
நட்டமா டினைஎன் அருணாசலா.

*How wonderful it is that you have shaved my head clean,
O Arunachala, and are now dancing a joyous dance in the
heart's vast empty space?*

மொட்டையடித்து – shaving the head clean, stripping me
naked; robbing me of all possessions.

நட்டம் – dance.

* * *

அருணாசலா! என்ன ஆச்சரியம், நீ என் தலை முடியை
சுத்தமாக மழித்துவிட்டு, இப்பொழுது என் இதயத்தின்
அகண்ட வெற்றிடத்தில் ஆனந்த நடனம் ஆடுகிறாய்!

மொட்டையடித்து – தலைமுடியை சுத்தமாக மழித்து,
ஆடைவுரித்து நிர்வாணமாக்கி; எனது எல்லா உடைமை
களையும் சூறையாடி.

நட்டம் – நடனம்.

86. மோகந் தவிர்த்துன் மோகமா வைத்தும் என்
மோகந்தீ ராய்என் அருணாசலா.

*(a) Destroy my craze for the world, make me crazy for you
and then finally remove all madness once for all, O
Arunachala.*

* யழித் தெனவும் பாடம்

(b) *You have cured me of my desire for the world and you have given me a firm desire for you. And yet you do not satisfy this strong desire for you by giving yourself to me, O Arunachala.*

cf 66. பித்து விட்டு உனை நேர் பித்தனாக்கினை அருள்
பித்தம் தெளி மருந்து.

தீராய் – (Imperative) Do remove all desire.

தீராய் – (Negative) You will not satisfy my desire for you.

* * *

அ) அருணாசலா! என் உலக ஆர்வ வெறியை அழித்து,
உன் மீது ஆர்வமுள்ளவனாகச் செய்து, பிறகு
முடிவாக அனைத்துப் பித்தையும் ஒருமிக்க அழித்து
விடு.

ஆ) அருணாசலா! நீ எனது உலக ஆசையை குணப்
படுத்திவிட்டாய்; உன் மீது எனக்குத் திடமான
ஆசையைக் கொடுத்திருக்கிறாய். இருந்தும், நீ
உன்னை எனக்குத் தந்து எனது உனக்கான இந்த
தீவிர ஆவலைத் திருப்தி செய்யாதிருக்கிறாய்.

ஒப்பிடு :- செய்யுள் 66

பித்து விட்டு உனைநேர் பித்தனாக்கினை அருள்
பித்தம் தெளி மருந்து.

தீராய் :- (ஏவல்) எல்லா ஆசைகளையும் நீக்கு.

(எதிர்மறை) உன் மீதுள்ள என் ஆசையை நீ
திருப்தி செய்யமாட்டாய்.

87. மெளனியாய்க் கல்போல் மலராது இருந்தால்
மெளனம் இதாமோ அருணாசலா.

*Standing silent like a stone, unblossoming, is this true
mouna, O Arunachala?*

Mere verbal silence, stillness of the body like a log of wood- this is *not* mouna. *Mouna* is a blossoming and opening out.

மலர்தல் – Expansion; the breaking of the knot of *chit* and *jada*; dissolution of the ego.

A true *mouni* can walk and talk and do all kinds of work and yet his *sahaja nishta* remains undisturbed.

A stone, a log of wood, is dead, inert.

True *mouna* is active, fragrant, expansive, a blossomed flower, the energy of life.

* * *

அருணாசலா ! மலராமல், மௌனமாய் கல்போல்
நிற்பது தானோ உண்மை மௌனம்?

வெறும் சொற்களினால் பேசாமை, ஒரு மரக்கட்டை
போல் அசைவற்ற உடல் – இது மௌனமல்ல. மௌனம்
என்பது மலர்வதும், விரிவடைவதுமாகும்,

மலர்தல் – விரிவடைதல்; சித், ஜட முடிச்சை
உடைப்பது; அகந்தையின் சிதைவு.

ஒரு உண்மை மௌனி நடக்கலாம், பேசலாம், எல்லா
வித வேலைகளும் செய்யலாம். அப்படி இருந்தும், அவரது
சகஜ நிஷ்டை கலையாது இருக்கும்.

ஒரு கல், ஒரு மரக்கட்டை – இவை உயிரற்றவை, ஜடம்.

உண்மை மௌனமானது சுருசுருப்பானது, மண
முள்ளது, விரிவானது, ஓர் மலர்ந்த புஷ்பம், உயிரின் சக்தி.

88. யவன்என் வாயில் மண்ணினை அட்டி
என்பிழைப்பு ஒழித்தது அருணாசலா.

*Who was it that thrust mud into my mouth and deprived
me of my livelihood, O Arunachala?*

'Filling the mouth with mud' means taking away the taste for the food of the senses.

Nindastuthi - The life destroyed is the false illusive existence. The seeming complaint is really grateful praise.

* * *

அருணாசலா! என் வாயில் மண்ணைத் திணித்து என் ஜீவனத்தைப் பறித்தது யார்?

“மண்ணினால் வாயை நிரப்புவது” என்றால் புலன்களின் உணவின் ருசியைப் பறிப்பதாகும்.

நிந்தா ஸ்துதி – ஒழிக்கப்பட்டப் பிழைப்பானது ஒரு பொய்யான மாயைப் பிழைப்பு. இங்கு குறை கூறுவது போல் இருப்பது, உண்மையில் நன்றியுடன் போற்றுதலாகும்.

89. யாரும்அறி யாதுஎன் மதியினை மருட்டி
யெவர்கொனை கொண்டது அருணாசலா.

Who was it that, unknown to all, stupefied me and robbed me of my senses, O Arunachala?

The operation of grace is inward and therefore invisible to others. Siva and Krishna have both been called robbers, conjurers who use magic and take away from us that cherished treasure, our ego. We would not willingly part with it. So God has to come as a thief and cheat us and relieve us of it.

* * *

அருணாசலா! யார் அவர், யாவருக்கும் தெரியாமல் எனது உணர்வு மழுங்கும்படி செய்து, என் புலன்களைக் கொள்ளையடித்துச் சென்றது?

அருளானது உள்ளே செயல்படுகிறது. ஆதலால்
பிறருக்குத் தென்படாது. நாம் போற்றிப் பேணும்

திரவியமான நம் அகந்தையை மாய வித்தை செய்து, நம்மிடமிருந்து எடுத்துச் சென்று விடுவதால், சிவன், கிருஷ்ணன் இருவரும் கொள்ளைக்காரன், மாயக்காரன் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். நாம், நம் விருப்பத்துடன் அகந்தையை விட்டுப் பிரிய மாட்டோம். ஆகையால், கடவுள் ஒரு திருடனாக வந்து நம்மை ஏமாற்றி நம்மை நமது அகந்தையினின்று விடுவிக்க வேண்டி இருக்கிறது.

90. ரமணனென்று உரைத்தேன் ரோசங் கொளாதுஎனே
ரமித்திடச் செயவா அருணாசலா.

*You being Ramana I said all this; do not be offended.
Instead come to me and make me happy, O Arunachala.*

Arunachala is identified here with Ramana (lover, mother, oneself).

Ramana - happy, beautiful, beloved one. Those cruel words (robber, murderer and so on) are only part of a lover's quarrel. Don't mind them. Come, let us be happy.

* * *

அருணாசலா ! நீ ரமணனாய் இருப்பதால், நான் இவையெல்லாம் கூறினேன். நீ சினம் கொள்ளாதே மாறாக என்னிடம் வந்து என்னை மகிழ்வை.

இங்கு ரமணனுடன் அருணாசலத்தை ஒன்றுபடுத்திக் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது. (ரமணன் - காதலன், தாய், ஒருவரேதான்.)

ரமணன் - மகிழ்வு, அழகு, அன்புக்குரியர்.

அந்தக் கடும் சொற்கள் (கொள்ளைக்காரன், கொலையாளி என்பன போன்றவை) காதலரின் ஊடற் சொற்களே ஆகும். அவைகளை மனதில் கொள்ளாதே. வா, நாம் மகிழ்வுடன் இருப்போம்.

91. ராப்பக வில்லா வெறுவெளி வீட்டில்
ரமித்திடு வோம்வா அருணாசலா.

*In the house (in the freedom) of open space; where there
is neither night nor day, come let us enjoy ourselves,
O Arunachala.*

வீடு – house, home, heaven, *moksha*, freedom.

வெறுவெளி – empty space, pure, non-objective awareness.

வெறு – contentless.

The world is in the mind. When the mind is in the heart, the world disappears in pure awareness. In the state of pure awareness, the Heart is one vast, empty, effulgent space, with no cloud of thought, no object. The spiritual heart is pure being as awareness-bliss. It has no night or day, no sleep or waking, no time or space.

* * *

அருணாசலா ! இரவோ, பகலோ இல்லாத வெட்ட
வெளியான வீட்டில் (சுதந்திரத்தில்) நாம் இன்புடன்
களித்திடுவோம், வா.

வீடு – இல்லம், பேரின்ப வீடு, மோக்ஷம், சுதந்திரம்.

வெறு வெளி – வெற்று வெளியிடம், தூய்மையான,
தன்னில் வேறில்லா உணர்வு.

வெறு – காலியான (வெறுமையான).

உலகம் மனதிலுள்ளது. மனம் இதயத்தில் இருக்கும் போது உலகம் தூய உணர்வில் மறைந்து விடுகிறது. தூய உணர்வு நிலையில் **இதயம்**, பொருளோ, எண்ணங்களான திரையோ இல்லாத ஒரு பரந்த, காலியான, ஒளிர்மிகு அம்பரமாகும். ஆன்மீக இதயம், ஆனந்த உணர்வான தூய இருப்பு. அதற்கு இரவோ, பகலோ, தூக்கமோ, விழிப்போ, காலமோ, இடமோ கிடையாது.

92. லட்சியம் வைத்தருள் அஸ்திரம் விட்டுஎனைப்
பட்சித்தாய் பிராணனேடு அருணாசலா.

*You aimed at me and sped the arrow of your grace and
now you are devouring me alive, O Arunachala.*

cf Forty Verses. 21, காணல் எவன் ஊணாதல் காண்

To be devoured alive is *jivanmukti*, to be aware of one's
true nature in this very life.

* * *

அருணாசலா! நீ என்னைக் குறிவைத்து, உனது அருள்
அம்பு எய்தி, இப்பொழுது என்னை உயிருடன்
பேரார்வத்துடன் விழுங்குகிறாய்.

ஒப்பிடுக :- உள்ளது நாற்பது: செய்யுள் 21: காணல்
எவன் ஊணாதல் காண்.

உயிருடன் விழுங்குதலாவது ஜீவன் முக்தியாகும்;
இப்பொழுது, இவ்வாழ்விலேயே தனது உண்மை இயல்பை
உணர்வதாகும்.

93. லாபநீ யிகபர லாபமில் எனையுற்று
லாபமென் உற்றனை அருணாசலா.

*You are the final goal the whole world wants to gain. I am
nothing and nobody in this world or the next. And what
did you, the infinite, gain by gaining me, the zero,
O Arunachala?*

God makes the worse bargain, he agrees to a stupid
exchange, when he accepts man's little self and gives instead
his infinite Self.

* * *

அருணாசலா! நீதான் இந்த முழு உலகமும் லாபமடைய
விரும்பும் முடிவான இலக்கு. இவ் வுலகிலோ, அல்லது
மறு உலகிலோ நான் ஒன்றுமில்லை; ஒருவனுமில்லை.

அளவிடமுடியாத நீ, சூன்யமான என்னை அடைந்து
என்ன வாபம் அடைந்தாய்?

கடவுள் மோசமான பேரம் செய்து, முட்டாள் தனமான
பரிமாற்றலுக்கு ஒப்புக் கொள்கிறார். அவர் மனிதனின் சிறு
தன்மையை ஏற்று அதற்கு மாற்றாக தனது அளவிடற்கரிய
தன்னைத் தருகிறார்.

94. வரும்படி சொலிலை வந்தென் படியள
வருந்திடு உன் தலைவிதி அருணாசலா.

*You asked me, did you not, to come to you? Very well, I
have come. Now you come and assume the burden of
maintaining me. Go on suffering thus. It is your fate to look
after me, O Arunachala.*

You brought it on yourself. This and the subsequent
verse have a biographical sense. Muruganar here quotes
Appar's lines –

நங்கடம் பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென் கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்
என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே.

Siva's duty is to sustain me; my duty is to serve His
creatures. God serves those who serve His creation.

* * *

அருணாசலா! நீ என்னை உன்னிடம் வரும்படி
சொன்னாய் அல்லவா? சரி, நான் வந்துவிட்டேன்.
இப்பொழுது நீ வந்து என்னைப் பராமரிக்கும் சமையை
ஏற்றுக்கொள். இப்படியே துயருற்றுக் கொண்டிரு. என்னைப்
பாதுகாப்பது உன் தலைவிதி.

இதை நீயாகவே உன் மீது ஏற்றுக்கொண்டாய். இதுவும்,
அடுத்து வரும் செய்யுளும் வாழ்க்கை வரலாற்றைச்

சார்ந்துள்ளன. இங்கு, முருகனார் அப்பருடைய செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

நங்கடம் பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென் கடம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்
என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே.

சிவனின் கடமை என்னைக் காத்துப் பேணுதல்; என் கடமை **அவருடைய** படைப்புகளுக்குத் தொண்டாற்றுதல். **அவர்** படைப்புகளுக்குத் தொண்டு செய்வோருக்குக் கடவுள் தொண்டு புரிவார்.

95. வாவென்று அகம்புக்கு உன் வாழ்வருள் அன்றேஎன்
வாழ்விழந் தேன்அருள் அருணாசலா.

*The moment you summoned me to the heart and gave me
your life to live, that moment I lost my old life, O Arunachala.*

I now live the universal life, eternal, infinite. The old, limited, miserable, individual life is no more. Jiva has become Siva. In verse 97, home, heaven, heart, freedom are all linked up by the word " வீடு". Here the key words are :

வா – (God says) "come".
உன்வாழ்வு – Life divine.
என் வாழ்வு – my limited, separate ego life.

* * *

அருணாசலா! நீ என்னை “இதயத்திற்கு வா” என்று கட்டளையிட்டு, நான் வாழ்வதற்காக உன்னுடைய வாழ்வை எனக்கு ஈந்த அக்கணமே, நான் என்னுடைய பழைய வாழ்வை இழந்தேன்.

நான் இப்பொழுது நிரந்தர, முடிவில்லா, உலக முழுதளாவிய வாழ்க்கை வாழ்கிறேன். பழைய, வரம்புக் குட்பட்ட, துன்பமான, தனித்த வாழ்வு இனி இல்லை. ஜீவன் சிவனாகிவிட்டது.

97-வது செய்யுளில், “வீடு” என்னும் சொல்லால், இல்லம், பேரின்ப வீடு, இதயம், சுதந்திரம் என்பவை இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இங்கு முக்கிய சொற்களாவன :-

வா - கடவுள் “வா” என சொல்கிறார்.

உன் வாழ்வு - தெய்வீக வாழ்வு.

என் வாழ்வு - எனது வரம்புக்குட்பட்ட, தனிப்பட்ட அகந்தை வாழ்வு.

96. விட்டிடில் கட்டமாம் விட்டிடாது உனைஉயிர்
விட்டிட அருள்புரி அருணாசலா.

It would be terrible if I let you go (if I forget you) at the moment of death. Bless me, so that I may give up my life without giving you up, O Arunachala.

விட்டிடின் - if I give you up. It may also mean: If you forsake me, (e.g. பதிகம் - கருணையால் என்னை ஆண்ட நீ எனக்குள் காட்சி தந்தருளிலை யென்றால் இவ்வுடல் விடில் என்கதி என் ஆம்)

The more popular meaning is : To escape rebirth, one must think of God at the moment of death. For this, one must by God's grace practise thinking of God all through one's life, so that one automatically and effortlessly thinks of God at the last moment.

* * *

அருணாசலா ! இறக்கும் தருவாயில், நான் உன்னை விட்டு விட்டால் (நான் உன்னை மறந்து விட்டால்) அது மிகவும் பயங்கரமானது. உன்னை விட்டுவிடாமல் நான் என் உயிரைத் துறப்பதற்குத் திருவருள் புரி.

விட்டிடின் - நான் உன்னை விட்டுவிட்டால். இப்படியும் பொருள் கொள்ளலாம் :- நீ என்னைக் கைவிட்டால்.

(உதாரணம்: பதிகம் - கருணையால் என்னை ஆண்ட நீ எனக்குள் காட்சி தந்தருளிலையென்றால் இவ்வுடல் விடில் என் கதி என் ஆம்.)

பொதுப்படைப்பொருளாவது - ஒருவன் இறக்கும் தருவாயில், மறு பிறப்பைத் தவிர்க்க, கடவுளை நினைக்க வேண்டும். இதற்கு ஒருவர் கடவுளின் அருளால் வாழ்க்கை முழுவதும் கடவுளைப் பற்றி சிந்திக்கப் பயில வேண்டும். அப்பொழுது தான் தன்னியல்பாகவும், முயற்சி இல்லாமலும் இறுதிநேரத்தில் கடவுளை நினைக்க இயலும்.

97. வீடுவிட் டீர்த்துஉள வீடுபுக்குப் பையஉன்
வீடுகா ட்டினையருள் அருணாசலா.

Out of my house you enticed me, into the chamber of my heart you entered, and then little by little, you revealed the many mansions of your house, your infinite freedom, O Arunachala.

God does not enter our home; he is already there as he is eternally present everywhere. It is we that should get out of our house, make it empty and clean and fit for His occupation. So, He empties our heart of all attachment and sees that it is reserved exclusively for Him.

Here Muruganar dwells at length on the dominant *jnana* element in the அகாசரமணமாலே.

God is first to be seen within the heart as awareness and joy and then recognized in the world without as the same awareness and joy. The mind has first to be withdrawn from outward objects and physical body and turned inward and fixed in the heart, the I, the Self, which is both pure awareness and the perceiving of the world. Both the world and the perceiver of the world are concepts. The mind which perceives the world is the body - bound mind. உளவீடு - real freedom, the inner home, where the mind has merged in the heart. This உளவீடு is

உன்வீடு, your home, your freedom, Arunachala's heaven of pure awareness and bliss.

பைய – (1) Gradually, little by little, describing the Sage's slow return to normality, when he saw this world again but saw it as an ocean of bliss, as a manifestation of Brahman.

(2) Secretly, so that no one knew what was happening. Here Muruganar quotes a couplet from the Kural Chapter on குறிப்பறிதல், the secret language of silence and smiles understood by mutual lovers, but not noticed by onlookers. The operation of grace is secret and not spectacular.

* * *

அருணாசலா! நீ என் ஆவலைத் தூண்டி, என்னை என் வீட்டிலிருந்து இழுத்து, என் இதயத்தின் உள் அறைக்குள் நுழைந்து, சிறிது, சிறிதாக உனது முடிவில்லா, சுதந்திரமான வீட்டிலுள்ள அநேக மாளிகைகளைக் காண்பித்தாய்.

கடவுள் நம் வீட்டிற்குள் நுழைவதில்லை. அவர் ஏற்கனவே அங்குள்ளார். அவர் நிரந்தரமாய் எங்கும் வியாபித்துள்ளார். நாம் தான் நமது வீட்டிலிருந்து வெளியேறி, வீட்டைத் காலி செய்து, சுத்தப்படுத்தி, கடவுள் தங்குவதற்குத் தகுதியாக்க வேண்டும். ஆதலால், அவர் நம் இதயத்திலிருந்து எல்லா பற்றுகளையும் நீக்கி அது அவர் மட்டுமே தங்குவதற்கு உரித்தாக ஆக்கிக் கொள்கிறார்.

இங்கு முருகனார், அக்ஷரமணமாலையில், ஞானம் முக்கிய பங்கு பெற்றிருப்பதைப் பற்றி நீண்ட உரை எழுதியுள்ளார்.

கடவுளை முதலில் தன் இதயத்தில் உணர்வாகவும், ஆனந்தமாகவும் கண்டு, பிறகு வெளி உலகிலும், அதே உணர்வாகவும், ஆனந்தமாகவும் கண்டு கொள்ள வேண்டும். முதலில் மனதை வெளி பொருள்களினின்றும், பௌதிக உடலினின்றும் விலக்கிக் கொண்டு, அதை உள்ளே திருப்பி,

தூய இருப்பு, உலகத்தைக் காண்பது என்னும் இரண்டுமான “நான்”, தானான இதயத்தில் பதித்திட வேண்டும். உலகம், உலகத்தைக் காண்பவன் இரண்டும் கருத்துப் படிவங்கள். உலகத்தைப் பார்க்கும் மனமானது உடலுடன் இணைந்தது. **உளவீடு** – உண்மையான சுதந்திரம், மனம் இதயத்துடன் ஒன்றிவிட்ட உள்ளுக்குள் உள்ள இல்லம். இந்த உள வீடு தான், உன்னுடைய வீடு, உனது சுதந்திரம், அருணாசலரின் பேரின்ப வீடான தூய உணர்வும், பேரானந்தமுமாகும்.

பைய – (1) படிப்படியாக; சிறிது சிறிதாக, மஹரிஷி இயல்பான நிலைக்குத் திரும்புதலை விவரிக்கிறது. அவர் மறுபடியும் இவ்வுலகைப் பார்த்தபொழுது, அவர் அதை பேரானந்தக் கடலாகப் பார்த்தார், ப்ரம்மத்தின் வெளிப்படையான காக்கியாகக் கண்டார்.

(2) ரகசியமாக, எவருக்கும் என்ன நடைபெறுகிறது என்று தெரியாது. இங்கு முருகனார் திருக்குறளின் “குறிப்பறிதல்” என்னும் அதிகாரத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார் – வெளியாரின் பார்வைக்குப் புலப்படாத, பரஸ்பர காதலர்கள் புரிந்து கொண்ட மௌனமும், புன்சிரிப்பும். அருளின் செயல் ரகசியமானது, பகட்டாக வெளிப்படாது.

98. வெளிவிட்டேன் உன்செயல் வெறுத்திடாது உன்னருள் வெளியிட் டெனைக்கா அருணாசலா.

I have betrayed your secret doings. Do not be offended, but openly reveal your grace and save me, O Arunachala.

Bhakti and *jnana* are secret dealings between God and man and must be wrapt in *mouna*. But this hymn of praise has made public our private communion, says Bhagavan, "Don't be angry, but admit me into your home, the home of freedom. Let me share your *Kaivalya Mukti* and now let us together reveal to all the world the operation of grace, the legitimate and active union of man and God, now no longer a secret, private

affair of our own, but made public and open and accessible to all who will sing, study and understand this hymn".

V - 48. சேரஒழித்தாய் – You destroyed me utterly.

V - 66. பித்தன் ஆக்கினை – You made me a madman.

V - 71. பேயனாக்கினை – You possessed me like a spirit and made me mad.

You conjured me with magic powder, magic collyrium, you aimed your arrow at me and are devouring me alive.

You have enticed me as a spider catches a fly in its web and you are feeding on me.

Such are your wicked deeds done in secret which I have now made public – வெளி விட்டேன் உன் செயல்.

* * *

அருணாசலா ! நான் உனது ரகசியமான செய்கைகளைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டேன். வருத்தமுறாது உன் அருளை வெளிப்படையாகக் காண்பித்து என்னைக் காப்பாற்று.

பக்தியும், ஞானமும் கடவுளுக்கும், மனிதனுக்கும் இடையே நடைபெறும் ரகசிய செயல்கள். அவை மெளனத்தால் போர்த்தப்பட வேண்டும். ஆனால், உன்னைப் போற்றும் இப்பாடல், நம்முடைய அந்தரங்க ஆன்மீகக் கூட்டுறவை பகிரங்கப்படுத்திவிட்டது, என்றும், பகவான் மேலும் கூறுகிறார் “இருந்தும் கோபப்படாதே. என்னை உன்னுடைய வீட்டிற்குள், சுதந்திர வீட்டிற்குள் அனுமதி. நான் உன்னுடைய கைவல்ய முக்தியில் பங்கு கொள்ள செய். நாம் ஒன்று கூடி, உலகம் முழுவதற்கும், அருளின் செயலையும், மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள முறைமை வாய்ந்த செயல்திறமுடைய ஒன்றுதலையும் வெளிப் படுத்துவோம். இந்த நம்முடைய ரகசியமான, அந்தரங்கமான விவகாரம் பகிரங்கமாகிவிட்டது. இனி இப்பாடலைப் (அகூடிமணமாலையை) பாடி, ஆய்ந்தறிந்து கொள்ளும்

அனைவருக்கும் இது வெளிப்படையாக கிட்டக் கூடியதாகி விட்டது.’’

செய்யுள் 48 :- சேர ஒழித்தாய்.

செய்யுள் 66 :- பித்தன் ஆக்கினை.

செய்யுள் 71 :- பேயனாக்கினை.

மந்திர பொடியாலும், மந்திர மையாலும் என்னை மயக்கி, உனது அம்பை என்மீது எய்தி, என்னை இப்பொழுது உயிருடன் விழுங்குகிறாய்.

ஒரு சிலந்தி ஒரு ஈயைத் தன் வலையில் சிக்கவைப்பது போல் நீ என்னை உன் வசப்படுத்தி, என்னை உனது ஊண் ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

இவை போன்ற ரகசியமான உனது கொடூர செயல்களை நான் இப்பொழுது பகிரங்கப்படுத்தி விட்டேன் – வெளி விட்டேன் உன் செயல்.

99. வேதாந் தத்தே வேறற விளங்கும்

வேதப்பொருள் அருள் அருணாசலா.

Give me the essence of the Vedas which shines in the Vedanta as pure awareness, O Arunachala.

cf. 19. Arunachala shines as Guru – குருவுருவாய் ஒளிர்
There he is addressed as Christians pray to Jesus: "Remove all my faults, convert me, make me worthy of your grace, and govern me,"

Muruganar gives both interpretations : the advaitic identity of Brahman and Atman to be realized through intellectual training by a competent Guru and the Christian experience of the bliss of being transformed and saved by a saviour as a result of *Karma* and *Bhakti*.

* * *

அருணாசலா ! வேதத்தில் தூய உணர்வாக ஒளிரும் வேதத்தின் சாரத்தை எனக்கு அளி.

ஒப்பிடுக :- 19-ம் செய்யுள். அருணாசலம் குருவாய் ஒளிக்கிறது. “குருவுருவாய் ஒளிர்” அங்கு, கிறிஸ்துவர் ஏசுநாதரிடம் பிரார்த்திப்பது போல் அருணாசலரை வேண்டுகிறார். “என்னுடைய குற்றங்களை நீக்கி, என்னை மாற்றி, உன் அருளுக்குத் தகுதியாக்கி என்னை ஆண்டருள்”.

முருகனார் இருவிதமான விளக்கங்களையும் அளிக்கிறார்.

- (1) பிரம்மனும் ஆன்மாவும் ஒன்றென கூறும் அத்வைத உண்மையை ஒரு தகுதி வாய்ந்த குருவின் மூலம் அறிவு பூர்வமான பயிற்சியினால் தெளிவுற வேண்டும்.
- (2) கிறிஸ்துவ அனுபவம் - கர்மம், பக்தியின் விளைவாக, ஒரு ரக்ஷகரால் மாற்றி, காப்பாற்றப் பட்டு, ஆனந்த இருப்பை அனுபவிப்பது.

100. வைதலை வாழ்த்தா வைத்துஅருள் குடியா
வைத்து எனைவிடாதருள் அருணாசலா.

(a) *Take my words of abuse as words of blessing, treat my slander as praise, accept me as a subject of your sovereign grace, keep me as your own and never forsake me, O Arunachala.*

(b) வைதலை (மேல்) வாழ்த்தாய். *Place your hand on my head as a sign of blessing. Make and keep me as your subject. Do not abandon me, O Arunachala.*

* * *

அ) வைதலை வாழ்த்தாய்: அருணாசலா, எனது வசவுகளை வாழ்த்துக்களாகவும், எனது அவதூறுகளை புகழ்ச்சியாகவும் எடுத்துக் கொள். என்னை உனது அருளாட்சியின் குடிமகனாக ஏற்று,

உனக்கே உரிமையாக வைத்துக்கொள். ஒரு போதும் என்னைக் கைவிடாதே.

ஆ) வைதலை (மேல்) வாழ்த்தாய் : அருணாசலா, என்னை ஆசீர்வதிப்பதற்கு அடையாளமாக உனது கையை என் தலைமேல் வை. என்னை உனது குடிகளாக ஆக்கி வைத்துக்கொள். என்னை விட்டுவிடாதே.

101. அம்புவில் ஆலிபோல் அன்புரு வுனில்எனை அன்பாக் கரைத்தருள் அருணாசலா.

(a) *As snow in water melts, let me dissolve as love in you who is all love, O Arunachala.*

(b) *As snow in water kindly dissolve me in you, who is all love, O Arunachala.*

அன்பாய் – as love; kindly. Snow is solid, water liquid, but in substance they are one. In name and form they differ. In truth they are the same. In the same way *jiva* and *Siva* differ in appearance and in degree of freedom and power. Both are in nature and substance *sat-chit-ananda*. But *jiva* mistakes himself as name and form and forgets his essential being as awareness-bliss. Even during *sadhana*, *jiva* is not different from *Siva*, as the tenth man is always the tenth man even when he forgets to count himself. திருமூலர் says :

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே.

God is love and love is God. Man becomes God in the measure of his love. Love is the mode of becoming and being God. Snow has the ego of shape. Water assumes the form of the vessel that holds it. Knowledge by being is love and this

love is bliss. In அருள், God showers grace on man below. In அன்பு, the love is mutual between two equals; the sense of identity is calmness and bliss.

* * *

அ) அருணாசலா ! தண்ணீரில் ஆலங்கட்டி இளகி விடுதல் போல் அன்புமயமான உன்னில் நான் அன்பாகக் கரைந்து விடுகிறேன்.

ஆ) அருணாசலா ! தண்ணீரில் ஆலங்கட்டி போல் தயை புரிந்து, அன்புமயமான நீ, உன்னில் என்னைக் கரைத்து விடு.

அன்பாய் - அன்பாக, தயை புரிந்து. ஆலங்கட்டி திடப்பொருள்; தண்ணீர் திராவகம். ஆனால் அடிப்படையில் இரண்டும் ஒன்றே. பெயரிலும், உருவத்திலும் அவை மாறுபடுகின்றன. உண்மையில் அவை இரண்டும் ஒன்றே. அதே போல் ஜீவனும், சிவனும், தோற்றத்திலும், சுதந்திர அளவிலும், சக்தியிலும் மாறுபடுகின்றன. இரண்டும் இயல்பிலும், அடிப்படையிலும் சத் - சித் - ஆனந்தமே. ஆனால், ஜீவன், தன்னை பெயரென்றும், உருவமென்றும் தப்பிதமாக நினைத்துக் கொண்டு, தன்னியல் இருப்பான, உணர்வு - ஆனந்தத்தை மறந்து விடுகிறது. சாதனையின் போதும் ஜீவன் சிவனினின்று வேறுபடுவதில்லை; தன்னைக் கணக்கிட மறந்தாலும், தசமன் தசமனே.

திருமூலர் கூறுகிறார்:-

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது, யாரும் அறிந்த பின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே.

கடவுளே அன்பு, அன்பே கடவுள். அன்பின் அளவிற் கேற்ப மனிதன் கடவுளாகிறான். அன்பு என்பது கடவுளாவதற்கான வழியும், கடவுளாவதும் ஆகும். ஆலங்கட்டிக்கு உருவம் என்னும் அகந்தை உள்ளது. தண்ணீர் எந்த

பாத்திரத்தில் உள்ளதோ அந்த பாத்திரத்தின் உருவமாக அது இருக்கிறது. ஞானத்தின் இருப்பு அன்பு. இந்த அன்பு தான் ஆனந்தம்.

அருள் - கடவுள், கீழேயுள்ள மனிதனின் மேல் பொழிவது.

அன்பு - ஒரே நிலையிலுள்ள இருவருக்கும் இடையே இருப்பது.

அருளுக்கும், அன்புக்கும் உள்ள அடையாளம் சாந்தம், ஆனந்தம்.

102. அருணைஎன்று எண்ணயான் அருட்கண்ணி

பட்டேன்உன்

அருள்வலை தப்புமோ அருணாசலா.

The moment I thought of you as Arunachala, you caught me in the noose of grace. Can the net of your grace ever fail to catch and hold its prey, O Arunachala?

கண்ணி means gin, snare, noose to secure one captive. வலை means a wide net spread to catch many victims. எண்ண - As soon as I thought of your Name. This thinking of your Name is not only the cause of your abounding grace, It is also the consequence of your grace. The net of your grace first caught me by my foot and I thought of your Name. Now the Name, like a noose, has caught me by the neck and I am caught in the net of *bhakti*, am slowly being done to death by the *noose of jnana*. அவன் அருளாளே அவன்தான் வணங்கி - His grace draws us towards Him and when we go near Him His grace, now more active, swallows us up.

புலிவாய்ப்பட்டது மீளாது - The prey cannot escape the tiger's jaws. His grace brings us into the tiger's ken and his grace, like the tiger's mouth, is round our neck.

* * *

அருணாசலா ! நான் உன்னை அருணாசலம் என்று நினைத்த மாத்திரத்திலேயே, நீ என்னை உனது அருளென்னும் சுருக்குக் கயிற்றில் பிடித்துக் கொண்டாய். உனது அருள் வலையானது தனது இரையைப் பிடித்து இருத்தி வைத்துக் கொள்ள எப்போதாவது தவறுமோ?

கண்ணி :- பொறி, சூழ்ச்சி, சுருக்குக் கயிறு. இவை ஒருவரை சிறைபிடிக்க உதவும்.

வலை - பல பலிவுயிர்களைப் பிடிக்க பரப்பப்படும் அகலமான வலை.

எண்ண - நான் உனது நாமத்தை நினைத்த உடனே.

இந்த உனது நாமத்தை நினைப்பதற்கான காரணமும், அதன் விளைவும் உனது அளவிடற்கரிய அருளே. உனது அருள் வலையில் முதலில் எனது கால் சிக்கியது. உடனே உனது **நாமத்தை** நான் நினைத்தேன். இப்பொழுது அந்த **நாமம்** ஒரு சுருக்குக் கயிறு போல் எனது கழுத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது, நான் **பக்தி** என்னும் வலையில் பிடிபட்டு, இப்பொழுது **ஞானம்** என்னும் சுருக்குக் கயிற்றால், மெள்ள மெள்ள கொல்லப்படுகிறேன்.

அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி - **அவன்** அருள் நம்மை **அவன்** பால் ஈர்க்கிறது; நாம் **அவனை** நெருங்கும் பொழுது **அவன்** அருள் அதிகமாக செயல்பட்டு நம்மை விழுங்கி விடுகிறது.

புலிவாய்ப்பட்டது மீளாது - இரையானது புலியின் வாயிலிருந்து தப்ப முடியாது. **அவன்** அருளானது நம்மை புலியின் கண்ணோக்கிற்கு இட்டுச் செல்கிறது. அந்த அருள், புலியின் வாயைப்போல் நம் கழுத்தைச் சுற்றி உள்ளது.

103. சிந்தித்து அருள்படச் சிலந்திபோல் கட்டிச் சிறையிட்டு உண்டனை அருணாசலா.

(a) *As I thought of you and so got caught in the web of your grace, you like a spider held me tight and consumed me, O Arunachala.*

(b) *Intending to trap me, you like a spider spread your web of grace, you imprisoned me and devoured me, O Arunachala.*

சிந்தித்து – when I thought of you or intending to trap me.

* * *

அ) அருணாசலா! நான் உன்னை நினைத்ததினால் உன் அருள் வலையில் பிடிபட்டேன்; நீ ஒரு சிலந்தி போல் என்னை இறுகப் பிடித்து புசித்துவிட்டாய்.

ஆ) அருணாசலா! என்னைப் பிடிப்பதற்காக நீ ஒரு சிலந்திபோல் உன் அருள் வலையைப் பரப்பி, என்னைக் கைது செய்து விழுங்கிவிட்டாய்.

சிந்தித்து – உன்னை நினைத்த போது அல்லது என்னைப் பிடிப்பதற்காக.

104. அன்பொடுஉன் நாமங்கேள் அன்பர்தம் அன்பருக்கு அன்பன யிடவருள் அருணாசலா.

Let me be a loving servant of the devotees of those devotees who hear your Name with love, O Arunachala.

Many hear, few utter, His Name.

* * *

அருணாசலா! உனது நாமத்தை அன்புடன் கேட்கும் அடியார்களின் அடியாருக்கு நான் ஒரு அன்பான சேவகனாக இருந்திட அருள்வாய்.

அவன் **நாமத்தைக்** கேட்பவர் அநேகர், உச்சரிப்பவர் சிலரே.

105. என்போலுந் தீனரை இன்புறக் காத்துநீ
எந்நாளும் வாழ்ந்தருள் அருணாசலா.

*May you live for ever, as the loving saviour of poor,
helpless people like me, O Arunachala !*

As the sun shines on the meanest of things, the grace of Arunachala brings joy and salvation to all. Bhagavan is equal to the highest God and also equal to the meanest mortal.

* * *

அருணாசலா ! நீ என் போன்ற ஏழ்மையான, உதவியற்றவர்களை அன்புடன் காப்பாற்றும் ரகசிகனாக என்றென்றும் வாழ்ந்தருள்.

எப்படி சூரியன் மிக அற்பமான பொருள்களின் மீது ஒளி வீசுகிறதோ, அதுபோல அருணாசலத்தின் அருள் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியையும், பேரின்பப் பேற்றினையும் வழங்குகிறது. பகவான் தலையாயக் கடவுளுக்கும் சமம்; மிக அற்பமான ஜீவனுக்கும் சமம்.

106. என்புருகு அன்பர்தம் இன்சொற்கொள் செவியும்என்
புன்மொழி கொளவருள் அருணாசலா.

*Your ears once heard the sweet songs of those whose very
bones melted in love of you. Let them now accept even
these poor words of mine, O Arunachala.*

Here again Bhagavan in all humility contrasts என்புருகு இன்சொல் with புன்மொழி. The songs of Sambandhar, Appar and Manikkavachager are full of love and sweetness. My words are plain and simple. May your ears, O Arunachala, hear even these my poor words!

* * *

அருணாசலா ! ஒரு காலத்தில் உன்னிடத்திலுள்ள அன்பின் மிகுதியால் அவ்வன்பர்கள் பாடிய எலும்பையும் உருக்கக்கூடிய இனிமையான பாடல்களை உனது காதுகள் கேட்டன. இப்பொழுது, அவை என்னுடைய இழிவான சொற்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளட்டும்.

இங்கு பகவான் **என்பருகு இன்சொல்லுடன்** ஒப்பிட்டு, வேறுபடுத்தி **புன்மொழி** என மிகத் தாழ்மையுடன் கூறுகிறார்.

“சம்பந்தர், அப்பர், மாணிக்கவாசகர் இவர்களின் பாடல்களில் அன்பும், இனிமையும் நிறைந்துள்ளன. என்னுடைய சொற்கள் கவர்ச்சியற்று எளிமையானவை. அருணாசலா, உனது காதுகள் இந்த இழிவான சொற்களையும் கேட்கட்டும் !”

107. பொறுமையாம் பூதர புன்சொலை நன்சொலாப்
பொறுத்தருள் இஷ்டம்பின் அருணாசலா.

*Mountain made up of patience, bear with my poor words,
accept them, if you please. Do as you will, O Arunachala.*

If you won't accept them, I shall accept your refusal.
Whatever you do I shall not complain. Total surrender.

பூதர - Mountain, as something borne by the earth. Here it may also mean: Patience, *kshama*, awareness sustaining the world. Arunachala is no ordinary mountain. It is the embodiment of awareness comprehending and transcending the universe.

* * *

அருணாசலா ! பொறுமையே உருவான மலையே, எனது இழிவான சொற்களைப் பொறுத்துக் கொள்; விருப்பமாயின் ஏற்றுக் கொள். உன் இச்சைப்படி செய்.

நீ அவைகளை ஏற்றுக் கொள்ளாவிடில், உன்னுடைய மறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். நீ எது செய்யினும் நான் குறை கூற மாட்டேன். இதுவே பூரண சரணாகதி.

பூதர - மலை, பூமியால் தாங்கப்பட்ட ஒன்று. இங்கு, இப்படியும் பொருள் கொள்ளலாம் : பொறுமை, கடிமை, உலகைத்தாங்கி காக்கும் உணர்வு. அருணாசலம் ஒரு சாதாரண மலையல்ல. இது பிரபஞ்சத்தை நன்றாய் அறிந்து கொண்டு, அதைக் கடந்து இருக்கும் உணர்வின் உரு.

108. மாலை யளித்து அரு ணைசலரமண என்

மாலை யணிந்தருள் அருணைசலா.

Arunachala, my loving lord, place your garland on my shoulders and wear this my garland on your own.

மாலை அளித்து may mean மால்+ஐ (accusative) give me unchanging love, desire, for you, make me your staunch devotee, and wear this garland of mine.

At the last moment, after asserting repeatedly his equality with the meanest mortals, Bhagavan hesitates to demand garland for garland. He only begs for the gift of *bhakti*. cf. நவமணிமாலை (V-7)

குறையுங் குணமும் நீயல்லால்
எண்ணென் இவற்றை என்னுயிரே
எண்ணம் எதுவோ அது செய்வாய்
கண்ணே உன்றன் கழலிணையிற்
காதற் பெருக்கே தருவாயே.

You are both merit and defect, my life. Apart from you there is for me no life. Do whatever you will, my beloved; but only grant me, grant me ever increasing love for your twin feet.

அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா!
அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா!

**அருணா சலம்வாழி யன்பர் களும்வாழி
அக்ஷர மணமாலை வாழி**

* * *

அருணாசலா ! என் அன்பான பெருந்தகையே, உனது
மாலையை என் தோளில் அணிவித்து, இந்த எனது
மாலையை உன்னுடைய தோளில் அணிந்து கொள்.

மாலை அளித்து என்பதற்கு இப்படியும் பொருள்
கொள்ளலாம்: மால்+ஐ (இரண்டாம் வேற்றுமை) –
உன்னிடம் மாறுபடாத அன்பும், ஆசையும் எனக்குத் தந்து,
என்னை உனது தீவிர பக்தனாக்கி, எனது இந்த மாலையை
அணிந்து கொள்.

இறுதியில், திரும்பத்திரும்ப, அற்ப ஜீவன்களுடன்
தனது சமத்துவத்தை ஆணித்திறமாக கூறியும், பகவான்
உரிமையுடன், மாலைக்கு மாலை கேட்கத் தயங்குகிறார்.
அவர் பக்தியையே பரிசாக யாசிக்கிறார்.

ஒப்பிடுக:- நவமணிமாலை :- செய்யுள் – 7.

குறையும் குணமும் நீயல்லால்
எண்ணேன் இவற்றை என்னுயிரே
எண்ணம் எதுவோ அது செய்வாய்
கண்ணே உன்றன் கழலிணையிற்
காதற் பெருக்கே தருவாயே.

நீ என் வாழ்வின் மாசுடைப் பண்பும், மாசிலாப் பண்பும்
ஆவாய். உன்னை அன்றி எனக்கு வேறு வாழ்வில்லை. என்
அன்பே, நீ உன் இச்சைப்படி ஏதும் செய். ஆனால் எனக்கு
உன் இரு தாளின் மீது காதலொன்று மட்டும் தருவாய்; அது
மேலும் மேலும் பெருகச் செய்தருள்வாயே.

அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !
அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !

அருணா சலம்வாழி யன்பர்களும் வாழி
அக்ஷர மணமாலை வாழி.

* * *

அருணாசல நவமணிமாலை

1. அசலனே யாயினும் அச்சவை தன்னில்
அசலையாம் அம்மையெதிர் ஆடும் - அசல
உருவில்அச் சத்தி ஓடுங்கிட ஓங்கும்
அருணா சலம் என்று அறி.
2. சத்திய சிற்சகம் அன்றிப் பரவுயிர் சார்அயிக்கம்
அர்த்தஅத் தத்வம் அசிஅரு ணப்பொரு ளாம் அசலத்து
அர்த்தங் கனமது* ஆகுஞ்செவ் ஆடக ஆரொளியா
முத்தி நினைக்க அருள் அருணாசலம் உன்னிடவே.
3. அருணா சலத்தில்உறு கருணா கரப்பரமன்
அருணா விந்த பதமே
பொருள்நாடு சுற்றமொடு வருணாதி பற்றியுள
மருள்நாட லற்று நிதமும்
தெருள்நாடு உளத்தினில் நல் அருள்நாடி நிற்குமவர்
இருள்நாச முற்று புவிமேல்
தருணா ருணக்கதிரின் அருள்நாளும் உற்றுசுக
வருணா லயத்தில் இழிவார்.
4. அண்ண மலையுனை யெண்ணன் எனஎனை
அண்ணந் தேங்கிட எண்ணதே
மண்ணம் மலவுடல் எண்ண அகமென
மண்ண மாய்ந்திட ஒண்ணதே
தண்ணர் அளிசெறி கண்ண டொருகிறி
பண்ண தென்இரு கண்ணளா
பெண்ஆண் அலியுரு நண்ண ஒளியுரு
அண்ண லென்னக நண்ணயே.

* ஆகு மிரண்மய - எனவும் பாடம்.

Necklet of Nine Gems

- 1) Though He is the ever unmoving One, yet in the temple hall (of Thillai) His dance of bliss He dances before the Mother moveless there. Now that Power withdrawn within, His form here moveless, still, He soars as Aruna Hill.
- 2) Not only do A, RU and NA stand for Being, Awareness and Bliss, they also stand for the Self, the soul and their oneness. Hence Aruna means but *that thou art*. Achala is perfection firm. Invoke the aid of Arunachala of golden brightness beautiful, one thought of whom brings Final Freedom.
- 3) Those who give up ignorant attachment to wealth, land, kinship, caste and so on, and take refuge at the lotus feet of the Supreme Lord of compassion dwelling in Arunachala, are made ever purer by His grace benign; they are freed from darkness in this world and, in the steady light of His grace shining like the golden rays of the rising sun, they abide for ever sunk deep in the ocean of bliss.
- 4) Annamalai, think not that you can let me pine away in vain longing, as if I were someone who does not think of you. It is not proper that I should perish and mix as dust with dust, as if I were one who mistook the vile body for the Self. Turn your cool, bright glance of grace towards me, O beloved Eye of my twin eyes. Do not play some trick on me, O Lord who is all light, beyond male, female and neuter. Come and dwell within my heart (as pure Awareness)

5. சீரான சோணகிரி சிறக்க வாழும்
 சிற்சொருப னும்இறையே சிறிய னேன்தன்
 பேரான பிழையெல்லாம் பொறுத்துக் காத்துப்
 பின்னும்இவன் பாழ்இதனில் வீழா வண்ணம்
 காரான கருணைவிழி கொடுப்பாய் இன்றேல்
 கடும்பவத்தி னின்றுகரை யேற மாட்டேன்
 நேரான துண்டோ தாய் சிசுவுக் காற்றும்
 நிகரற்ற நலனுக்கு நிகழ்த்து வாயே.
6. காமாரி என்றுநீ யன்பரால் என்றுமே
 கதித்திடப் படுகின்றாய்
 ஆமாமெ யுனக்கிது ஆமாவென் றையுறும்
 அருணைச லேச்சுரனே
 ஆமாயின் எங்ஙனம் தீரனே சூரனே
 யாயினும் வல்அனங்கள்
 காமாரி யாகும்உன் காலரண் சரண்புகு
 கருத்தினுட் புகவலனே.
7. அண்ணு மலையாய் அடியேனை
 ஆண்ட அன்றே ஆவி உடல்
 கொண்டாய் எனக்குஓர் குறைஉண்டோ
 குறையும் குணமும் நீயல்லால்
 எண்ணென் இவற்றை என்உயிரே
 எண்ணம் எதுவோ அதுசெய்வாய்
 கண்ணே உன்தன் கழலிணையில்
 காதல் பெருக்கே தருவாயே.
8. புவிக்குள் பொங்கிடும் புவிச்சொல் புங்கவன்
 புரிக்குள் புண்ணியன் சுழிக்குள் சுந்தரன்
 தவற்குச் சுந்தரம் சதிக்குஉற் பன்னன்அத்
 தலத்தில் புன்புலன் சமூக்கில் துன்புறும்
 தவிக்குத் துஞ்சிடும் படிக்குத் தன்உளம்
 தழைக்கத் தன்பதம் எனக்குத் தந்தனன்
 சிவக்கச் சின்மயம் செழிக்கத் தன்மயம்
 செகத்தில் துன்னுசெம் பொருப்புச் செம்மலே.

- 5) Lord whose being is all Awareness, you who reign in glory and enhance the glory of the Golden Hill, forgive all the grievous faults of this poor fellow and, with your glance of grace, benignant like the rain cloud, save me from falling once again into the void. If you fail me, I shall never cross the cruel river of *maya* and reach the other shore. Tell me, what can match a mother's care for her child? (You are my mother. Now come to my rescue like a good mother.)

- 6) "Killer of Kama" is the name by which your lovers always call you. But a doubt arises if this title truly fits you, O Lord of Arunachala. If the title does fit you, how then can this mighty and invisible Kama, though brave and valiant, creep into the mind of one taking shelter at Your Feet, You the Killer of Kama?

- 7) That moment when as Annamalai you called me and made me your own, you took sole charge of my spirit and my body. What more do I want? Merit or defect I know none apart from you. My very life you are. Do with me what you will. Only, only give me ever increasing love for Your twin Feet.

- 8) In Tiruchuzhi, the holy town of Bhuminatha, I was born to Sundara and his good wife Sundari. To rescue me from this barren worldly life, Arunachala Siva in the form of a Hill famous throughout the universe, gave me His own state of bliss, so that His heart might rejoice, so that His own Being as Awareness might shine forth and His own Power might flourish.

9. அம்மையும் அப்பனும் ஆய்எனைப் பூமியில்
ஆக்கிஅளித்து
அம்மகி மாயையென் ஆழ்கடல் வீழ்ந்துயான்
ஆழ்ந்திடும் முன்
என்மனம் மன்னி இழுத்துஉன் பதத்தில் இருத்தினையால்
சின்மயனும் அருணாசல நின்அருள் சித்ரம்என்னே.

* * *

- 9) As mother and father both, you gave me birth and tended me. And before I could fall into the deep sea called *Jaganmaya* and get drowned in the universal illusion, you came to abide in my mind, you drew me to yourself, O Arunachala, you whose being is all Awareness. What a wonderful work of art your Grace has wrought, my Mother - Father - Lord!

* * *

அருணாசல பதிகம்

1. கருணையால் என்னை ஆண்டநீ எனக்கு உன்
காட்சிதந்து அருளிலை என்றால்
இருள்நலி உலகில் ஏங்கியே பதைத்துஇவ்
உடல்விடில் என்கதி என்ஆம்?
அருணனைக் காணாது அலருமோ கமலம்
அருணனுக்கு அருணனும் மன்னி
அருள்நனி சுரந்துஅங்கு அருவியாய்ப் பெருகும்
அருணமா மலைஎனும் அன்பே.
2. அன்புரு அருணா சலஅழல் மெழுகாய்
அகத்துஉனை நினைந்துநைந்து உருகும்
அன்பிலி எனக்குஉன் அன்பினை அருளாது
ஆண்டுஎனை அழித்திடல் அழகோ
அன்பினில் வினையும் இன்பமே அன்பர்
அகத்தினில் ஊறும்ஆர் அமுதே
என்புகல் இடம்நின் இட்டம் என் இட்டம்
இன்பு அது எற்கு என் உயிர் இறையே.
3. இறைஉனை நினையும் எண்ணமே நண்ணா
எனை உனது அருள்கயிற் ருல்ஈர்த்து
இறை உயிர் இன்றிக் கொன்றிட நின்றாய்
என்குறை இயற்றினன் ஏழை
இறைஇனிக் குறைஎன் குற்றுகயிர் ஆக்கி
எனைவதைத் திடல்எதற்கு இங்ஙன்
இறைவனும் அருணாசலஎனம் முடித்தே
ஏகா வாழிநீ ஓழீ.

Decad

- 1) You it was, who by your grace claimed me as your own. What would be my fate if now, after having done this, you would not reveal yourself to me and I, still yearning for you, should perish in anguish in the darkness of this world? Can the lotus blossom unless it sees the sun? And you are the sun of suns. Your grace abounding swells and as a river overflows, O Love, whose form is mighty Aruna Hill.

- 2) O Aruna Hill, embodied Love, loveless I was. Never had I pined for you and melted within as wax in fire. And yet you chose to claim me as your own. If now you fail to fill me with love of you and if you let me perish in this loveless state, would it be fair? O Bliss that springs from Love, Nectar welling up in lovers' hearts, O joy which is my only refuge, your will is mine. Here, in this surrender, is pure joy, Lord of my life.

- 3) Lord, I had no idea of thinking of you at all. And yet you drew me with your cord of grace and stood as if resolved to kill me. Then what fault did I, poor I, commit that you should stop midway, your task unfinished? What more is needed? Why do you thus torture me, leaving me half-quick? O Arunachala, fulfil your plan and live for ever, You alone.

4. ஊழியில் வாழும் மாக்களில் என்பால்
 ஊதியம் யாதுநீ பெற்றாய்
 பாழினில் வீழாது ஏழையைக் காத்துடன்
 பதத்தினில் இருத்திவைத் தனையே
 ஆழியாம் கருணை அண்ணலே எண்ண
 அகம்மிக நாணநண் ணிடுமால்
 வாழிநீ அருணா சலஉனை வழத்தி
 வாழ்த்திடத் தாழ்த்தும்என் தலையே.
5. தலைவநீ என்னைக் களவினிற் கொணர்ந்துடன்
 தாளில்இந் நாள்வரை வைத்தாய்
 தலைவநின் தன்மை என்னஎன் பார்க்குத்
 தலைகுனி சிலையென வைத்தாய்
 தலைவநான் வலைமான் தனைநிக ராதுஎன்
 தளர்வினுக் கழிவுநா டிடுவாய்
 தலைவனும் அருணா சலவுளம் ஏதோ
 தமிழன்ஆர் தனையுணர் தற்கே.
6. தற்பர நாளும் தாளினில் தங்கித்
 தண்டலர் மண்டுகம் ஆனேன்
 சிற்பத நற்றேன் உண்மலர் அளியாச்
 செய்திடில் உய்தியுண் டுன்றன்
 நற்பதப் போதில் நான்உயிர் விட்டால்
 நட்டதூ ணுகும்உன் பழியே
 வெற்புறு அருணா விரிகதிர் ஒளியே
 விண்ணினும் நுண்அருள் வெளியே.

- 4) From out of all the creatures in the world, what did you gain by choosing me? You saved me, did you not, from falling into the void and you have held me firm fixt at your Feet. Lord of the ocean of grace, my heart shrinks in shame even to think of you. Long may you live, O Arunachala, and let me bend down my head in praise and worship of you.

- 5) Master, you brought me here by stealth and have till this day kept me at your Feet. And Master, when people ask me "What is your nature?" you make me stand with head hung down, a speechless statue. Master, find some way of ending this my weakness. Let me no longer struggle like a deer caught in a net. What is your intention, Master Arunachala? But who am I to understand You?

- 6) Lord supreme, I am ever at your Feet, like a frog clinging to the stem of a lotus-plant. It would be true life indeed if you made me a honeybee sucking nectar (the joy of awareness in the heart-lotus). If I died while yet clinging to your Feet, it would be a standing pillar (a monument) of disgrace for you, O blazing light of Aruna Hill, Expanse of Grace more subtle than the ether !

7. வெளிவளி தீநீர் மண்பல உயிராய்
 விரிவுறு பூதபௌ திகங்கள்
 வெளியொளி உன்னை யன்றிஇன்று என்னின்
 வேறுயான் ஆருளன் விமலா
 வெளியதா யுளத்து வேறற விளங்கின்
 வேறென வெளிவரு வேன்ஆர்
 வெளிவராய் அருணா சலஅவன் தலையில்
 விரிமலர்ப் பதத்தினை வைத்தே.
8. வைத்தனை வாளா வையகத்து உய்யும்
 வழியறி மதிஅழித்து இங்ஙன்
 வைத்திடில் ஆர்க்கும் இன்பிலை துன்பே
 வாழ்விதிற் சாவதே மாண்பாம்
 பைத்தியம் பற்றிப் பயனறும் எனக்குள்
 பதமுறும் அருமருந்து அருள்வாய்
 பைத்திய மருந்தாப் பார்ஒளிர் அருண
 பருப்பத உருப்பெறு பரளே.
9. பரமநின் பாதம் பற்றறப் பற்றும்
 பரவறி வறியரிற் பரமன்
 பரம்உனக் கெனஎன் பணியறப் பணியாய்
 பரித்திடும் உனக்குளது பாரம்
 பரமநிற் பிரிந்திவ் வுலகினைத் தலையில்
 பற்றியான் பெற்றது போதும்
 பரமனும் அருணா சலஎனை இனிஉன்
 பதத்தினின்று ஒதுக்குறப் பாரேல்.

- 7) If ether, air, fire, water, earth, all living beings and material objects, are nothing but you and you alone, O pure one, all-embracing light, how can I stand separate and aloof from you? Since you shine within the Heart, one vast Expanse without another, how can I stand out as one distinct from you? Come into the open, O Arunachala, and plant your lotus Feet on this fellow's head.
- 8) Destroying in me all thought of making a living in the world, you have turned me into a worthless wastrel. If you leave me in this stage, I can only be miserable and unhappy. Death would be better than this kind of life. Supreme Being embodied in Aruna Hill and shining in the world as the cure for madness, grant me, mad and worthless, the sovereign medicine of clinging to your Feet.
- 9) O Lord supreme, I am the first among those who lack the supreme wisdom to clasp your Feet in freedom from attachment. Ordain that my burden should no more be mine, but yours, for what can be a burden for you, the all-sustainer? Lord supreme, I have had enough of carrying this world upon my head, parted from you. Arunachala, think no more of keeping me away from your Feet.

10. பார்த்தனன் புதுமை உயிர்வலி காந்த
 பருவதம் ஒருதரம் இதனை
 ஓர்த்திடும் உயிரின் சேட்டையை ஒடுக்கி
 ஒருதனது அபிமுக மாக
 ஈர்த்ததைத் தன்போல் அசலமாச் செய்துஅவ்
 இன்னுயிர் பலிகொளும் இஃதுஎன்
 ஓர்த்துய்மின் உயிர்காள் உளமதில் ஒளிர்இவ்
 உயிர்க்கொலி அருணமா கிரியே.
11. கிரியிது பரமாக் கருதிய என்போல்
 கெட்டவர் எத்தனை கொல்லோ
 விரிதுய ரால்இப் பிழைப்பினில் விழைவு
 விட்டுடல் விட்டிட விரகு
 கருதியே திரிவீர் கருத்தினுள் ஒருகால்
 கருதிடக் கொலாமலே கொல்லும்
 அருமருந்து ஒன்றுண்டு அவனியில் அதுதான்
 அருணமா திரம்என அறிவீர்.

* * *

- 10) Something new I have discovered ! This soul-attracting Mountain-Magnet stills the movements of any one that thinks of it but once, turns his face towards Itself, pulls him in, makes him moveless like Itself, and feeds upon his soul thus ripened sweet. Understand this wonder and save yourselves, O Souls ! Such is this mighty Aruna Hill, the life-destroyer shining in the Heart.
- 11) How many are there who like me have been destroyed for regarding this Hill as the Supreme Being ! O men who, disgusted with this life of endless misery, seek some means of giving up the body, there is on earth a medicine rare which kills without killing anyone who but thinks of it but once. Know that this rare medicine is the mighty Aruna mountain, this and nothing else.

(The whole hymn is a moving expression of the many moods of the one emotion, *bhakti*. The *Ashtakam* is pure *Jnana*).

* * *

அருணாசல அஷ்டகம்

1. அறிவறு கிரிஎன அமர்தரும் அம்மா
அதிசயம் இதன்செயல் அறிவரிது ஆர்க்கும்
அறிவறு சிறுவயது அதுமுதல் அருணா
சலம்மிகப் பெரிதென அறிவின் இலங்க
அறிகிலன் அதன்பொருள் அதுதிரு வண்ண
மலையென ஒருவரால் அறிவுறப் பெற்றும்
அறிவினை மருளுறுத்து அருகினில் ஈர்க்க
அருகுறும் அமயம் இது அசலமாக் கண்டேன்.
2. கண்டவன் எவன்எனக் கருத்தினுள் நாடக்
கண்டவன் இன்றிட நின்றது கண்டேன்
கண்டனன் என்றிடக் கருத்தெழ வில்லை
கண்டிலன் என்றிடக் கருத்தெழு மாறுஎன்
விண்டுஇது விளக்கிடும் விறல்உறு வோன்ஆர்
விண்டிலை பண்டுநீ விளக்கினை யென்றால்
விண்டிடாது உன்நிலை விளக்கிட என்றே
விண்தலம் அசலமா விளங்கிட நின்றாய்.
3. நின்னையான் உருவென எண்ணியே நண்ண
நிலமிசை மலையெனும் நிலையினை நீதான்
உன்னுரு அருவென உன்னிடின் விண்ணோக்
குறஉலகு அலைதரும் ஒருவனை ஓக்கும்
உன்னுரு உனல்அற உன்னிட முந்நீர்
உறுசருக் கரைஉரு எனஉரு ஓயும்
என்னையான் அறிவுற என்னுரு வேறேது
இருந்தனை அருணவான் கிரியென இருந்தோய்

Ashtakam

1. Look, there it stands as if insentient. Mysterious is the way it works, beyond all human understanding. From my unthinking childhood, the immensity of Arunachala had shone in my awareness. But even when I learnt from someone that it was only Tiruvannamalai, I did not realize its meaning. When it stilled my mind and drew me to itself and I came near, I saw that it was stillness absolute.
2. Enquiring within "Who is the seer?" I saw the seer disappearing and That alone which stands for ever. No thought arose to say "I saw". How then could the thought arise to say "I did not see?" Who has the power to explain all this in words, when even You (as Dakshinamurti) conveyed this of yore in silence only? And in order to reveal by silence, Your state transcendent, now You stand here, a Hill resplendent soaring to the sky.
3. When I approach You thinking You have form, You stand here as a Hill on earth. If one regarding You as formless wants yet to see You, he is like one wandering through the world to have a look at the ether (ubiquitous, invisible). Meditating without thought on Your formless Being, my form (my separate entity) dissolves like a sugar-doll in the sea. And when I realize who I am, what being have I apart from You, O, You who stand as the mighty Aruna Hill?

4. இருந்தொளிர் உனைவிடுத்து அடுத்திடல் தெய்வம்
 இருட்டினை விளக்கெடுத்து அடுத்திட லேகாண்
 இருந்தொளிர் உனையறி வறுத்திடற் கென்றே
 இருந்தனை மதந்தொறும் விதவித உருவாய்
 இருந்தொளிர் உனையறி கிலர் எனில் அன்றோர்
 இரவியின் அறிவறு குருடரே யாவார்
 இருந்தொளிர் இரண்டற எனதுளத்து ஒன்றாய்
 இணையறும் அருணமா மலையெனும் மணியே.
5. மணிகளில் சரடென உயிர்தொறும் நானா
 மதந்தொறும் ஒருவனாய் மருவினை நீதான்
 மணிகடைந்து எனமனம் மனம்தனும் கல்லின்
 மறுவறக் கடையநின் அருளொளி மேவும்
 மணியொளி எனப்பிறிது ஒருபொருட் பற்று
 மருவுறல் இலைநிழற் படிதகட் டின்விண்
 மணிஒளி படநிழல் பதியுமோ உன்னின்
 மறுபொருள் அருணநல் ஒளிமலை உண்டோ.
6. உண்டுஒரு பொருள்அறி ஒளிஉள மேநீ
 உளதுனில் அலதிலா அதிசய சக்தி
 நின்றுஅணு நிழல்நிரை நினைவுஅறி வோடே
 நிகழ்வினைச் சுழலில்அந் நினைவொளி ஆடி
 கண்டன நிழற்சக விசித்திரம் உள்ளும்
 கண்முதல் பொறிவழி புறத்தும் ஓர் சில்லால்
 நின்றிடு நிழல்பட நிகர்அருட் குன்றே
 நின்றிட சென்றிட நினைவிட இன்றே.

4. To search for God ignoring You who stand as Being and shine as Awareness is like looking, lamp in hand, for darkness. In order to reveal Yourself atlast as Being and Awareness, You dwell in various forms in all religions. If still there are people who fail to see You whose Being is Awareness, they are no better than the blind who do not know the Sun. O mighty mountain Aruna, peerless Jewel, stand and shine, One without a second, the Self within my Heart.
5. Like the string that holds together the gems, in a necklace, You it is that penetrate and bind all beings and the various religions. If, like a gem that is cut and polished, the separate mind is whetted on the grindstone of the pure, universal Mind, it will acquire the light of your Grace and shine like a ruby whose brightness is not flawed by any other object. When once the light of the Sun has fallen on a sensitive plate, will the plate register another picture? Apart from you, O Aruna Mountain bright, auspicious does any other thing exist?
6. You alone exist, O Heart, the radiance of Awareness. In You a power mysterious dwells, a power which without You is nothing. From it (this power of manifestation) there proceeds, along with a perceiver, a series of subtle shadowy thoughts which, lit by the reflected light of mind amid the whirl of *prarabdha*, appear within as a shadowy spectacle of the world and appear without as the world perceived by the five senses as a film is projected through a lens. Whether perceived or unperceived, these (thoughts) are nothing apart from you, O Hill of Grace.

7. இன்றுஅகம் எனும்நினைவு எனிற்பிற ஒன்றும்
இன்றுஅது வரைபிற நினைவுஎழில் ஆர்க்குஎற்கு
ஒன்றுஅகம் உதிதலம் எதுஎன உள்ளாழ்ந்து
உளத்தவிசு உறினொரு குடைநிழற் கோவே
இன்றுஅகம் புறம்இரு வினையிறல் சன்மம்
இன்புதுன்பு இருள்ஒளி எனுங்கன இதயம்
மன்றுஅகம் அசலமா நடமிடும் அருண
மலையெனும் எலையறும் அருளொளிக் கடலே.
8. கடல்எழும் எழிலியால் பொழிதரும் நீர்தான்
கடல்நிலை யடைவரை தடைசெயின் நில்லாது
உடலுயிர் உனில்எழும் உனையுறு வரையில்
உறுபல வழிகளில் உழலினும் நில்லாது
இடவெளி அலையினும் நிலையிலை புள்ளுக்கு
இடநிலம் அலதிலை வருவழி செல்லக்
கடன்உயிர் வருவழி சென்றிட இன்பக்
கடல்உனை மருவிடும் அருணபூ தரனே.

* * *

7. Until there is the I thought there can be no other thought. When other thoughts arise, ask "To whom? To me? Where does this 'I' arise?" Thus diving inwards, if one traces the source of the mind and reaches the Heart, one becomes the Sovereign Lord of the Universe. There is no more dreaming of such as in and out, right and wrong, birth and death, pleasure and pain, light and darkness, O boundless ocean of Grace and Light, Arunachala dancing the dance of stillness in the dancing Hall of the Heart.

8. The raindrops showered down by the clouds, risen from the sea cannot rest until they reach, despite all hindrance, once again their ocean home. The embodied soul from You proceeding may through various ways self-chosen wander aimless for a while, but cannot rest till it rejoins You, the source. A bird may hover here and there and cannot in mid-heaven stay. It must come back the way it went to find at last on earth alone its resting place. Even so the soul must turn to You O, Aruna Hill, and merge again in You alone, Ocean of bliss.

* * *

அருணாசல பஞ்சரத்னம்

வெண்பா

1. அருள்நிறை வான அமுதக் கடலே
விரிகதிரால் யாவும் விழுங்கும் - அருண
கிரிபரமான் மாவே கிளருளப்பூ நன்றும்
விரிபரிதி யாக விளங்கு.
2. சித்திரமாம் இஃதெல்லாம் செம்மலையே நிற்பாலே
உத்திதமாய் நின்றே ஓடுங்கிடுமால் - நித்தியமும்
நான்என்று இதயம் நடித்திடுவை யால்உன்பேர்
தான்இதயம் என்றிடுவர் தாம்.
3. அகமுகமா அந்த அமலமதி தன்னால்
அகமிதுதான் எங்கெழும் என்று ஆய்ந்தே - அகவுருவை
நன்கறிந்து முந்நீர் நதிபோலு மோயுமே
உன்கண்அரு ணாசலனே ஓர்.
4. வெளிவிடயம் விட்டு விளங்கும்அரு ணேசா
வளியடக்க நிற்கும் மனத்தால் - உளமதனில்
உன்னைத் தியானித்து யோகி ஒளிகாணும்
உன்னில் உயர்வுறும் ஈதுஉன்.
5. உன்னிடத்தில் ஒப்புவித்த உள்ளத்தால் எப்பொழுதும்
உன்னைக்கண்டு எல்லாமும் உன்னுருவாய் - அன்னியமில்
அன்புசெயும் அன்னேன் அருணாசலா வெல்கும்
இன்புருவாம் உன்னில்ஆழ்ந் தே.

* * *

Arunachala Pancharatnam

Ocean of Nectar, full of grace,
O Self supreme, O Mount of Light,
Whose spreading rays engulf all things,
Shine as the Sun which makes
The heart-lotus blossom fair.

As on a screen a wondrous picture,
On You, fair Mount, is all this world
Formed and sustained and then withdrawn.
Ever as 'I' in the heart you dance.
Hence are you called the Heart.

He whose pure mind turned inward searches
Whence this 'I' arises knows
The Self aright and merges in You,
Aruna Hill,
As a river in the sea.

The yogi who, leaving outward objects
And restraining mind and breath,
Holds you deep within the Heart
Sees, bright Aruna Lord, in you
The light and rises to great heights.

He who, with Heart to you surrendered,
Beholds for ever you alone,
Sees all things as forms of you
And loves and serves them as none other
Than the Self, O Aruna Hill,
Triumphs because he is immersed
In you whose being is pure bliss.

* * *

ஏகாண்ம பஞ்சகம்

வெண்பா

1. தன்னை மறந்து தனுவேதா னுவெண்ணி
யெண்ணில் பிறவி யெடுத்திறுதி - தன்னை
யுணர்ந்துதா னாத லுலகசஞ் சாரக்
கனவின் விழித்தலே காண்.
2. தானிருந்துந் தானாகத் தன்னைத்தா னெனவன்
யானிருக்குந் தான மெதுவெனக்கேட் - பானுக்கு
யானெவ னெவ்விடம் யானுள னென்றமது
பானனை யீடு பகர்.
3. தன்னுட் டனுவிருக்கத் தானச் சடவுடலந்
தன்னு ளிருப்பதாத் தானுன்னு - மன்னவன்
சித்திரத்தி னுள்ளுளதச் சித்திரத்துக் காதார
வத்திர மென்றெண்ணு வான்.
4. பொன்னுக்கு வேருகப் பூடண முள்ளதோ
தன்னை விடுத்துத் தனுவேது - தன்னைத்
தனுவெண்பா னஞ்ஞானி தானாகக் கொள்வான்
றனையறிந்த ஞானி தரி.
5. எப்போதும் முள்ளதவ் வேகாண்ம வத்துவே
யப்போதவ் வத்துவை யாதிகுரு - செப்பாது
செப்பித் தெரியுமா செய்தன ரேலெவர்
செப்பித் தெரிவிப்பர் செப்பு.

Five Stanzas on the one Self

1. When, forgetting the Self, one thinks
That the body is oneself and goes
Through innumerable births
And in the end remembers and becomes
The Self, know this is only like
Awaking from a dream wherein
One has wandered over all the world.
2. One ever is the Self. To ask oneself
"Who and whereabouts am I?"
Is like the drunken man's enquiring
"Who am I?" and "Where am I?"
3. The body is within the Self. And yet
One thinks one is inside the inert body,
Like some spectator who supposes
That the screen on which the film is thrown
Is within the picture.
4. Does an ornament of gold exist
Apart from the gold? Can the body exist
Apart from the Self?
The ignorant one thinks "I am the body";
The enlightened knows "I am the Self."
5. The Self alone, the Sole Reality,
Exists for ever,
If of yore the First of Teachers
Revealed It through unbroken silence
Say who can reveal It in spoken words?

அப்பளப்பாட்டு

பல்லவி

அப்பள மிட்டுப் பாரு - அத்தைச்
சாப்பிட்டுன் னுசையைத் தீரு.

அநுபல்லவி

இப்புவி தன்னி லேங்கித் திரியாமற்
சற்போ தசுக சற்குரு வானவர்
செப்பாது சொன்ன தத்துவ மாகிற
வொப்புயர் வில்லா வோர்மொழி யின்படி - (அப்)

சரணங்கள்

1. தானல்லா வைங்கோச க்ஷேத்ர மிதிவ்வளர்
தானென்னு மானமாந் தான்ய வுளுந்தை
நானூரென் ஞான விசாரத் திரிகையி
னானல்ல வென்றே யுடைத்துப் பொடித்து - (அப்)
2. சத்சங்க மாகும் பிரண்டை ரசத்தொடு
சமதம மாகின்ற ஜீரக மிளகுட
னுபரதி யாகுமவ் வுப்போ டுள்ளநல்
வாசனை யாம்பெருங் காயமுஞ் சேர்த்து - (அப்)
3. கன்னெஞ்சி னுன னென்று கலங்காம
லுண்முக வுலக்கையா லோயா திடித்து
சாந்தமாங் குழுவியாற் சமமான பலகையிற்
சந்ததஞ் சலிப்பற சந்தோஷ மாகவே - (அப்)
4. மோனமுத் ரையாகு முடிவில்லாப் பாத்தர்த்தில்
னானூக்னி யாற்காயு நற்பிரம்ம நெய்யதி
னானது வாகவே நாளும் பொரித்துத்
தானே தானாக புஜிக்கத் தன்மய - (அப்)

Appalam Song

Try and make some appalams.
Eat them and your longing satisfy.
Don't roam the world disconsolate.
Heed the word, unique, unspoken
Taught by the teacher true who teaches
The truth of Being-Awareness-Bliss.

1. Take the black-gram, Ego-self,
Growing in the five-fold body-field
And grind it in the quern,
The wisdom-quest of 'Who am I?'
Reducing it to finest flour.
2. Mix it with *pirandai*-juice,
Which is holy company,
Add mind-control, the cummin-seed,
The pepper of self-restraint,
The salt of non-attachment,
And asafoetida, the aroma
Of virtuous inclination.
3. In the heart-mortar place the dough.
And with mind-pestle inward turned,
Pound it hard with strokes of 'I', 'I',
Then flatten it with the rolling-pin
Of stillness on the level slab (of Being).
Work away, untiring, steady, cheerful.
4. Put the appalam in the ghee of Brahman
Held in the pan of infinite silence
And fry it over the fire of knowledge.
Now as I transmuted into That,
Eat and taste the Self as Self,
Abiding as the Self alone.

ஆன்ம வித்தை

பல்லவி

ஐயே! யதிசுலபம் - ஆன்மவித்தை
ஐயே! யதிசுலபம்.

அநுபல்லவி

நொய்யார் தமக்குமுளங் கையா மலகக்கனி
பொய்யா யொழியமிகு மெய்யா யுளதான்மா. (ஐயே)

சரணங்கள்

1. மெய்யாய் நிரந்தரந்தா னையா திருந்திடவும்
பொய்யா முடம்புலக மெய்யா முளைத்தெழும்பொய்
மையார் நினைவணுவு முய்யா தொடுக்கிடவே
மெய்யா ரிதயவெளி வெய்யோன் சுயமான்மா -
விளங்குமே; இருளடங்குமே; இடரொடுங்குமே;
இன்பம் பொங்குமே. (ஐயே)
2. ஊனா ருடலிதுவே நானா மெனுநினைவே
நானா நினைவுகள்சே ரோர்நா ரெனுமதனா
னானா ரிடமெதென்றுட் போனா நினைவுகள்போய்
நானா னெனக்குகையுட் டானாய்த் திகழுமான்ம -
ஞானமே; இதுவே மோனமே; ஏக வானமே;
இன்பத் தானமே. (ஐயே)
3. தன்னை யறிதலின்றிப் பின்னை யெதறிகிலென்
றன்னை யறிந்திடிற்பின் னென்னை யுளதறிய
பின்ன வுயிர்களில பின்ன விளக்கெனுமத்
தன்னைத் தனிலுணர மின்னுந் தனுளான்ம -
ப்ரகாசமே; அருள் விலாசமே; அகவிநாசமே;
இன்ப விகாசமே. (ஐயே)

Self-Knowledge

(Atma Vidya)

Lo, very easy is Self-Knowledge,
Lo, very easy indeed.

Even for the most infirm
So real is the Self
That compared with it the *amlak*
In one's hand appears a mere illusion.

1. True, strong, fresh for ever stands
The Self. From this in truth spring forth
The phantom body and phantom world.
When this delusion is destroyed
And not a speck remains,
The Sun of Self shines bright and real
In the vast heart-expanse.
Darkness dies; afflictions end;
And Bliss wells up.
2. The thought 'I am the body' is the thread
On which are strung together various thoughts.
Questing within enquiring 'Who am I?
And whence this thought?' all other thoughts
Vanish. And as I, I within the Heart-cave
The Self shines of its own accord.
Such Self-awareness is the only Heaven,
This stillness, this abode of Bliss.
3. Of what avail is knowing things
Other than the Self? And the Self being known,
What other thing is there to know?
That one light that shines as many selves,
Seeing this Self within
As Awareness' lighting flash;
The play of Grace; the ego's death;
The blossoming of Bliss.

4. கன்மா திகட்டவிழ சென்மா திநட்டமெழ
 வெம்மார்க் கமதனினு மிம்மார்க் கமிக்கெளிது
 சொன்மா னததனுவின் கன்மா திசிறிதின்றிச்
 சும்மா வமர்ந்திருக்க வம்மா வகத்திலான்ம -
 சோதியே; நிதானு பூதியே; இராது பீதியே;
 இன்பவம் போதியே. (ஐயே)
5. விண்ணு தியவிளக்குங் கண்ணு தியபொறிக்குங்
 கண்ணு மனக்கணுக்குங் கண்ணுய் மனவிணுக்கும்
 விண்ணு யொருபொருள்வே ரெண்ணு திருந்தபடி
 யுண்ணு டுளத்தொளிரு மண்ணு மலையெனான்மா -
 காணுமே; அருளும் வேணுமே; அன்பு பூணுமே;
 இன்பு தோணுமே. (ஐயே)

* * *

4. For loosening Karma's bonds and ending births,
This path is easier than all other paths.
Abide in stillness, without any stir
Of tongue, mind, body. And behold
The effulgence of the Self within;
The experience of Eternity; absence
Of all fear; the ocean vast of Bliss.

5. Annamalai the Self, the Eye
Behind the Eye of mind which sees
The eye and all the other senses
Which know the sky and other elements,
The Being which contains, reveals, perceives
The inner sky that shines within the Heart
When the mind free of thought turns inward,
Annamalai appears as my own Self,
True, Grace is needed; Love is added.
Bliss wells up.

* * *

தாய் தாபமாற்றல்

1. அலையா வருபிறவி யத்தனையு மாற்ற
மலையா யெழுந்த மருந்தே - தலைவாநின்
ருள் கதியாய் வாழு மென்றாய் தாப மாற்றியே
யாள்வது வழன்கடனே யாம்.
2. கால காலா வுன்கமல பதஞ் சார்ந்த
பால னெனை யீன்றாள் பாலந்தக் - காலன்றன்
வாரா வகையுன்கால் வாரிசமே காட்டுவா
யாராயிற் காலனுமே யார்?
3. ஞானாங்கி யாயோங்கு நல்லருண வோங்கலே!
ஞானாங்கி யாலன்னை நல்லுடலை - ஞானாங்க
மாகச்செய் துன்பதத் திலைக்கிய மாக்கிக்கொள்வாய்
சாகத்தீ மூட்டுவதேன் சாற்று.
4. மாயா மயக்கமதை மாற்றருண மாமலையென்
ருயார் மயக்ககற்றத் தாமதமேன் - ருயாகித்
தன்னையடைந் தார்வினையின் ருக்கறுத்தா வாருலகி
லுன்னையலா லுண்டோ வுரை.

* * *

Curing Mother's Fever*

1. Hill of my refuge that cures the ills of recurring births!
O Lord! it is for Thee to cure my mother's fever.
2. O God that smitest Death itself! My sole refuge!
Vouchsafe Thy grace unto my mother and shield her from
Death. What is Death if scrutinised?
3. Arunachala! Thou blazing fire of Jnana! Deign to wrap
my mother in Thy light and make her one with Thee.
What need then for cremation?
4. Arunachala, that chasest away illusion (Maya)!
Why delayest Thou to dispel my mother's delirium! Besides
Thee, is there anyone who with maternal solicitude can
protect the suppliant soul and ward off the strokes of
destiny?

* * *

* Written in 1914 when Sri Bhagavan's mother fell ill seriously during her brief stay with him.

திருச்சுழி

அன்புடையார்தம் அகமகலாமலனவரதம்
இன்புடை யாட்டமிடலெனவென்று மெழிற்குழியல்
தன்புடை நீங்காதொளிர் பரஞ்சோதித் தனிச்சிவமே
என்புடையன் பீந்திலகிட வென்றனி ருதயமே.

விருபாக்ஷ குகை

அருபாக்ஷரப் பொருளெ னண்ணாமலையாம்
விருபாக்ஷன் மெய்யில் விளங்கும் – விருபாக்ஷமாங்
குகையவ் வீசனகமாங் குகைவாழன் பரையேதாம்
குகையாற் ருயெனலாந் தான்.

“முருகன்” இடத்தில் “ரமண” நாமம் வைத்து அமைத்த ஒரு த்யான ஸ்லோகம்

அறவோ ரிருளை யழிப்போன் குகையில்
உறைவோன் அளத்தற் கொணாதோன் –
நிறைவொளியோன்
ஆதிசேய் ஞான வயிலோன் குகரமண
நாதனை யேத்துவோம் நாம்.

பிறந்தநாள் பாக்கள்

- அ) பிறந்தநா ளேதோ பெருவிழாச் செய்வீர்
பிறந்ததெவ னைமென்று பேணிப் – பிறந்திறத்த
லின்றென்று மொன்றூ யிலகுபொருளிற் பிறந்த
வன்றே பிறந்த நாளாம்.
- ஆ) பிறந்தநா ளேனும் பிறப்புக் கழாது
பிறந்தநா ளுற்சவமே பேணல் – இறந்த
பிணத்திற் கலங்கறிக்கும் பெட்பென்றே தன்னை
யுணர்ந்தொடுங்க ருளே யுணர்வு.

Tiruchuzhi

Self that dances as unbroken bliss in devotees' hearts, Siva unique, the light supreme that shines unceasing in bright Tiruchuzhi, bestow your grace on me and shine as Heart within my heart.

Virupaksha Cave

The formless and imperishable Being stands revealed in this my Aruna Hill, the embodied Presence of the three-eyed God. Since the Virupaksha Cave sustains the devotees themselves who dwell within the Heart-Cave of that God, well may we call it Mother.

Replacing 'Subrahmanya' by 'Ramana' in a Dhyana Sloka

Destroyer of the darkness (of nescience) in the virtuous, Cave-dweller, imperishable One compact of light, Sun eternal, wielder of the javelin of Awareness, Ramana in the Heart-cave, Him let us adore.

Celebrating one's Birthday

1. You who wish to celebrate a birthday, inquire first who was born. One's true birthday is when one enters into the Eternal Being which shines for ever without birth or death.
2. Of all days on one's birthday one should mourn one's fall (into samsara). To celebrate it as a festival is like adorning and glorifying a corpse. To seek one's Self and merge in it is wisdom.

அருண கிரிரமண னூரியத்திற் கண்ட
வருமறையந் தக்கருத்தே யாகு - மருண
சலபஞ் சகமணியைத் தண்டமிழ்வெண் பாவா
லுலகுக் களித்தா னுவந்து. - முருகனார்

விருத்தம்

அரியாதியி தரசீவர தகவாரிச குகையில்
லறிவாய்ரமி பரமாத்தும னருணசல ரமணன்
பரிவாலுள முருகாநல பரனார்ந்திடு குகையார்ந்
தறிவாம்விழி திறவாநிச மறிவாயது வெளியாம்.

வாழ்த்து

வாழ்க வானரு ணசல வண்பெயர்
வாழ்க வப்பெயர் வாய்துதி பஞ்சகம்
வாழ்க வாய்மலர் மாரம ணன்பதம்
வாழ்க வப்பத மன்னுநல் லன்பரே.

ஓம் தத் ஸத்

* * *

உபதேசவுந்தியார்
மற்றும்
உள்ளது நாற்பது
(அனுபந்தத்துடன்)

Upadesa Saram
and
Sat-darsanam
(with supplement)

உபதேசவுந்தியார்

1. கன்மம் பயன்றரல் கர்த்தன தரணையர்
கன்மங் கடவுளோ வுந்தீபற
கன்மஞ் சடமதா லுந்தீபற.
2. வினையின் வினேவு விளிவுற்று வித்தாய்
வினேக்கடல் வீழ்த்திடு முந்தீபற
வீடு தரலிலே யுந்தீபற.
3. கருத்தனுக் காக்குநிட் காமிய கன்மங்
கருத்தைத் திருத்தியஃ துந்தீபற
கதிவழி காண்பிக்கு முந்தீபற.
4. திடமிது பூசை செபமுந் தியான
முடல்வாக் குளத்தொழி லுந்தீபற
வுயர்வாகு மொன்றிலொன் றுந்தீபற.
5. எண்ணுரு யாவு மிறையுரு வாமென
வெண்ணி வழிபட லுந்தீபற
வீசனற் பூசனே யுந்தீபற.
6. வழத்தலில் வாக்குச்ச வாய்க்குட் செபத்தில்
விழுப்பமா மானத முந்தீபற
விளம்புந் தியானமி துந்தீபற.

Upadesa Saram

1. Action yields fruit,
For so the Lord ordains it.
How can action be the Lord?
It is insentient.
2. The fruit of action passes.
But action leaves behind
Seed of further action
Leading to an endless ocean of action;
Not at all to *moksha*.
3. Disinterested action
Surrendered to the Lord
Purifies the mind and points
The way to *moksha*.
4. This is certain:
Worship, praise and meditation,
Being work of body, speech and mind,
Are steps for orderly ascent.
5. Ether, fire, air, water, earth,
Sun, moon, and living beings
Worship of these,
Regarded all as forms of His,
Is perfect worship of the Lord.
6. Better than hymns of praise
Is repetition of the Name;
Better low-voiced than loud,
But best of all
Is meditation in the mind.

7. விட்டுக் கருதலி னுறுநெய் வீழ்ச்சிபோல்
விட்டிடா துன்னலே யுந்தீபற
விசேடமா முன்னலே யுந்தீபற.
8. அனியபா வத்தி னவனக மாசு
மனனிய பாவமே யுந்தீபற
வனைத்தினு முத்தம முந்தீபற.
9. பாவ பலத்தினற் பாவனா தீதசற்
பாவத் திருத்தலே யுந்தீபற
பரபத்தி தத்துவ முந்தீபற.
10. உதித்த விடத்தி லொடுங்கி யிருத்த
லதுகன்மம் பத்தியு முந்தீபற
வதுயோக ஞானமு முந்தீபற.
11. வளியுள் ளடக்க வலைபடு புட்போ
லுளமு மொடுங்குறு முந்தீபற
வொடுக்க வுபாயமி துந்தீபற.
12. உளமு முயிரு முணர்வுஞ் செயலு
முளவாங் கிளையிரண் டுந்தீபற
வொன்றவற் றின்மூல முந்தீபற.
13. இலயமு நாச மிரண்டா மொடுக்க
மிலயித் துளதெழு முந்தீபற
வெழாதுரு மாய்ந்ததே லுந்தீபற.
14. ஒடுக்க வளியை யொடுங்கு முளத்தை
விடுக்கவே யோர்வழி யுந்தீபற
வீயு மதனுரு வுந்தீபற.

7. Better than spells of meditation
Is one continuous current,
Steady as a stream,
Or downward flow of oil.
8. Better than viewing Him as Other,
Indeed the noblest attitude of all,
Is to hold Him as the 'I' within,
The very 'I'.
9. Abidance in pure being
Transcending thought through love intense
Is the very essence
Of supreme devotion.
10. Absorption in the heart of being,
Whence we sprang,
Is the path of action, of devotion,
Of union and of knowledge.
11. Holding the breath controls the mind,
A bird caught in a net.
Breath-regulation helps
Absorption in the heart.
12. Mind and breath (as thought and action)
Fork out like two branches.
But both spring
From a single root.
13. Absorption is of two sorts;
Submergence and destruction.
Mind submerged rises again;
Dead, it revives no more.
14. Breath controlled and thought restrained,
The mind turned one-way inward
Fades and dies.

15. மனவுரு மாயமெய்ம் மன்னுமா யோகி
தனக்கோர் செயலிலை யுந்தீபற
தன்னியல் சார்ந்தன னுந்தீபற.
16. வெளிவிட யங்களை விட்டு மனந்தன்
னெளியுரு வோர்தலே யுந்தீபற
வுண்மை யுணர்ச்சியா முந்தீபற.
17. மனத்தி னுருவை மறவா துசாவ
மனமென வொன்றிலை யுந்தீபற
மார்க்கநே ரார்க்குமி துந்தீபற.
18. எண்ணங்க ளேமனம் யாவினு நானெனு
மெண்ணமே மூலமா முந்தீபற
யானா மனமென லுந்தீபற.
19. நானென் றெழுமிட மேதென நாடவுண்
ணன்றலை சாய்ந்திடு முந்தீபற
னான விசாரமி துந்தீபற.
20. நானென்று தானத்து நானென் றென்றது
தானகத் தோன்றுமே யுந்தீபற
தானது பூன்றமா முந்தீபற.
21. நானென்னுஞ் சொற்பொரு ளாமது நானுமே
நானற்ற தூக்கத்து முந்தீபற
நமதின்மை நீக்கத்தா லுந்தீபற.
22. உடல்பொறி யுள்ள முயிரிரு ளெல்லாஞ்
சடமசத் தானதா லுந்தீபற
சத்தான நானல்ல வுந்தீபற.

15. Mind extinct, the mighty seer
Returns to his own natural being
And has no action to perform.
16. It is true wisdom
For the mind to turn away
From outer objects and behold
Its own effulgent form.
17. When unceasingly the mind
Scans its own form
There is nothing of the kind.
For everyone
This path direct is open.
18. Thoughts alone make up the mind;
And of all thoughts the 'I' thought is the root.
What is called mind is but the notion 'I'.
19. When one turns within and searches
Whence this 'I' thought arises,
The shamed 'I' vanishes —
And wisdom's quest begins.
20. Where this 'I' notion faded
Now there as I, as I, arises
The One, the very Self, The Infinite.
21. Of the term, 'I' the permanent import
Is That. For even in deep sleep
Where we have no sense of 'I'
We do not cease to be.
22. Body, senses, mind, breath, sleep —
All insentient and unreal —
Cannot be 'I',
'I' who am the Real.

23. உள்ள துணர வுணர்வே நின்மையி
 னுள்ள துணர்வாகு முந்தீபற
 வுணர்வேநா மாயுள முந்தீபற.
24. இருக்கு மியற்கையா லீசீ வர்க
 ளொருபொரு ளேயாவ ருந்தீபற
 வுபாதி யுணர்வேவே றுந்தீபற.
25. தன்னை யுபாதிவிட் டோர்வது தானீசன்
 றன்னை யுணர்வதா முந்தீபற
 தானு யொளிர்வதா லுந்தீபற.
26. தானு யிருத்தலே தன்னை யறிதலாந்
 தானிரண் டற்றதா லுந்தீபற
 தன்மய நிட்டையீ துந்தீபற.
27. அறிவறி யாமையு மற்ற வறிவே
 யறிவாகு முண்மையீ துந்தீபற
 வறிவதற் கொன்றிலை யுந்தீபற.
28. தனாதியல் யாதெனத் தான்றெரி கிற்பின்
 னனாதி யனந்தசத் துந்தீபற
 வகண்ட சிதானந்த முந்தீபற.
29. பந்தவீ டற்ற பரசுக முற்றவா
 றிந்த நிலைநிற்ற லுந்தீபற
 விறைபணி நின்றலா முந்தீபற.
30. யானற் றியல்வது தேரி னெதுவது
 தானற் றவமென்ற னுந்தீபற
 தானும் ரமணேச னுந்தீபற.

23. For knowing That which Is
There is no other knower.
Hence Being is Awareness
And we are all Awareness.
24. In the nature of their being creature and creator
Are in substance one.
They differ only
In adjuncts and awareness.
25. Seeing oneself free of all attributes
Is to see the Lord,
For He shines ever as the pure Self.
26. To know the Self is but to be the Self,
For It is non-dual.
In such knoweldge
One abides as That.
27. That is true knowledge which transcends
Both knowledge and ignorance,
For in pure knowledge
Is no object to be known.
28. Having known one's nature one abides
As being with no beginning and no end
In unbroken consciousness and bliss.
29. Abiding in this state of bliss
Beyond bondage and release,
Is steadfastness
In service of the Lord.
30. All ego gone,
Living as That alone
Is penance good for growth,
Sings Ramana, the Self.

உள்ளது நாற்பது

மங்கலம்

1. உள்ளதல துள்ளவுணர் வுள்ளதோ வுள்ளபொரு
ளுள்ளலற வுள்ளத்தே யுள்ளதா - லுள்ளமெனு
முள்ளபொரு ளுள்ளலெவ னுள்ளத்தே யுள்ளபடி
யுள்ளதே யுள்ள லுணர்.
2. மரணபய மிக்குளவம் மக்களர ணை
மரணபவ மில்லா மகேசன் - சரணமே
சார்வர்தஞ் சார்வொடுதாஞ் சாவற்றூர் சாவெண்ணஞ்
சார்வரோ சாவா தவர்.

நூல்

1. நாமுலகங் காண்டலா னாவாஞ் சத்தியுள
வோர்முதலே யொப்ப லொருதலையே - நாமவுருச்
சித்திரமும் பார்ப்பானுஞ் சேர்படமு மாரொளியு
மத்தனையுந் தானு மவன்.
2. மும்முதலே யெம்மதமு முற்கொள்ளு மோர்முதலே
மும்முதலாய் நிற்குமென்று மும்முதலு - மும்முதலே
யென்னலகங் கார மிருக்குமட்டே யான்கெட்டுத்
தன்னிலையி னின்ற றலை.
3. உலகுமெய்பொய்த் தோற்ற முலகறிவா மன்றென்
றுலகுசக மன்றென் றுரைத்தெ - னுலகுவிட்டுத்
தன்னையோர்ந் தொன்றிரண்டு தானற்று நானற்ற
வந்நிலையெல் லார்க்குமொப் பாம்.
4. உருவந்தா னுயி னுலகுபர மற்று
முருவந்தா னன்றே லுவற்றி - னுருவத்தைக்
கண்ணுறுதல் யாவனெவன் கண்ணலாற் காட்சியுண்டோ
கண்ணதுதா னந்தமிலாக் கண்.

Ulladu Narpadu

Invocation

1. Unless Reality exists, can thought of it arise? Since, void of thought, Reality exists within as Heart, how to know the Reality we term the Heart? To know That is merely to be That in the Heart.¹
2. When those who are in dread of death seek refuge at the feet of the deathless, birthless Lord Supreme, their Ego and Attachments die; and they, now deathless, think no more of death.

The Text

1. Since we know the world, we must concede for both a common Source, single but with the power of seeming many. The picture of names and forms, the onlooker, the screen, the light that illumines, — all these are verily He.
2. On three entities — the individual, God and the world, — every creed is based. That 'The One becomes the Three' and that 'Always the Three are Three', are said only while the ego lasts. To lose the 'I' and in the Self to stay is the State Supreme.
3. 'The World is true'; 'No, it is a false appearance'; 'The World is Mind'; 'No, it is not'; 'The World is pleasant'; 'No, it is not'; — What avails such talk? To leave the world alone and know the Self, to go beyond all thought of One and Two, this egoless condition is the common goal of all.
4. If Self has form, the world and God likewise have form. If Self is without form, by whom and how can form (of world and God) be seen? Without the eye, can there be sight or spectacle? The Self, the Real Eye, is infinite.

¹ The first sentence may also be rendered thus: Can there be Knowledge of Reality other than existing as Reality?

5. உடல்பஞ்ச கோச வருவதன லேந்து
முடலென்னுஞ் சொல்லி லொடுங்கு - முடலன்றி
யுண்டோ வுலக முடல்விட் டுலகத்தைக்
கண்டா ருளரோ கழறு.
6. உலகைம் புலன்க ளுருவேறன் றவ்வைம்
புலனைம் பொறிக்குப் புலன - முலகைமன
மொன்றைம் பொறிவாயா லோர்ந்திடுத லான்மனத்தை
யன்றியுல குண்டோ வறை.
7. உலகறிவு மொன்ற யுதித்தொடுங்கு மேனு
முலகறிவு தன்ன லொளிரு - முலகறிவு
தோன்றிமறை தற்கிடனய்த் தோன்றிமறை
யாதொளிரும்
பூன்றமா மஃதே பொருள்.
8. எப்பெயரிட் டெவ்வுருவி லேத்தினுமார் பேருருவி
லப்பொருளைக் காண்வழிய தாயினுமம் -
மெய்ப்பொருளி
னுண் மையிற்ற னுண்மையினை யோர்ந்தொடுங்கி
யொன்றுதலே
யுண்மையிற் காண லுணர்.
9. இரட்டைகண் முப்புடிக ளென்றுமொன்று பற்றி
யிருப்பவா மவ்வொன்றே தென்று - கருத்தினுட்
கண்டாற் கழலுமவை கண்டவ ரேயுண்மை
கண்டார் கலங்காரே காண்.
10. அறியாமை விட்டறிவின் ருமறிவு விட்டவ்
வறியாமை யின்றருகு மந்த - வறிவு
மறியா மையுமார்க்கென் றம்முதலாந் தன்னை
யறியு மறிவே யறிவு.

5. The body is made up of the five sheaths;² in the term body all the five are included. Without the body the world is not. Has one without the body ever seen the world?
6. The world is made up of the five kinds of sense perceptions and nothing else. And those perceptions are felt as objects by the five senses. Since through the senses the mind alone perceives the world, is the world other than the mind?
7. Though the world and mind rise and fade together, the world shines by the light of the mind. The ground whence the world and mind arise, and wherein they set, that Perfection rises not nor sets but ever shines. That is Reality.
8. Under whatever name or form we worship It, It leads us on to knowledge of the nameless, formless Absolute. Yet, to see one's true Self in the Absolute, to subside into It and be one with It, this is the true Knowledge of the Truth.
9. 'Twos' and 'Threes' depend upon one thing, the ego. If one asks in one's Heart, 'What is this ego?' and finds it, they slip away. Only those who have found this know the Truth, and they will never be perplexed.³
10. There is no knowledge without ignorance; and without knowledge ignorance cannot be. To ask, 'Whose is this knowledge? Whose this ignorance?' and thus to know the Primal Self, this alone is Knowledge.

² The five sheaths include the mental.

³ "Twos" are pairs like pleasure-pain, knowledge-ignorance "three" are triads like the knower, knowledge and the known.

11. அறிவுறுந் தன்னை யறியா தயலை
யறிவ தறியாமை யன்றி – யறிவோ
வறிவயற் காதாரத் தன்னை யறிய
வறிவறி யாமை யறும்.
12. அறிவறி யாமையு மற்றதறி வாமே
யறியும துண்மையறி வாகா – தறிதற்
கறிவித்தற் கன்னியமின் ருயவிர்வ தாற்று
னறிவாகும் பாழன் றறி.
13. ஞானமாந் தானேமெய் நானாவா ஞானமஞ்
ஞானமாம் பொய்யாமஞ் ஞானமுமே – ஞானமாந்
தன்னையன்றி யின்றணிக டாம்பலவும் பொய்மெய்யாம்
பொன்னையன்றி யுண்டோ புகல்.
14. தன்மையுண்டேன் முன்னிலைப டர்க்கைக டாமுளவாந்
தன்மையி னுண்மையைத் தானாய்ந்து – தன்மையறின்
முன்னிலைப டர்க்கை முடிவுற்றென் ருயொளிருந்
தன்மையே தன்னிலைமை தான்.
15. நிகழ்வினைப் பற்றி யிறப்பெதிர்வு நிற்ப
நிகழ்கா லவையு நிகழ்வே – நிகழ்வொன்றே
யின்றுண்மை தேரா திறப்பெதிர்வு தேரவுன
லொன்றின்றி யெண்ண வுனல்.
16. நாமன்றி நாளேது நாடேது நாடுங்கா
ஞமுடம்பே ஞாண்டி ஞாம்படுவ – நாமுடம்போ
நாமின்றன் றென்றுமொன்று நாடிங்கங் கெங்குமொன்று
ஞமுண்டு நாணடி னும்.

11. Without knowing the Self that knows, to know all objects is not knowledge; it is only ignorance. Self, the ground of knowledge and the non-Self, being known, both knowledge and ignorance fall away.
12. True Knowledge is being devoid of knowledge as well as ignorance of objects. Knowledge of objects is not true knowledge. Since the Self shines self-luminous, with nothing else for It to know, with nothing else to know It, the Self is Knowledge. Nescience It is not.
13. The Self that is Awareness, that alone is true. The knowledge which is various is ignorance. And even ignorance, which is false, cannot exist apart from the Self. False are the many jewels, for apart from gold, which alone is true, they cannot exist.
14. 'You' and 'he' — these appear only when 'I' does. But when the nature of the 'I' is sought and the ego is destroyed, 'you' and 'he' are at an end. What shines then as the One alone is the true Self.
15. Past and future are dependent on the present. The past was present in its time and the future will be present too. Ever-present is the present. To seek to know the future and the past, without knowing the truth of time today, is to try to count without the number 'One'.
16. Without us there is no time nor space. If we are only bodies, we are caught up in time and space. But are we bodies? Now, then and always, — here, now and everywhere — we are the same. We exist, timeless and spaceless we.

17. உடனே தன்னை யுணராரக் குணர்த்தாரக்
குடலளவே நான்ற னுணராரக் - குடலுள்ளே
தன்னுணர்ந்தாரக் கெல்லையறத் தானொளிரு நானிதுவே
யின்னவர்தம் பேதமென வெண்.
18. உலகுண்மை யாகு முணர்வில்லார்க் குள்ளார்க்
குலகளவா முண்மை யுணராரக் - குலகினுக்
காதார மாயுருவற் ருருமுணர்ந் தாருண்மை
யீதாகும் பேதமிவர்க் கெண்.
19. விதிமதி மூல விவேக மிலார்க்கே
விதிமதி வெல்லும் விவாதம் - விதிமதிகட்
கோர்முதலாந் தன்னை யுணர்ந்தா ரவைதணந்தார்
சார்வரோ பின்னுமவை சாற்று.
20. காணுந் தனைவிட்டுத் தான்கடவு னைக்காணல்
காணு மனோமயமாங் காட்சிதனைக் - காணுமவன்
ருன்கடவுள் கண்டானுந் தன்முதலைத் தான்முதல்போய்த்
தான்கடவு ளன்றியில தால்.
21. தன்னைத்தான் காண றலைவன் றனைக்காண
லென்னும்பன் னூலுண்மை யென்னையெனின்-
காணலெவன் ருனொன்றிற் காணவொணு தேற்றலைவற்
காணலெவ னூணாதல் காண்.
22. மதிக்கொளி தந்தம் மதிக்கு ளொளிரு
மதியினை யுள்ளே மடக்கிப் - பதியிற்
பதித்திடுத லன்றிப் பதியை மதியான்
மதித்திடுத லெங்ஙன் மதி.

17. To those who do not know the Self and to those who do, the body is the 'I'. But to those who do not know the Self the 'I' is bounded by the body; while to those who within the body know the Self the 'I' shines boundless. Such is the difference between them.
18. To those who do not know and to those who do, the world is real. But to those who do not know, Reality is bounded by the world; while to those who know, Reality shines formless as the ground of the world. Such is the difference between them.
19. The debate, 'Does free will prevail or fate?' is only for those who do not know the root of both. Those who have known the Self, the common source of free-will and of fate, have passed beyond them both and will not return to them.
20. To see God and not the Self that sees is only to see a projection of the mind. It is said that God is seen by him alone who sees the Self; but one who has lost the ego and seen the Self is none other than God.
21. When scriptures speak of 'seeing the Self' and 'seeing God', what is the truth they mean? How to see the Self? As the Self is one without a second, it is impossible to see it. How to see God? To see Him is to be consumed by Him.
22. Without turning inwards and merging in the Lord His light that shines within the mind and lends it all its light, how can we know the Light of Lights with the borrowed light of the mind?

23. நானென்றித் தேக நவிலா துறக்கத்து
நானின்றென் ருரு நவில்வதிலை - நானென்
றெழுந்தபி னெல்லா மெழுமிந்த நானெங்
கெழுமென்று நுண்மதியா லெண்.
24. சடவுடனா னென்னாது சச்சித் துதியா
துடலளவா நானென் றுதிக்கு - மிடையிலிது
சிச்சடக்கி ரந்திபந்தஞ் சீவனுட்ப மெய்யகந்தை
யிச்சமு சாரமன மெண்.
25. உருப்பற்றி யுண்டா முருப்பற்றி நிற்கு
முருப்பற்றி யுண்டுமிக வோங்கு - முருவிட்
டுருப்பற்றுந் தேடினா லோட்டம் பிடிக்கு
முருவற்ற பேயகந்தை யோர்.
26. அகந்தையுண் டாயி னனைத்துமுண் டாகு
மகந்தையின் றேலின் றனைத்து - மகந்தையே
யாவுமா மாதலால் யாதிதென்று நாடலே
யோவுதல் யாவுமென வோர்.
27. நானுதியா துள்ளநிலை நாமதுவா யுள்ளநிலை
நானுதிக்குந் தானமதை நாடாம - னானுதியாத்
தன்னிழப்பைச் சார்வதெவன் சாராமற் றுனதுவாந்
தன்னிலையி னிற்பதெவன் சாற்று.
28. எழும்பு மகந்தை யெழுமிடத்தை நீரில்
விழுந்த பொருள்காண வேண்டி - முழுகுதல்போற்
கூர்ந்தமதி யாற்பேச்சு மூச்சடக்கிக் கொண்டுள்ளே
யாழ்ந்தறிய வேண்டு மறி.
29. நானென்று வாயா னவிலாதுள் ளாழ்மனத்தா
னானென்றெங் குந்துமென நாடுதலே - ஞானநெறி
யாமன்றி யன்றிதுநா னுமதுவென் றுன்னுணை
யாமதுவி சாரமா மா.

23. The body says not it is 'I'. And no one says, "In sleep there is no 'I'." When 'I' arises all (other) things arise. Whence this 'I' arises, search with a keen mind.

24. The body which is matter says not 'I'. Eternal Awareness rises not nor sets. Betwixt the two, bound by the body, rises the thought of 'I'. This is the knot of matter and Awareness. This is bondage, jiva, subtle body, ego. This is samsara, this is the mind.

25. Holding a form it rises; holding a form it stays; holding and feeding on a form it thrives. Leaving one form, it takes hold of another. When sought, it takes to flight. Such is the ego-ghost with no form of its own.

26. When the ego rises all things rise with it. When the ego is not, there is nothing else. Since the ego thus is everything, to question "What is this thing?" is the extinction of all things.

27. 'That' we are, when 'I' has not arisen. Without searching whence the 'I' arises, how to attain the self-extinction where no 'I' arises? Without attaining self-extinction, how to stay in one's true state where the Self is 'That'?

28. Controlling speech and breath, and diving deep within oneself — like one who, to find a thing that has fallen into water, dives deep down — one must seek out the source whence the aspiring ego springs.

29. Cease all talk of 'I' and search with inward diving mind whence the thought of 'I' springs up. This is the way of wisdom. To think, instead, "I am not this, but That I am", is helpful in the search, but it is not the search itself.

30. நானா ரெனமனமுண் ணாடியுள நண்ணவே
நானா மவன்றலை நாணமுற – நானாளைத்
தோன்றுமொன்று தானாகத் தோன்றினுநா னன்றுபொருள்
பூன்றமது தானும் பொருள்.
31. தன்னை யழித்தெழுந்த தன்மயா னந்தருக்
கென்னை யுளதொன் றியற்றுதற்குத் – தன்னையலா
தன்னிய மொன்று மறியா ரவர்நிலைமை
யின்னதென் றுன்ன லெவன்.
32. அதுநீயென் றம்மறைக ளார்த்திடவுந் தன்னை
யெதுவென்று தான்றேர்ந் திராஅ – ததுநா
னிதுவன்றென் றெண்ணலுர னின்மையினு லென்று
மதுவேதா னுயமர்வ தால்.
33. என்னை யறியேனா னென்னை யறிந்தேனா
னென்ன னகைப்புக் கிடனாகு – மென்னை
தனைவிடய மாக்கவிரு தானுண்டோ வொன்று
யனைவரனு பூதியுண்மை யால்.
34. என்று மெவர்க்கு மியல்பா யுளபொருளை
யொன்று முளத்து ளுணர்ந்துநிலை – நின்றிடா
துண்டின் றுருவருவென் றென்றிரண் டன்றென்றே
சண்டையிடன் மாயைச் சழக்கு.
35. சித்தமா யுள்பொருளைத் தேர்ந்திருத்தல் சித்திபிற
சித்தியெலாஞ் சொப்பனமார் சித்திகளே – நித்திரைவிட்
டோர்ந்தா லவைமெய்யோ வுண்மைநிலை நின்று
பொய்ம்மை
தீர்ந்தார் தியங்குவரோ தேர்.

30. When the mind turns inward seeking 'Who am I?' and merges in the Heart, then the 'I' hangs down his head in shame and the One 'I' appears as Itself. Though it appears as 'I-I', it is not the ego. It is Reality, Perfection, the Substance of the Self.
31. For him who is the Bliss of Self arising from extinction of the ego, what is there to do? He knows nothing other than this Self. How to conceive the nature of his state?
32. When the Vedas have declared, 'Thou art That' — not to seek and find the nature of the Self and abide in It, but to think 'I am That, not This' is want of strength. Because, That abides for ever as the Self.
33. To say 'I do not know myself' or 'I have known myself' is cause for laughter. What? Are there two selves, one to be known by the other? There is but One, the Truth of the experience of all.
34. The natural and true Reality for ever resides in the Heart of all — not to realize It there and stay in It — but to quarrel:— 'It is', 'It is not', 'It has form', 'It has not form'; 'It is one', 'It is two', 'It is neither' — this is the mischief of maya.
35. To discern and abide in the ever-present Reality is true attainment. All other attainments are like powers enjoyed in a dream. When the sleeper wakes, are they real? Those who stay in the state of Truth, having cast off the unreal — will they ever be deluded?

36. நாமுடலென் றெண்ணினல நாமதுவென் றெண்ணுமது
நாமதுவா நிற்பதற்கு நற்றுணையே - யாமென்று
நாமதுவென் றெண்ணுவதே னன்மனித
னென்றெனுமோ நாமதுவா நிற்குமத னால்.
37. சாதகத்தி லேதுவிதஞ் சாத்தியத்தி லத்துவித
மோதுகின்ற வாதமது முண்மையல - வாதரவாய்த்
தான்றேடுங் காலுந் தனையடைந்த காலத்துந்
தான்றசம னன்றியார் தான்.
38. வினைமுதலா மாயின் விளைபயன் றுய்ப்போம்
வினைமுதலா ரென்று வினவித் - தனையறியக்
கர்த்தத் துவம்போய்க் கருமமுன் றுங்கழலு
நித்தமா முத்தி நிலை.
39. பத்தலா னென்னுமட்டே பந்தமுத்தி சிந்தனைகள்
பத்தலா ரென்றுதன்னைப் பார்க்குங்காற் - சித்தமாய்
நித்தமுத்தன் ருனிற்க நிற்காதேற் பந்தசிந்தை
முத்திசிந்தை முன்னிற்கு மோ.
40. உருவ மருவ முருவருவ மூன்று
முறுமுத்தி யென்னி லுரைப்ப - னுருவ
மருவ முருவருவ மாயு மகந்தை
யுருவழிதன் முத்தி யுணர்.

36. If we think we are the body, then to tell ourselves, 'No, I am That', is helpful to abide as That. Yet — since ever we abide as That — why should we always think, 'I am That?' Does one ever think, 'I am a man'?
37. 'During the search, duality; on attainment, unity' — This doctrine too is false. When eagerly he sought himself and later when he found himself, the tenth man in the story was the tenth man and none else (ten men crossed a stream and wanted to make sure they were all safe. In counting, each one left himself out and found only nine. A passerby gave each a blow and made them count the ten blows).
38. If we are the doers of deeds, we should reap the fruits they yield. But when we question, 'Who am I, the doer of this deed?' and realize the Self, the sense of agency is lost and the three karmas slip away. And Eternal is this Liberation.
39. Thoughts of bondage and of freedom last only as long as one feels, 'I am bound'. When one inquires of oneself, 'Who am I, the bound one?' the Self, Eternal, everfree, remains. The thought of bondage goes; and with it goes the thought of freedom too.
40. If asked, 'Which of these three is final liberation:— With form, without form, or with-and-without-form?' I say, "Liberation is the extinction of the ego which enquires — 'With form, without form, or with-and-without-form'?"

உள்ளது நாற்பது - அனுபந்தம்

மங்கலம்

எதன்கண்ணே நிலையாகி யிருந்திடுமில்
வுலகமெல மெதன தெல்லா
மெதனின்றிவ் வனைத்துலகு மெழுமோமற்
றிவையாவு மெதன்பொ ருட்டா
மெதனாலிவ் வையமெலா மெழுந்திடுமில்
வெல்லாமு மெதுவே யாகு
மதுதானே யுளபொருளாஞ் சத்தியமா
மச்சொருப மகத்தில் வைப்பாம்.

ஸத்ஸங்கம்

1. சத்திணக் கத்தினூற் சார்பகலுஞ் சார்பகலச்
சித்தத்தின் சார்பு சிதையுமே - சித்தச்சார்
பற்று ரலைவிலதி லற்றாச்சீ வன்முத்தி
பெற்று ரவரிணக்கம் பேண்.
2. சாதுறவு சாரவுளஞ் சார்தெளிவி சாரத்தா
லேதுபர மாம்பதமிங் கெய்துமோ - வோதுமது
போதகன னூற்பொருளாற் புண்ணியத்தாற்
பின்னுமொரு
சாதகத்தாற் சாரவொணு தால்.
3. சாதுக்க ளாவார் சகவாச நண்ணினு
லேதுக்கா மிந்நியம மெல்லாமு - மேதக்க
தண்டென்றன் மாருதந் தான்வீச வேவிசிறி
கொண்டென்ன காரியநீ கூறு.
4. தாபந்தண் சந்திரனூற் றையியநற் கற்பகத்தாற்
பாபந்தான் கங்கையாற் பாறுமே - தாபமுத
லிம்முன்று மேகு மிணையில்லா சாதுக்க
டம்மா தரிசனத்தாற் றுன்.

Reality in Forty Verses: Supplement

Invocation

That which is the Support, the Soul, the Source, the Purpose and the Power of all this world, the Reality behind all this Appearance, That indeed exists. Let That, the Truth, abide in our heart.

The Text

1. In the company of sages, attachment vanishes; and with attachment, illusion. Freed from illusion, one attains stability, and thence liberation while yet alive. Seek therefore the company of sages.
2. Not by listening to preachers, nor by study of books, not by meritorious deeds nor by any other means can one attain that Supreme State, which is attainable only through association with the sages and the clear quest of the Self.
3. When one has learned to love the company of sages, wherefore all these rules of discipline? When a pleasant, cool southern breeze is blowing, what need is there for a fan?
4. Fever is overcome by the cool light of the moon; want by the good wish-yielding tree; and sin by the Holy Ganges. Those three — fever and want and sin all flee at the august sight of the peerless sage.

5. கம்மயமாந் தீர்த்தங்கள் கன்மண்ணுந் தெய்வங்க
ளம்மகத்துக் கட்கிணையே யாகாவா - மம்மவவை
யெண்ணினு ளாற்றுய்மை யேய்விப்ப சாதுக்கள்
கண்ணினுற் கண்டிடவே காண்.
6. தேவனா ரார்மனந் தேருவ னென்மன
மாவியா மென்னா லறிபடுமே - தேவனீ
யாகுமே யாகையா லார்க்குஞ் சுருதியா
லேகனாந் தேவனே யென்று.
7. ஒளியுனக் கெதுபக லினனெனக் கிருள்விளக்
கொளியுண ரொளியெது கணதுண ரொளியெது
வொளிமதி மதியுண ரொளியெது வதுவக
மொளிதனி லொளியுநீ யெனகுரு வகமதே.
8. இதயமாங் குகையி னூப்ப ணைகமாம் பிரம்ம மாத்ர
மதுவக மகமா நேரே யவிர்ந்திடு மான்மா வாக
விதயமே சார்வாய் தன்னை யெண்ணியா ழலது வாயு
வதனுட னுழ்ம னத்தா லான்மாவி னிட்ட னுவாய்.
9. அகக்கம லத்தே யமல வசல
வகமுருவ மாகு மறிவே - தகத்தை
யகற்றிடுவ தாலவ் வகமா மறிவே
யகவீ டளிப்ப தறி.

5. Holy rivers, which are only water, and idols, which are made of stone and clay, are not as mighty as the sages are. For while they make one pure in course of countless days, the sage's eyes by a mere glance purify at once.
6. Disciple: 'Who is God?'
Master: 'He who knows the mind.'
D: 'My Self, the Spirit, knows my mind.'
M: 'Therefore you are God; and also because the sruti declares that there is only one God, the Knower.'
7. Master : 'By what light do you see?'
Disciple : 'The sun by day, the lamp by night.'
M : 'By what light do you see these lights?'
D : 'The eye.'
M : 'By what light do you see the eye?'
D : 'The mind.'
M : 'By what light do you know the mind?'
D : 'My Self.'
M : 'You then are the Light of Lights.'
D : 'Yes, That I am.'
8. In the centre of the Heart-Cave there shines alone the one Brahman as the 'I, I', the Atman. Reach the Heart by diving deep in quest of the Self, or by controlling the mind with the breath, and stay established in the Atman.¹
9. In the lotus of the Heart is pure and changeless Consciousness in the form of the Self. When the ego is removed, this Consciousness of Self bestows liberation of soul.

¹ In 1915 when Bhagavan was living in Virupaksha cave, a young devotee, Jagadishwara Sastri, wrote on a piece of paper in Sanskrit the words hridaya kuhara madhye (in the interior of the heart-cavern). He then went out on some business. When he returned he found to his surprise a complete Sanskrit verse beginning with those words and learned that Bhagavan had written it. This verse was later translated into Tamil by Bhagavan and incorporated in the Forty Verses Supplement. Kavyakanta Ganapati Muni also included this verse in his Sri Ramana Gita.

10. தேகங் கடநிகர் சடமிதற் ககமெனுந் திகழ்விலதா
 னாகஞ் சடலமி றுயிலினி றினமுறு நமதியலாற்
 கோகங் கரனெவ னுளனுணர்ந் துளருளக் குகையுள்ளே
 சோகம் புரணவ ருணகிரி சிவவிபு சுயமொளர்வான்.
11. பிறந்த தெவன்றன் பிரமமூ லத்தே
 பிறந்ததெவ னுனென்று பேணிப் – பிறந்தா
 னவனே பிறந்தா னவனிதமு னீச
 னவனவன வன்றினமு நாடு.
12. இழிவுடல்யா னென்ன லிகந்திடுக வென்று
 மொழிவிலின் பாந்தன்னை யோர்க – வழியு
 முடலோம்ப லோடுதனை யோரவுனல் யாறு
 கடக்கக் கராப்புணைகொண் டற்று.
13. தானந் தவம்வேள்வி தன்மம்யோ கம்பத்தி
 வானம் பொருள்சாந்தி வாய்மையருள் – மோனநிலை
 சாகாமற் சாவறிவு சார்துறவு வீடின்பந்
 தேகானம் பாவமற றேர்.
14. வினையும் விபுத்தி வியோகமஞ் ஞான
 மினையவையார்க் கென்றாய்ந் திடலே – வினைபத்தி
 யோகமுணர் வாய்ந்திடநா னின்றியவை யென்றுமிரு
 னாகமன லேயுண்மை யாம்.
15. சத்தியினுற் ருமியங்குந் தன்மையுண ராதகில
 சித்திகணுஞ் சேர்வமெனச் சேட்டிக்கும் – பித்தார்கூத்
 தென்னை யெழுப்பிவிடி னெம்மட்டித் தெவ்வரெனச்
 சொன்னமுட வன்கதையின் சோடு.

10. The body is like an earthen pot inert. Because it has no consciousness of 'I', and because daily in bodiless sleep we touch our real nature, the body is not 'I'. Then who is this 'I'? Where is this 'I'? In the Heart-Cave of those that question thus, there shineth forth as 'I', Himself, the Lord Siva of Arunachala.
11. Who is born? It is only he who asks 'Whence am I born?' that is truly born in Brahman, the Prime Source. He indeed is born eternally; He is the Lord of Saints; He is the ever-new.
12. Cast off the notion, 'This vile flesh am I,' and seek the ceaseless bliss of Self. To seek the Self while cherishing this perishing flesh is like trying to cross a stream by clinging to a crocodile.
13. The way of charity, penance, sacrifice, dharma, yoga and bhakti; and the Goal of Heaven, Reality, Peace, Truth, Grace, Silence, Stability, Deathless death, Knowledge, Renunciation, Liberation, Bliss; — all this is only ceasing to think that the body is the Self.
14. What is action, or devotion, or union, or knowledge? It is to inquire, 'Whose is action, or indifference, or separateness, or ignorance?' Inquiring thus, the ego vanishes. To abide as the Self, wherein these eight have never been, this is True existence.
15. Not realizing that they themselves are moved by energy not their own, some fools are busy seeking miraculous powers. Their antics are like the boast of the cripple who said to his friends: 'If you raise me to my feet, these enemies are nothing before me.'

16. சித்தத்தின் சாந்தியதே சித்தமா முத்தியெனிற்
சித்தத்தின் செய்கையின்றிச் சித்தியாச் - சித்திகளிற்
சித்தஞ்சேர் வாரெங்ஙன் சித்தக் கலக்கந்தீர்
முத்திசுகந் தோய்வார் மொழி.
17. பூபரந் தாங்கவிறை போலியுயிர் தாங்கலது
கோபுரந் தாங்கியுருக் கோரணிகாண் - மாபரங்கொள்
வண்டிசெலு வான்சமையை வண்டிவை யாதுதலை
கொண்டுநலி கொண்டதெவர் கோது.
18. இருமுலை நடுமார் படிவயி நிதன்மே
லிருமுப் பொருளுள நிறம்பல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்ப லரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்.
19. அதன்முக மிகலுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமர்ந்துள திருந்தம
மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருப்பிடம்.
20. இதயமலர்க் குகையகமா யிலகிறையே
குகேசனென வேத்தப் பட்டோ
னிதமனைய குகேசன்யா னெனுஞ்சோகம்
பாவனைதா னின்னு டம்பிற்
நிதமுறுநா னெனுந்திடம்போ லப்பியாச
பலத்தாலத் தேவாய் நிற்கிற்
சிதையுடனா னெனுமவித்தை செங்கதிரோ
னெதிரிருள்போற் சிதையு மன்றே.

16. Since the stilling of the mind is true liberation and miraculous powers are unattainable without an act of the mind, how can they whose mind is set on such powers enter the bliss of liberation which is the ending of all stir of mind?
17. While God sustains the burden of the world, the spurious ego assumes its burden grimacing like an image on a tower seeming to support it. If the traveller in a carriage which can carry any weight does not lay his luggage down but carries it painfully on his head, whose is the fault?
18. Between the two paps, below the chest, above the stomach, there are six organs of various colours. Of these, one, looking like a lily bud, is the Heart, at two digits' distance to the right of the centre.
19. Its mouth is closed. Within its cavity is seated a heavy darkness, filled with all desires; all the great nerves are centred there; the home it is of breath, mind, light of knowledge.
20. The Lord whose home is the interior of the Heart-Lotus is extolled as Lord of the Cave. If by force of practice the feeling 'I am He, I am the Lord of the Cave' becomes firmly established, as firmly as your present notion that you are the ego is established in the body, and thus you stand forth as that Lord of the Cave, the illusion that you are the perishable body will vanish like darkness before the rising sun.

21. எப்பெருங்கண் ணுடியின்கண் ணிவையாவு
 நிழலாக வெதிரே தோன்று
 மிப்பிரபஞ் சத்துயிர்கட் கெல்லாமவ்
 விதயமென விசைப்ப தேதோ
 செப்புதியென் றேவினவு மிராமனுக்கு
 வசிட்டமுனி செப்புகின்ற
 னிப்புவிபி னுயிர்க்கெல்லா மிதயமிரு
 விதமாகு மெண்ணுங் காலே.
22. கொளத்தக்க துந்தள்ளத் தக்கதுமா
 மிவ்விரண்டின் கூறு கேளா
 யளத்தற்கா முடம்பின்மார் பகத்தொரிடத்
 திதயமென வமைந்த வங்கந்
 தளத்தக்க தோரறிவா காரவித
 யங்கொள்ளத் தக்க தாமென்
 றுளத்துட்கொள் ளஃதுள்ளும் புறமுமுள
 துள்வெளியி லுள்ள தன்றும்.
23. அதுவேமுக் கியவிதய மதன்கண்ணிவ்
 வகிலமுமே யமர்ந்தி ருக்கு
 மதுவாடி யெப்பொருட்கு மெல்லாச்செல்
 வங்கட்கு மதுவே யில்ல
 மதனாலே யனைத்துயிர்க்கு மறிவதுவே
 யிதயமென வறைய லாகுஞ்
 சிதையாநிற் குங்கற்போற் சடவுடலி
 னவயவத்தோர் சிறுகு றன்றல்.
24. ஆதலின லறிவுமய மாஞ்சுத்த
 விதயத்தே யகத்தைச் சேர்க்குஞ்
 சாதனையால் வாதனைக ளொடுவாயு
 வொடுக்கமுமே சாருந் தானே.
25. அகில வுபாதி யகன்ற வறிவே
 தகமச் சிவமென் றனிச – மகத்தே
 யகலாத் தியான மதன லகத்தி
 னகிலவா சத்தி யகற்று.

21. When Rama asked, “Which is the great mirror in which we see these images of things? What is it that is called the heart of all the beings in the world?” Vasishta answered, “When we reflect we see that all the beings in the world have two different Hearts.

22. “One of these is worth acceptance, the other worth rejection. Listen how they differ. The organ called the heart placed somewhere in the chest of the physical body is worth rejection. The Heart which is of the form of Pure Awareness is worth acceptance; it is both within and without — it has no inside or out.

23. “That indeed is the essential Heart and in it all this world abides. It is the mirror in which all things are seen. It is the source of all wealth. Hence Awareness may be termed the Heart of all beings. The heart is not a part of the perishable body inert like a stone.”

24. Therefore by the practice of merging the ego in the pure Heart which is all Awareness, the tendencies of the mind as well as the breath will be subdued.

25. By constantly meditating in the Heart, ‘That pure unconditioned Awareness that is Siva, That am I’, remove all attachment of the ego.

26. விதவிதமா நிலைகளெலாம் விசாரஞ் செய்து
 மிச்சையறு பரமபதம் யாதொன் றுண்டோ
 வதனையே திடமாக வகத்தாற் பற்றி
 யனவரத முலகில்வினை யாடு வீரா
 வெதுசகல விதமான தோற்றங் கட்டு
 மெதார்த்தமதா யகத்துளதோ வதைய நிந்தா
 யதனூலப் பார்வையினை யகலா தென்று
 மாசைபோ லுலகில்வினை யாடு வீரா.
27. போலிமன வெழுச்சிமகிழ் வுற்றே னுகிப்
 போலிமனப் பதைப்புவெறுப் புற்றே னுகிப்
 போலிமுயல் வாந்தொடக்க முற்றே னுகிப்
 புரையிலனா யுலகில்வினை யாடு வீரா
 மாலைனும்பல் கட்டுவிடு பட்டோ னுகி
 மன்னுசம னுகியெல்லா நிலைமைக் கண்ணும்
 வேலைகள்வே தடத்தியைவ வெளியிற் செய்து
 வேண்டியவா றுலகில்வினை யாடு வீரா.
28. அறிவுண்மை நிட்டனா மாண்மவித் தாவா
 னறிவாற் புலன்செற்ற னார்தா - னறிவங்கி
 யாவனறி வாங்குலிசத் தான்கால காலனவன்
 சாவினைமாய் வீரனெனச் சாற்று.
29. தத்துவங் கண்டவற்குத் தாமே வளருமொளி
 புத்திவலு வும்வசந்தம் போந்ததுமே - யித்தரையிற்
 ருருவழ காதி சகல குணங்களுஞ்
 சேர விளங்கலெனத் தேர்.
30. சேய்மையுளஞ் சென்றுகதை கேட்பார்போல் வாதனைக
 டேய்மனஞ்செய் துஞ்செய்யா தேயவகை -
 டோய்மனஞ்செய்
 தின்றேனுஞ் செய்ததே யிங்கசைவற் றுங்கனவிற்
 குன்றேறி வீழ்வார் குழி.

26. Having investigated the various states of being, and seizing firmly by the mind that State of Supreme Reality, play your part, O hero, ever in the world. You have known the Truth which is at the heart of all kinds of appearances. Without ever turning away from that Reality, play in the world, O hero, as if in love with it.

27. Seeming to have enthusiasm and delight, seeming to have excitement and aversion, seeming to exercise initiative and perseverance, and yet without attachment, play, O hero, in the world. Released from all bonds of attachment and with equanimity of mind, acting outwardly in all situations in accordance with the part you have assumed, play as you please, O hero, in the world.

28. He who by Knowledge of the Atman is established in the Truth, he who has vanquished the five senses — call him the fire of knowledge, the wielder of the thunderbolt of Knowledge, the Conqueror of Time and the Hero who has slain death.

29. Just as on the earth with the coming of spring the tree shines in fresh beauty of foliage, even so he who has seen the Truth will shine with growing lustre, intelligence and power.

30. Like one to whom a tale is told while his thoughts are wandering far away, the mind which is free from attachment is inactive while it acts. But the mind immersed in attachments is active, though it does not act, like the sleeper lying motionless here, who in his dream climbs a hill and tumbles down.

31. வண்டிதயில் வானுக்கவ் வண்டிசெல னிற்றலொடு
வண்டிதனி யுற்றிடுதன் மானுமே - வண்டியா
மூனவுட லுள்ளே யுறங்குமெய்ஞ் ஞானிக்கு
மானதொழி னிட்டையறக் கம்.
32. நனவு கனவுதுயி னுடுவார்க் கப்பா
னனவு துயிற்றுரிய நாமத் - தெனுமத்
துரிய மதேயுளதாற் றேன்றுமூன் றின்றற்
றுரிய வதீதந் துணி.
33. சஞ்சிதவா காமியங்கள் சாராவா ஞானிக்கூழ்
விஞ்சுமெனல் வேற்றூர்கேள் விக்குவிளம்-ஞ்சொல்லாம்
பர்த்தாபோய்க் கைம்மையுருப் பத்தினியெஞ்
சாததுபோற்
கர்த்தாபோ மூவினையுங் காண்.
34. மக்கண் மனைவிமுதன் மற்றவர்க ளற்பமதி
மக்கட் கொருகுடும்ப மானவே - மிக்ககல்வி
யுள்ளவர்த முள்ளத்தே யொன்றலபன் னூற்குடும்ப
முள்ளதுயோ கத்தடையா யோர்.
35. எழுத்தறிந்த தாம்பிறந்த தெங்கேயென் றெண்ணி
யெழுத்தைத் தொலைக்க வெணுதோ - ரெழுத்தறிந்தென்
சத்தங்கொ ளெந்திரத்தின் சால்புற்றார் சோணகிரி
வித்தகனே வேரூர் விளம்பு.
36. சுற்று மடங்காரிற் கல்லாதா ரேயுய்ந்தார்
பற்று மதப்பேயின் பாலுய்ந்தார் - சுற்றுபல
சிந்தைவாய் நோயுய்ந்தார் சீர்தேடி யோடலுய்ந்தா
ருய்ந்ததொன் றன்றென் றுணர்.

31. As the movement of the cart, its standing still and its being unyoked are to the passenger asleep in the cart, even so are action, contemplation and sleep to the Sage asleep in the cart of his body.
32. For one who seeks waking, dreaming or sleep there is a state beyond these three, a wakeful sleep, a fourth state called the turiya. But because this turiya state alone is real and the three apparent states are illusory, the 'fourth' state is indeed the transcendental state.
33. The statement that the jnani retains prarabdha while free from sanchita and agami is only a formal answer to the questions of the ignorant. Of several wives none escapes widowhood when the husband dies; even so, when the doer goes, all three karmas vanish.²
34. For unlearned folk there is only one family consisting of wife, children and dependants. But in the mind of those with much learning there are many families of books, theories and opinions as obstacles to yoga.
35. What is the use of letters to those lettered folk who do not seek to wipe out the letters of fate by inquiring, 'Whence are we born?' What else are they but gramophones, O Lord of Arunachala? They learn and repeat words without realizing their meaning.
36. The unlettered are easier saved than those who are learned but unsubdued. The unlettered are free from the clutches of the demon Pride, they are free from the malady of many whirling thoughts and words; they are free from the mad pursuit of wealth; they are free from many, many ills.

² Sanchita - Karma accumulated in the past; Agami - Karma to be worked out in the future; Prarabdha - Karma working out in the present.

37. எல்லா வுலகுந் துரும்பா யினுமறைக
 ளெல்லாமே கைக்கு ளிருந்தாலும் – பொல்லாப்
 புகழ்ச்சியாம் வேசிவசம் புக்கா ரடிமை
 யகலவிட லம்மா வரிது.
38. தானன்றி யாருண்டு தன்னையா ரென்சொலினென்
 ருன்றன்னை வாழ்த்துகினுந் தாழ்த்துகினுந் – தானென்ன
 தான்பிறரென் றேராமற் றன்னிலையிற் பேராமற்
 ருனென்று நின்றிடவே தான்.
39. அத்துவித மென்று மகத்துறுக வோர்போது
 மத்துவிதஞ் செய்கையி லாற்றற்க – புத்திரனே
 யத்துவித மூவுலகத் தாகுங் குருவினே
 டத்துவித மாகா தறி.
40. அகிலவே தாந்தசித் தாந்தசா ரத்தை
 யகமுண்மை யாக வறைவ – னகஞ்செத்
 தகமது வாகி லறிவுரு வாமவ்
 வகமதே மிச்ச மறி.

37. Though a man looks on the world as a wisp of straw and holds all sacred lore in his hand, it is hard for him to escape from thralldom if he has yielded to vile Flattery, the harlot.

38. Without thinking of oneself as apart from others, without swerving from one's true state, if one abides always in one's Self, who is there alien to one? What matters it what people say of one? What matters it if one praises or blames oneself?

39. Keep advaita within the heart. Do not ever carry it into action. Even if you apply it to all the three worlds, O Son, it is not to be applied to the Guru.

40. I shall declare truly the essence of the final doctrine of the Vedanta:— when the ego dies and becomes That, the Self of Pure Awareness, That alone abides.

(Translated by Prof. K. Swaminathan)

FIVE HYMNS TO ARUNACHALA AND OTHER POEMS OF SRI RAMANA MAHARSHI

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளின்
அருணாசல ஸ்துதி பஞ்சகமும்
பிற பாடல்களும்

Translated by Prof K. Swaminathan

ஆங்கில உரை: பேராசிரியர். கி. சுவாமிநாதன்

உரை தமிழாக்கம்: ப்ரீமதி மகாலக்ஷ்மி சூர்யாநந்தன்

ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம்

திருவண்ணாமலை-606 603

2001

Five Hymns to Arunachala and Other Poems of Sri Ramana Maharshi (Tamil & English) — English translation and commentary by Prof. K. Swaminathan and Tamil Translation to the commentary by Smt. Mahalakshmi Suryanandan.

© Sri Ramanasramam
Tiruvannamalai 606 603

I Edition - May 1977

(Published by Ramana Kendra, Delhi with Musical Notations)

II Edition - June 1988

(by Kanvashrama Trust, Tiruvannamalai 606 603)

III Edition - October 2001 (by Sri Ramanasramam)

Copies : 2000

CC No. : 1095

ISBN : 81-88225-00-2

Price : Rs.50/-

Publisher:

V.S. Ramanan

President

Sri Ramanasramam

Tiruvannamalai - 606 603

Ph : 37292 / 37200

E-mail:alagamma@vsnl.com

Printed by

Aridra Printers

Bangalore 560 003

Ph : 3346025

பதிப்புரை

சங்கர பகவத்பாதாள் அவர்களுக்குப் பின் ஞான மார்க்கத்தை தெள்ளத் தெளிய விளக்கியவர் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மகர்ஷி அவர்களே எனலாம். பல உருக்கமான துதிப் பாடல்களை அருளிய ஆதி சங்கரர் போலவே ரமண பகவானும் அருணாசல சிவனை மனம் நெகிழப் போற்றிப் பாடி, ஞானமும் உண்மை பக்தியும் ஒன்றேயன்றி வேறல்ல என்பதை நிரூபித்துள்ளார். இப் பாடல்களில் வரும் பல சொற்கள் பகவான் தம் முன் தாமே தோன்றி செய்யுள் வரிகளில் இடம்பெற நின்றன என்றும் கூறியுள்ளார். அவற்றைப் படிப்பவர் எவரும் இதயம் நெகிழ்ந் துருகுவது இயற்கையே.

தமிழில் அமைந்த இவ்வருட் பாடற் புதையலை பலருக்கும் வாரி வழங்கும் அவாக் கொண்ட தில்லி ரமண கேந்திரம் அவற்றைப் புதிதாய் ஆங்கிலத்தில் பேராசிரியர் கி. சுவாமிநாதன் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்புடன் (“அக்ஷர மணமாலை” என்ற நூலுக்கு விளக்கவுரையும் சேர்த்து), திருத்தமாய் பண் இசைக் குறிப்புகளுடன் முதற்பதிப்பாக 1977இல் வெளியிட்டது. இதன் பயனாக பலரும் இப்பாடல்களின் இனிமையிலே தம்மையிழந்து பக்தியில் திளைக்க வழியேற்பட்டது.

இப்புத்தகத்தின் இரண்டாவது பதிப்பினை 1988ஆம் ஆண்டு திருவண்ணாமலை கண்வாசீரம் டிரஸ்ட் வெளியிட்டது.

இந்த முன்றாம் பதிப்பில், தமிழ்மொழி மட்டும் அறிந்த பக்தர்களுக்கும் உதவும் பொருட்டு, ‘அக்ஷரமணமாலை’ யின் ஆங்கில விரிவுரையை, பேராசிரியர் கி.சுவாமிநாதனின் புதல்வி, ஸ்ரீமதி மஹாலக்ஷ்மி சூர்யாநந்தன் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். மேலும் இப்பதிப்பில் உபதேசவுந்தியார், உள்ளது நாற்பது, இதன் அனுபந்தம் ஆகியவற்றிற்கு பேராசிரியர் கி. சுவாமிநாதன் அவர்களின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதை ஆசீரம் பதிப்பாக வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

Publisher's Note

Bhagavan Sri Ramana Maharshi is acclaimed as the greatest exemplar of *jnana marga* after Sankara Bhagavadpada. Like Sankara's hymns, Bhagavan's soul-stirring outpourings on Arunachala demonstrated that the highest form of *bhakti* and *jnana* are the same. Bhagavan has said that the words of some of these poems appeared before him and compelled him to put them down. One cannot read them without being stirred to the depth of one's heart.

It was the desire of Ramana Kendra, Delhi to make this treasure in Tamil available to a wide circle by providing a fresh English rendering of the songs, together with a commentary in English for the longest of these poems, "The Marital Garland of Letters".

The English translations of Prof. K. Swaminathan along with musical notations was first published by the Delhi Ramana Kendra in 1977. The second edition of this book was published in 1988 by the Kanvashrama Trust in Tiruvannamalai. In this third edition, for the benefit of those devotees who are familiar only with Tamil, Prof. K. Swaminathan's English commentary on "Aksharamanamalai" has been rendered into Tamil by his daughter, Smt. Mahalakshmi Suryanandan. The Professor's translation of "Upadesa Saram" and "Ulladu Narpadu" and its supplement verses are also included in this edition. We are happy to bring out this present edition as Ashram Publication.

பொருளடக்கம்
Contents

1. அருணாசல அக்ஷரமணமாலை 1
Marital Garland of Letters
2. அருணாசல நவமணிமாலை 106
Necklet of Nine Gems
3. அருணாசல பதிகம் 112
Decad
4. அருணாசல அஷ்டகம் 120
Ashtakam
5. அருணாசல பஞ்சரத்னம் 126
Arunachala Pancharatnam
6. ஏகான்ம பஞ்சகம் 128
Five Stanzas on the one Self
7. அப்பளப்பாட்டு 130
Appalam Song
8. ஆன்ம வித்தை 132
Self-Knowledge
9. தாய் தாபமாற்றல் 136
Curing Mother's Fever
10. திருச்சுழி 138
Tiruchuzhi
11. விருபாக்ஷ குகை 138
Virupaksha Cave
12. “முருகன்” இடத்தில் “ரமண” நாமம் 138
வைத்து அமைத்த ஒரு த்யான ஸ்லோகம்
Replacing 'Subrahmanya' by 'Ramana' in a Dhyana Sloka

13.	பிறந்தநாள் பாக்கள் Celebrating one's Birthday	138
14.	உபதேசவுந்தியார் Upadesa Saram	142
15.	உள்ளது நாற்பது Ulladu Narpadu	150
16.	உள்ளது நாற்பது – அனுபந்தம் Reality in Forty Verses: Supplement	164

பிழைத்திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
35	7	சூயரூபத்தை	சூயரூபத்தை
39	4	ஞமலியாற்	ஞமலியிற்
49	5	சாரரே	சாரவே
53	1	at	as
76	1	canvert	convert
109	23	baren	barren
136	15	ருக்கறுத்தா	ருக்கறுத்தாள்
138	7	பரையேதாம்	பரையேதாங்
140	to be read in continuation of page 126		
164	9	ஸத்ஸங்கம்	நூல்
168	22	பித்தார்கூத்	பித்தர்கூத்
174	26	தேயவகை	தேயவைக